

Марло Морган

Заслушани в молитвата на
вселената

ПОЧЕТЕН ГОСТ

Няма начин да не е имало някакво Предизвестие, но кой да го усети. Събитията вече набираха скорост. Хищниците бяха наклеявали на мили далеч в очакване на своята плячка. Багажът, който преди час бях запаковала, на следващия ден щеше да носи етикета „непотърсен“ и да остане за месеци на магазинаж. А аз щях единствено да увелича бройката на изчезналите в чужда държава американци. В една знойна октомврийска утрин стоях загледана в автомобилната алея на австралийския хотел с пет звезди в очакване на неизвестен куриер. И вместо да се отвори за предизвестието, сърцето ми буквално пееше. Чувствах се толкова добре и толкова въодушевена, преуспяваща и подготвена. Вътрешно долавях, че днес е моят голям ден.

Един открит джип навлезе в кръговото пространство пред входа. Спомням си как чух свистенето на гумите по димящия от жегата плочник. Лек воден спрей прескочи зелената ограда от храсти докосна ръждивия метал. Джипът спря и шофьорът, трийсетгодишен абориген, насочи поглед към мен. Хайде, даде знак той, като размаха черна длан, защото търсеше руса американка. Очаквах да ме придружат за среща с племе аборигени. Сините очи на австралиеца-портиер показваха неодобрение и желание да предотврати подобна среща, но ние с шофьора мълчаливо се съгласихме, че сме се намерили.

Още преди да започна да се препъвам с високите си токчета, докато влизах в тази пригодна за всякакъв терен кола, аз разбрах, че съм облечена неподходящо. Младият шофьор от дясната ми страна беше в къси панталони, избеляла тенисфланелка и носеше платненки, на бос крак. Когато уговаряха превоза ми до срещата, предположих, че ще бъде с нормален автомобил, най-вероятно с „Холдън“, гордостта на австралийското автомобилостроене. Не бях и сънувала, че човекът ще пристигне в нещо, открито отвсякъде. Е, във всеки случай беше по-добре да съм прекалено наконтена, отколкото неизискано облечена за тази среща и моето угощение-награда.

Представих се. Шофьорът едва кимна и се държеше така, сякаш вече беше сигурен какво представлявам. Портиерът се намръщи, докато ние избръмчахме край него. Пътувахме по улиците на крайбрежния град, покрай редове от къщи с веранди, покрай млечни барове, закусални и безтревни циментови паркове. Аз стисках здраво дръжката на

вратата, докато се въртахме из детелина, в която се пресичаха шест посоки. Когато се измъкнахме от нея, нашият нов път беше такъв, че слънцето остана зад гърба ни. Купеният ми наскоро костюм за делови случаи, издържан в прасковен цвят, и подходящата към него копринена блуза започваха да ме притесняват в тази жега. Предполагах, че сме се насочили към сграда в другия край на града, но грешах. Навлязохме в главната магистрала покрай морето. Срещата очевидно беше извън града, доста по-надалеч от хотела, отколкото бях очаквала. Свалих самото, докато си мислех колко глупаво беше от моя страна да не проуча предварително нещата. Поне носех в чантата си четка за зъби, а изрусената ми, стигаща до раменете коса беше сплетена по модата.

Любопитството не ме изостави от мига на първото телефонно позвъняване, въпреки че едва ли бях много изненадана. В края на краищата бях получавала и други обществени признания, пък и този проект беше постигнал огромен успех. Когато работиш с аборигени, които са нещо като полукаста, обитават града и открито проявяват самоубийствени наклонности, и им предоставяш възможност да постигнат реализация и финансов успех, това рано или късно няма начин да не се забележи. Но бях учудена: племето, отправящо поканата, бе отдалечено на разстояние две хиляди мили, на отсрещния бряг на континента, а аз знаех много малко за племената от аборигени, като се изключат несъстоятелните коментари, които чувах от време на време. Не бях наясно дали са хомогенна раса или подобно на коренното американско население, са много различни, включително и по отношение на езика, който говорят.

Това, върху което всъщност си блъсках главата, беше, ще мога ли да отгатна какво щях да получа: още едно резбовано дървено украшение за стена, което щях да изпратя на съхранение в Канзас Сити, или още по-вероятно просто един букет цветя. Не, какви ти цветя при температура сто градуса по Фаренхайт. Щеше да бъде твърде обременително да ги мъкна със себе си по време на обратния полет. Шофьорът бе пристигнал точно в дванайсет по пладне, както се бяхме уговорили. Така от само себе си се подразбираше, че ме чакаше участие в делови обяд. Беше ми чудно какво толкова една туземна общност можеше да сервира за ядене. Надявах се да не бъде нещо от всеизвестните австралийски менюта. Може би щяха да наредят каквото дал Господ и аз за първи път щях да опитам истинската храна на аборигените. Надявах се да видя маса, наредена с разноцветни глинени съдове.

Щеше да бъде чудесно, неповторимо преживяване и с нетърпение очаквах тези очертаващи се като незабравими часове. Чантата, която

носах, бе купена специално за този ден и в нея имаше 35-милиметрова камера, както и малък касетофон. Не бяха споменали нищо за микрофони и прожектори, нито за речта, която трябваше да произнесе, но така или иначе се бях подготвила. Едно от ценните ми качества беше, че винаги премислях нещата отдалеч. В края на краищата бях вече на петдесет години и достатъчно пъти бях попадала в небрано лозе, да не говорим за разочарованията ми в живота, така че винаги имах алтернативен план за действие. Приятелите ми обичаха да отбелязват способността ми да се измъквам суха от всякаква ситуация. Чувах ги да казват, че винаги имам резервен вариант в главата си.

Един шосеен влак (австралийски термин за камион, теглец многобройни ремаркета в конвоен стил) от отсрещното движение мина покрай нас. Той изскочи от маранята по средата на платното. Върнах се от спомените си, когато шофьорът завъртя волана и ние напуснахме магистралата, за да поемем по неравен, страничен път, следвани в продължение на мили от облак червен прах. На едно място едва забележимите следи от гуми изчезнаха съвсем и аз осъзнах, че, пред нас изобщо няма път. Ние напредвахме зигзагообразно покрай храстите и джипът подскачаше по нащърбената пясъчна пустиня. На няколко пъти се опитвах да подхвана разговор, но шумът в откритата кола, блъскането на долната част на шасито и подскачането на тялото ми нагоре-надолу ме обричаха на неуспех. По-скоро трябваше да притискам челюстите си една в друга, за да не си прехапя езика. Пък и очевидно шофирацията не изгаряше от желание да обели дума.

Главата ми се подмяташе, като че ли бях парцалена кукла. Ставаше ми все по-горещо и по-горещо. Чорапогашникът сякаш се разтапяше по краката ми, но се опасявах, че ако събуя обувките си, те ще изхвърчат в необятността на меднооцветената равнинност, която ни заобикаляше, докдето ми стигаше погледът. Вече не вярвах, че този ням водач някога ще спре. Всеки път, когато очилата ми за слънце се напращаваха, аз ги избърсвах с крайчеца на комбинезона. Движението на ръцете ми отваряше шлюз към река от пот. Усещах как гримът ми се размазва и можех да си представя как ружът, който си бях сложила, сега се стичаше на червени ивици по шията ми. Трябваше да ми отпуснат поне двацет минути да се приведа в ред преди представянето. Щях да настоявам за това!

Погледнах часовника си: бяха изминали два часа, откакто бяхме навлезли в пустинята. Чувствах се по-сгорещена и разнебитена откогато й да било. Шофьорът все така мълчеше, като се изключи, че от време на

време тананикаше със затворена уста. Изведнъж ми просветна, че той изобщо не се представи. Може би не бях попаднала в точната кола! Но това беше глупаво, тъй като не можех да сляза, пък и той даваше вид на абсолютно убеден, че аз съм неговият пътник.

Четири часа по-късно спряхме пред постройка от вълниста ламарина. Отпред имаше малък тлеещ огън и две жени аборигенки станаха на крака, когато приближихме. И двете бяха на средна възраст, ниски, оскъдно облечени. Усмиваха се топло за добре дошли. Едната носеше лента на главата си, така че гъстата ѝ и къдрава черна коса стърчеше под странен ъгъл. И двете изглеждаха слаби и атлетични, с обли пълни лица и светлокафяви очи. Докато слизах от джипа, шофьорът каза:

– Между другото аз съм единственият, който говори английски. Ще бъда твой преводач и твой приятел.

Няма що, помислих си, похарчих седемстотин долара за билет, хотел и нови дрехи само и само да се представя пред кореняци австралийци, и сега разбирам, че те даже не говорят английски, камо ли да разпознават тенденциите в модата.

Е, след като вече бях тук, можех да опитам да се омешам с тях, въпреки че в душата си знаех, че това е невъзможно.

Жените заговориха с резки, чужди за ухото ми звуци, които не приличаха да оформят изречения, а само отделни думи. Моят преводач се обърна към мен и обясни, че за да получа разрешение да присъствам на срещата, първо трябва да се почистя. Не разбрах какво имаше предвид. Вярно си беше, че имах няколко пласта прах и пот от пътуването, но, изглежда, не ставаше въпрос за това. Той ми връчи парче плат, което при разгъването открих, че е препаска, и ми каза да си я поставя, след като се освободя от дрехите си.

– Какво? – възкликнах, не вярвайки на ушите си. – Това да не е някакъв майтап?

Инструкциите бяха повторени строго. Огледах се за място, където да се преоблека, и не открих нищо. Какво можех да сторя? Бях дошла твърде надалеко и изтърпяла твърде много неудобства, така че връщане нямаше. Младежът се отдалечи. Помислих си, че с този пищемал все пак ще ми е по-хладно, отколкото в дрехите. Така че възможно най-дискретно аз съблякох изцапаните си нови дрехи, сгънат ги внимателно на купчинка и надянах местната премяна. После поставих нещата си върху камъка, който само допреди минути бе служил за пейка на чакащите жени. Чувствах се тъпо в безцветния парцал и съжалих за парите, дадени залудо при покупката ми на тоалет, „който щеше да направи добро

впечатление⁴. Младежът отново се появи. Той също беше в нова премяна и стоеше пред мен почти гол, бе усукал само някакво парче плат в стил бански гашета. Беше бос, както и жените край огъня. Даде ми нови разпореждания – да сваля всичко: обувки, чорапогащник, бельо, както и всичките бижута, дори фибите, с които придържах косата си. Страх започна да измества любопитството ми, но аз постъпих така, както ми бе казано.

Спомням си, че напъхах бижутата във върха на обувката си. Направих нещо, което изглежда естествено за жените, въпреки че, сигурна съм, никой не ни е учил на това: поставих бельото си в средата на купчината дрехи.

Пелена гъст сив дим се извиси над тлеещите въглени в момента, когато към огъня бе прибавен един зелен храст. Жената с лентата на главата взе нещо, което изглежда да беше крило на огромен черен сокол, и го разтвори като ветрило. Тя започна да ми вее от глава до пети. Димът се изви към мен и се смеси с дъха ми. После тя направи въртливо движение с показалеца си, което подразбрах, че означава „обърни се“. Ритуалът с дима бе повторен и зад гърба ми. След това ми бе подсказано да прекося огъня през дима.

Накрая ми бе съобщено, че съм почистена, и получих разрешение да вляза в металната барака. Докато младежът ме придружаваше до входа, аз видях как същата жена се наведе да вземе цялата купчина с мои вещи и ги задържа над пламъците. Тя ме погледна и се усмихна, когато очите ни се срещнаха, след което разтвори ръце. Всичко, което притежаваха, отиде в пламъците.

За момент сърцето ми заглъхна и аз дълбоко въздъхнах. Не зная защо не нададох вик на протест и не изтичах веднага да спасявам ценностите си. Просто не го направих. По израза на лицето на жената разбрах, че действията ѝ не са злонамерени. По-скоро беше направено по начин, по който на някой чужденец се даваше знак за изключително гостопримство. Та тя е само една невежа, помислих си, и не отбира нищо от кредитни карти и важни документи. Бях благодарна, че поне си бях оставила самолетния билет в хотела. Знаех, че там имам и други дрехи, и се надявах някак си да се оправя, когато му дойдеше времето и вляза във фойето на хотела по този парцал около мен. Помня, че си повтарях: „Хей, Марло, ти си печена жена. И това, което става, не е причина да си докараш някоя язва от яд.“ Но си взех бележка наум да си изровя покъсно пръстените от пепелта. Надявах се, че огънят ще угасне и мястото ще произтине, преди джипът да ме откара обратно в града. Но не беше

писано да стане така.

Много по-късно щях да осъзная символиката на акта, когато свалях своите скъпи и както ми се струваха, много необходими бижута. Предстоеше ми да науча, че времето за тези хора нямаше абсолютно нищо общо с часовете, които показваше златният инкрустиран с диаманти часовник, сега завинаги дарен на земята.

Много по-късно щях да разбера, че освобождаването от привързаността ми към вещите и някои убеждения беше вече незаличимо белязано като много съществена стъпка по пътя на моя човешки прогрес към *живота*.

ПЪЛНЕНЕ НА ИЗБИРАТЕЛНАТА УРНА

Бараката имаше три стени и покрив и ние влязохме през отвора на несъществуващата четвърта стена. Това беше вратата, а и нямаше нужда от прозорци. Беше по-скоро навес, който да пази сянка или пък служеше за пладнуване на овцете. Вътре горещината се подсилваше от друг запален между кръг от камъни огън. Нямаше и помен от същественото за човешкия бит: никакви столове или застелки на пода, нито вентилатор, нямаше и електричество. Всичко бе постигнато с парчета вълнообразна ламарина, скрепени едно към друго с помощта на изгнили дървета.

Очите ми бързо се приспособиха от ярката светлина, на която бяха изложени през последните четири часа, към полутъмното, постигнато от сянката и дима. Група възрастни аборигени стояха прави или седяха на пясъка. Мъжете носеха цветни и украсени препаски през главата, а по ръцете над лактите и около глезените си имаха прикрепени пера. Върху слабините си носеха същия тип „облекло“ като шофьора. Той не беше изрисуван, но другите бяха с оцветени знаци по лицата и крайниците. С бяло бяха положили точки, линии и изящни символи. По ръцете им се виждаха изображения на гущери, докато змиите, кенгурата и птиците населяваха краката и гърбовете им.

Жените не бяха толкова издокарани. На височина бяха като мен. Повечето бяха на доста години, но притежаваха гладка кожа с млечно-шоколадов цвят. Изглеждаха приветливи и здрави. Не видях нито една с дълга коса, повечето бяха остригали почти до голо къдрите си. Онези, които все пак си бяха оставили коса, я обуздаваха със стегната тясна лента през челото. Една съвсем стара беловласа жена, застанала до отвора, имаше гирлянди от ръчно направени цветя около шията и глезените. Цветята бяха дело на художник, виждаше се всеки отделен венчелист и всяка тичинка. Жените се бяха покрили или с по две парчета плат, или с едно цяло, което ги обгръщаше по подобие на моето. Не се виждаха бета или малки деца с изключение на едно десетгодишно момче.

Очите ми се приковаха върху най-живописната личност в помещението – един мъж, в чиято черна коса сивееха отделни кичури. Подрязаната му брада подчертаваше силата и благородството на лицето му. Беше си сложил поразяващ накит за глава, направен от ярко оцветени пера на папагал. Още пера имаше около горната част на ръцете и около глезените си. Няколко предмета бяха прикрепени около кръста му, а на

гърдите му висеше кръгла красиво изработена плочка от камък и семена. Няколко от жените носеха подобни, но по-малки висулки.

Той се усмихна и протегна и двете си ръце към мен. Докато се вглеждах в кадифеночерните му очи, ме обзе чувство на пълен покой и сигурност. Мисля, че имаше най-благого лице, което някога бях виждала.

Усещанията ми обаче се раздираха от противоречия. Изрисуваните лица и самите мъже, които стояха до остриите като бръснач копия, подхранваха нарастващия ми страх. От друга страна, всеки излъчваше приветливост и атмосферата сякаш разпръскваше ухание на отпускащ душата комфорт и приятелство, така че емоционално аз се установих някъде по средата, като обсъждах собствената си глупост. Нямах нищо от онова, което бях очаквала. Дори на сън не бих могла да измисля заплашителна ситуация, в която да присъстват толкова много любезни хора. Само фотоапаратът ми да не беше погълнат от пламъците извън сайванта: какви страхотни снимки ставаха! Можех да ги наредя в албум или да ги показвам като диапозитиви на някоя бъдеща омаяна публика, на роднини или на приятели. Мислите ми се върнаха към огъня. Какво още изгаряше там? Потръпнах при мисълта, че международната ми шофьорска книжка, оранжевите австралийски банкноти, стодоларовката, която носех в една тайна преграда на портмонето от младини, удостоверение за времето, през което съм била на работа в телефонната компания, любимото крем-червило, което не можех да си го доставя в тази страна, диамантеният ми часовник и пръстенът, който леля Нола ми бе подарила за осемнайсетия рожден ден, горяха в огъня.

Безпокойството ми бе нарушено и аз бях представена на племето от преводача, чието име беше Ооота. Той произнасяше това „Ооо“ почти като „Оооооо“ и след това рязко добавяше „та“.

Приятелски настроеният мъж с невероятните очи бе назоваван от аборигените Племенния Старейшина. Той не бе най-възрастният мъж от групата, но бе определен за водач.

Някаква жена започна да удря една в друга две пръчки и скоро бе последвана от други жени. Копиеносците започнаха на свой ред да удрят с дългите си оръжия по пясъка, а останалите запляскаха с ръце. Всички запяха нещо като монотонен речитатив. Бе ми даден знак с ръка като покана да седна на пясъчния под. Групата започваше своя корроборее, или празник. При завършване на всяка песен веднага тръгваше нова. Досега не бях забелязала, че някои от хората носеха на глезените си гривни, направени от огромни шушулки, но сега те се набиваха на очи,

тъй като изсъхналите семена в тях се превърнаха в пулсиращи хлопки. По едно време имаше една-единствена танцьорка, после станаха много. Понякога мъжете танцуваха сами, друг път жените се присъединяваха към тях. Споделяха историята на своето племе с мен.

Към края темпото на музиката се забави, движенията също се успокоиха. После секнаха. Остана само един постоянен тътен, който сякаш бе синхронизиран с ударите на сърцето ми. Сега всички бяха мълчаливи и неподвижни. Гледаха към водача си. Той се изправи и тръгна към мен. Когато ме доближи, спря и се усмихна. Възцари се неопикуемо усещане за общуване. Имах интуитивното чувство, че сме стари приятели, но, разбира се, това не беше вярно.

Предположих, че самото му присъствие ме кара да се смятам добре приета и спокойна.

Старейшината откачи от пояса си нещо като дълга кесия, направена от кожата на птичечовка, и я размаха във въздуха. Отвори я и изсипа съдържанието ѝ на земята. Около мен се посипаха камъни, кости, зъби, пера и кожени дискове. Няколко души от племето помогнаха да се отбележи къде бе паднал всеки от предметите. След това ги върнаха обратно в кесията. Старейшината произнесе нещо и ми я връчи. Сетих се за Лас Вегас, така че и аз я вдигнах във въздуха и я разклатих. Повторих играта с отварянето и разхвърлянето на съдържанието, като нямах никаква представа къде какво пада. Пълзейки, двама мъже използваха стъпалото на трети, за да измерят на колко стъпки разстояние се бяха приземили предметите при моето хвърляне в сравнение с предишното на Старейшината. Няколко души коментираха резултата, но Ооота не благоволи да ми съобщи какво са казали.

Този следобед участвах в няколко изпитания. В едно от тях, което беше много впечатляващо, се използваше някакъв плод. Той беше дебелокор като банан, но във формата на круша. Този бледозелен плод ми бе даден и ми бе казано да го държа и да го благословя. Какво можеше да означава това? Нямах и най-малката представа, така че просто произнесох наум: „Моля Те, Господи, благослови тази храна.“ После подадох плода обратно на Старейшината. Той взе нож, отрязва му върха и започна да го бели. Вместо да пада надлъжно, както е при банана, тази кора се отделяше като серпантина. Когато падна първото кръгче, всички лица се извърнаха към мене. Притесних се от тези тъмни вторачени в мен очи. В един глас, сякаш се бяха упражнявали, те отрониха: „А!“ Това се повтаряше всеки път, когато Старейшината отделяше накъдрено парче кора. Не знаех дали това „А!“ означава нещо добро или нещо лошо, но

поне усещах, че като че ли обикновено кората не се къдри, докато я белят, и че каквото и да означаваше това изпитание, аз бях изкарала добра оценка.

Към мен приближи млада жена, носеше чиния, препълнена с камъни. Може би беше по-скоро някаква мукавена подложка, а не чиния, но купчината камъни бе толкова висока, че изобщо не можех да видя в какво са сложени. Ооота ме погледна много сериозно и каза:

– Избери един камък. Избирай го мъдро. Той притежава силата да спаси твоя живот.

Настръхнах на мига, въпреки че бях сгорещена и потна. Вътрешностите ми реагираха на своя собствен език, сякаш събраният ми на топка стомах питаше: „Какво означава това? Сила, която да спаси живота ми?“

Огледах камъните. Всички ми се сториха еднакви. Нямах нищо, което да отличи който и да е от тях. Те бяха обикновени сиво-червени речни камъни с големината на четвърт долар. Искаше ми се поне някой да проблесне или да ми направи впечатление на по-специален. Никакъв късмет. Така че аз се престорих: взрях се съсредоточено, все едно че ги изучавах най-сериозно, и после избрах от върха, като го вдигнах тържествуващо. На лицата, които ме заобикаляха, светна одобрение и аз вътрешно се зарадвах: „Уцелих точния камък!“

Но какво щях да правя с него? Не можех да го пусна и да обидя чувствата им. В края на краищата този камък не означаваше нищо за мен, но изглеждаше толкова важен за тях. Не притежавах джоб, в който да го сложа, така че го напъхах в деколтето на новата си премяна, това беше единственото място, за което можех да се сетя. Предвидливо забравих за онзи друг естествен джоб на жената.

После те угасиха огъня, събраха малкото си притежания и поеха през пустинята. Кафявите им почти голи торсове проблясваха на слънчевите лъчи, докато се нареждаха в нишка за пътуването. Изглежда, че срещата бе приключила, и то без никакъв обяд или награда! Ооота zakрачи последен и след като се отдалечи на няколко метра, се обърна и каза:

- Хайде. Тръгваме.
- Но къде отиваме? – попитах аз.
- Ще пътешестваме.
- В каква посока?
- Ще прекосим Австралия.
- Чудесно, няма що! И колко време ще отнеме?

– Приблизително толкова, колкото луната три пъти да се смени.

– Да не искаш да кажеш три месеца?

– Да, горе – долу три месеца.

Въздъгнах дълбоко. След това произнесох към Оота, който се отдалечаваше:

– Добре де, това може да звучи като голямо забавление, но виждаш, че аз не мога да дойда. Днес не ми е подходящ ден за тръгване. Имам отговорности, задължения, чакат ме плащания на сметки. Не съм направила никаква подготовка. Ще ми е нужно време, преди да тръгна на екскурзия или на къмпингово пътешествие. Вероятно не разбираш: аз не съм австралийска гражданка, аз съм американка. Ние не можем да отидем в една чужда страна и просто така да изчезнем. Вашите емиграционни власти ще се побъркат, а моето правителство ще изпрати хеликоптери да ме търсят. Сигурно някой друг път, когато съм предупредена предварително, ще мога да се присъединя към вас, но не и днес. Не мога да тръгна с вас днес. Не, днешният ден изобщо не е подходящ.

Оота се усмихна:

– Всичко е наред. Който трябва да знае, ще знае. Моите хора чува твоя вик за помощ. Ако някой в племето бе гласувал срещу теб, те нямаше да предприемат това пътуване. Ти бе подложена на изпитанията и бе одобрена. Това е изключителна чест. Не мога да ти обясня. Трябва да минеш през това преживяване. То е най-важното нещо, което ще свършиш през този си живот. Родена си, за да го направиш. Божественото Единение е в действие, това е твоето послание. Не мога да ти кажа повече. Хайде. Последвай ни.

Аз стоях, взряна в австралийската пустиня. Тя бе необятна, пуста и въпреки това красива. Приличаше на самозареждаща се батерия, която няма изчерпване. Джипът беше там с ключа на таблото. Но от коя посока бяхме дошли? В продължение на часове се движехме без път с нескончаеми завои и криволици. Аз няхах обувки, нито вода, нито храна. Температурата по това време на годината в пустинята беше между сто и сто и трийсет градуса по Фаренхайт. Бях доволна, че са гласували да ме приемат, но кой го бе грижа за моя глас? Струваше ми се, че решението не зависи от мен.

Не исках да отида. Те искаха от мен да положа живота си в техните ръце. Бяха хора, които току-що бях срещнала и с които дори не можех да разговарям. Какво щеше да стане, ако загубя работата си? Само това ми стигаше; нямаше да имам никаква сигурност за бъдещето си, лишена от пенсионния чек на някоя компания! Беше лудост! Разбира се, че не

можех да тръгна!

Тогава си помислих: „Обзалагам се, че това трябва да е двустранна сделка. Първо те си играят някакви игрички тук в този сайвант, после излизат в пустинята и продължават да си играят. Тръгнали са надалече, а нямат никаква храна. Най-отвратителното, което може да се случи, е, ако те очакват от мен да прекарам нощта на открито. Сигурно не, та нали само един поглед бе достатъчен да установят, че аз не си падам по къмпингите, аз съм си градско чедо, което не може да мине, без да полежи във ваната, покрито с пяна! Е, може да направя изключение, ако наистина се налага! Но сега трябва просто да им кажа най-настойтелно, че вече съм си платила за нощувката в хотела и че те трябва да ме върнат там утре преди времето, в което трябва да го напусна. Нямам никакво намерение да плащам пресрочен престой, само и само да угодя на тези глупави и необразовани хора.“

Наблюдавах как с отдалечаването си все повече и повече фигурите се смаляваха. Нямах време да претеглям на везни всички плюсове и минуси. Колкото повече стоях и се чудех какво да правя, толкова повече те изчезваха от погледа ми. Точните думи, които си казах, се запечатаха в съзнанието ми толкова отчетливо, сякаш ги бях издълбала на дърво: „Добре, Господи. Знам, че Ти наистина имаш много странно чувство за хумор, но този път съвсем не Те разбирам!“

С вълнение, което като топка от пинг-понг се мяташе между страх, удивление, неверие и чисто изумление, аз последвах племето аборигени, които наричаха себе си Истински Хора.

Не бях нито със завързани ръце, нито ми беше запушена устата, но се усещах като пленник. Струваше ми се, че се превръщам в жертва, пристъпваща принудително към среща с непознатото.

С ОБУВКИ, КАКТО МЕ Е МАЙКА РОДИЛА

Не бях изминала кой знае какво разстояние, когато усетих пронизваща болка в краката. Достатъчен ми беше един поглед, за да установя, че целите бяха набити с осили и тръни. Опитвах се да ги изтръгна, но едва направих следваща стъпка, на тяхно място се забиваха нови. Започнах да се придвижвам, подскачайки на един крак, докато в същото време се опитвах да измъкна някой от болезнено впитите тръни. Сцената изглежда да е била много комична за групата, която се извърна да ме гледа, защото усмивките ставаха все по-широки. Ооота спря да ме изчака и лицето му изразяваше съчувствие, когато каза:

– Забрави болката. Ще отстраниш тръните, когато спрем за почивка. Научи се да търпиш. Съсредоточи вниманието си другаде. Сега не можеш да направиш нищо.

Съветът му „да насоча вниманието си другаде“ беше важен за мене. Аз бях работила със стотици хора, изпитващи болка, особено през последните петнайсет години като лекар, специализиран в акупунктурата. Много често при критични състояния пациентът трябва да избира между някой опият, който ще притъпи съзнанието му, или прилагането на акупунктура. В своята образователна медицинска програма за оказване помощ по домовете аз бях използвала същите тези думи. Очаквах от хората, които лекувах, да правят точно това, а сега някой го очакваше от мене. Беше по-лесно на думи, отколкото на практика, но аз се справих.

След малко спряхме да починем за няколко минути и аз открих, че повечето от връхчетата на тръните се бяха отчупили, загнездили се под кожата ми, те причиняваха кървене. Вървахме по спинифекс – това, което ботаниците наричат австралийска трева. Тя вирее покрай бреговете, спечена между пясъците, където едва има влага, като развива подвити остриета, достойни за касапски нож. Определението трева е много измамно, защото тази растителност с нищо не напомня за нея. И тези остриета не само че порязват, но и тръните по тях наподобяват бодлите на кактус. Когато прониквах в кожата ми, оставяха възпалени и червени подутини като от ужилване. За щастие аз съм човек, който повечето живее на открито, радвам се на умерен слънчев загар и често обичам да ходя боса, но стъпалата ми не бяха подготвени чак за такова малтретиране. Болката продължаваше, по краката ми избиваше кръв във всички възможни окраски от яркочервено до тъмнокафяво, въпреки че опитвах

да насочвам вниманието си другаде. Като поглеждах надолу, вече не различавах люещия се лак по ноктите от червения цвят на кръвта ми. Най-накрая краката ми станаха безчувствени.

Напредвахме в пълно мълчание. Това, че никой не говореше, изглеждаше странно. Пясъкът беше топъл, но не чудовишно горещ. Слънцето беше жарко, но не и непоносимо. От време на време природата сякаш се смиляваше над мене и ми даряваше кратък полъх от по-хладен въздух. Когато поглеждах напред пред групата, като че ли липсваше ясно определителна линия между земята и небето. Установявах същото във всички посоки, все едно пред мен бяха акварели, в които небето прелива в пясъка. Научният ми мозък желаше да уталожи объркаността си с помощта на компас. На хиляда стъпки над главите ни някакви наченки на облачност караха самотно дърво на хоризонта да изглежда като латинско „и“ със старателно положена точка. Чувах единствено хрущящите стъпки по земята. Случваше се някое пустинно животно да раздвижи близките храсти и така да наруши монотонността. Голям кафяв сокол се появи от нищото, започна да кръжи и да се спуска над главата ми. Той сякаш проверяваше моя личен напредък, защото не се спускаше над никой друг. Толкова бях различна, че може би разбирах защо му е нужно да ме огледа отблизо.

Без предупреждение цялата колона спря да върви направо и зави под ъгъл. Това ме удиви: не чух думи, указващи да сменим посоката. Изглежда, всички с изключение на мен просто го усещаха. Помислих, че вероятно са водени от някаква следа, но беше повече от очевидно: не следвахме никаква пътека в пясъците и спинифекса. Ние бродехме в пустинята.

Главата ми гъмжеше от мисли. В тишината ми беше лесно да наблюдавам как те прелитат от едно на друго.

Наистина ли това се случваше? Може би беше сън. Те казаха, че ще прекосим Австралия. Това беше невъзможно! Да вървим с месеци! Нито пък беше разумно. Те били чули моя вик за помощ. Какво означаваше това? Било нещо, което съм родена да направя! Каква шега. Амбицията на моя живот не беше да страдам, докато изследвам тази пуста затънена област. Притеснявах се също и за тревогите, които изчезването ми щеше да причини на децата ми, особено на дъщеря ми. Бяхме много свързани. Сетих се за хазайката си, която беше едра възрастна матрона. Ако не ѝ платях наема навреме, тя щеше по свой начин да ми помогне да си оправя сметките с други собственици, от които само преди седмица бях наела телевизор и видео. Е, препритежаването на вещи можеше

да бъде уникално изживяване!

На този етап все още не вярвах, че ще вървим повече от един ден. Та нали все пак нямаше и следа от нещо за ядене и пиене.

Засмях се гласно. Собствена шега. Колко пъти си бях повтаряла, че искам да спечеля екзотично пътешествие с изцяло платени разноски! Ето ми го. Всичко ми бе осигурено. Дори не се налагаше да си опаковам четката за зъби или дрехи за преобличане. Не беше точно това, което имах предвид, но със сигурност беше нещо, за което безкрайно много пъти си бях мечтала.

С напредването на деня многото порязвания, засъхналата кръв и подутините превърнаха стъпалата ми в грозни, безчувствени и окаяни крайници. Усещах краката си като дърво, раменете ми бяха изгорели до болка, а лицето и ръцете ми бяха зачервени и ожулени. Този ден вървахме около три часа, през които границите на моята издръжливост бяха разширявани непрекъснато. Имаше моменти, в които усещах, че ако не седна, щях да припадна. Тогава обаче се случваше нещо, което отвлечаше вниманието ми. Или соколът се появяваше и издаваше своите странни и тайнствени крясъци, или някой тръгваше редом с мене и ми предлагаше да пийна вода от съд с непозната направа, окачен около врата или кръста. Като по чудо това разсейване ми даваше криле, носеше ми нова сила и глътка въздух. Най-после настана време да спрем за през нощта.

Всички изведнъж се задействаха. За огъня не бе използван кибрит, а метод, който си припомних от Наръчника за момичета скаути. Никога не бях опитвала в издълбана дупка да въртя така бързо пръчка, че да се разгори. Дори скаутските ни водачи не успяваха да го постигнат. Те единствено загоряха пръчката до получаване на слаб пламък, който при раздухване угасваше, вместо да се разгори. Тези хора обаче си знаеха работата. Някои събираха дърва за огъня, други растения. През целия следобед двама мъже бяха споделяли заедно един товар. Платнището, преметнато върху две дълги копия, образуваше носилка, която се издуваше така, сякаш в нея имаше огромни отломъци камък. Сега те положиха товара на земята и извадиха нещо от него.

Една много възрастна жена се приближи към мен. По старост напomniaше баба ми, която беше прехвърлила деветдесетте. Косата беше снежнобяла. Лицето ѝ бе прорязано от меки вдлъбнати бръчки. Тялото ѝ бе мършаво, силно и с плавна гъвкавост, но стъпалата ѝ бяха толкова изсъхнали и твърди, че се бяха превърнали почти в нещо като копито. Беше същата, която бях забелязала и по-рано, с изиячно оцветената

огърлица и украшения по глезените. Сега тя откачи от кръста си малка торбичка от змийска кожа и изсипа от нея върху дланта си гъста течност, която наподобяваше безцветен вазелин. Научих, че това е микстура от растителни масла. Тя посочи към краката ми и аз кимнах в знак на съгласие, че приемам да ми помогне. Тя седна срещу мен, постави подутите ми и изранени стъпала в скута си и докато втриваше мазилото в тях, запя. Беше успокояваща мелодия, почти като на люлчина песен. Попитах Ооода какво означават думите ѝ.

– Тя се извинява на твоите стъпала. Казва им колко много си им благодарна. Казва им колко много всеки един от нас им е благодарен и моли твоите стъпала да бъдат здрави и силни. Тя произнася специални звуци, които са целебни за рани и порязвания, тонове, които отстраняват течността в отоците. Тя моли стъпалата ти да станат много здрави и издръжливи.

Не беше плод на въображението ми. Паренето, смърденето и възпалението започна да преминава и постепенно почувствах облекчение.

Докато седях и стъпалата ми бяха в този бабин скут, аз започнах да оспорвам наум реалността на днешното си изживяване. Как се бе случило това? И откъде започна всичко?

ГОТОВНОСТ, ТРЪГВАНЕ

Започна в Канзас Сити. Онази сутрин е врязана завинаги в паметта ми. Слънцето бе решило да ни окаже чест с присъствието си, след като се бе покрило за няколко дни. Бях отишла рано в кабинета, за да планирам работата си с пациенти, които имаха специални нужди. Сестрата щеше да дойде след два часа и аз винаги се наслаждавах на спокойното време, с което разполагах за подготовка.

Докато превъртах ключа на външната врата, чух телефона да звъни. Дали не беше спешен случай? Кой можеше да звъни преди работно време? Нахлух в кабинета, грабнах телефона с една ръка, докато с другата запалих лампата.

Поздрави ме развълнуваният глас на австралиеца, когото бях срещнала на конференция на лекари в Калифорния. Сега той звънеше от Австралия.

– Здравсти. Кво ще кажеш да порботиш в Австралия няколко години?

Останах като ударена от гръм и за малко да изпусна слушалката.

– Още ли си на телефона? – попита той.

– Дааа – успях да изпелтеча аз. – Казвай какво имаш предвид.

– Твоята уникална образователна програма, насочена към пациентите за профилактика на здравето, ми направи такова впечатление, че разказах на своите колеги тук за теб. Те помолиха да ти позвъня. Искаме да опиташ да получиш петгодишна виза и да дойдеш. Ще можеш да пишеш трудовете си за степен и да преподаваш в системата на нашето държавно медицинско обслужване. Ще бъде чудесно, ако го осъществим, пък и това ще ти даде възможност да поживееш в чужда страна за няколко години.

Предложението да напусна сегашното си жилище край езерото, солидно установената си здравна практика и дългогодишните пациенти, с които вече ме свързваше близко приятелство, представляваше нахлуване на чуждо тяло в зоната на моя комфорт, подобно на пирон, проникващ в дъска. Беше вярно, че изпитвах любопитство към държавното медицинско обслужване, в което се елиминира печалбата от системата на здравните грижи и Големият Каньон не разделяше науката медицина от практикуващите я лекари.

Щях ли да срещна благородници, посветени от душа и сърце на

здравето и лечението, които щяха да правят това, което допринася полза, или само ми предстоеше да се обвържа с нова форма на отрицателно насочена манипулация, каквато в Съединените щати бе станала процедурата при лечението на която и да е болест?

Това, което най-много ме вълнуваше, беше единствено Австралия. Сещах се как още далече назад в детството си аз се увличах да чета всяка попаднала ми книга за страната Там Долу. За съжаление такива книги не бяха много. В зоологическата градина винаги търсех кенгуруто и се надявах на рядката случайност да видя коала. На някакво мистериозно, скрито ниво в мен съществуваше потребност, която мечтаех да задоволя. Чувствах се надеждна, самоиздържаща се, образована жена и спомням си, че душата ми винаги таеше желание, а сърцето ми влечение да посетя страната на дъното на глобуса.

– Помисли – настоя австралиецаът. – Ще ти позвъня след две седмици.

В какъв момент ме сварваше това. Само преди десетина дена дъщеря ми и годеникът ѝ определиха датата на сватбата си. Това означаваше, че за първи път в моя живот аз бях свободна да живея в което си поискам място на света и да правя онова, което истински желяех. Щях да срещна пълната подкрепа и на сина си, и на дъщеря си. След развода ги чувствах повече като приятели, отколкото като мои деца. Сега те и двамата бяха самостоятелни млади хора и аз предчувствах как мечтата ми се сбъдва.

След шест седмици, когато сватбата вече се бе състояла, а практиката ми минала в други ръце, дъщеря ми и една близка приятелка стояха с мен на летището. Усещах се странно. За първи път от години аз нямаш нито кола, нито дом, нито ключове, дори куфарите ми се заключваха с шифър. Бях се освободила от всичките си светски притежания с изключение на няколко оставени на склад неща. Семейните наследствени вещи бяха на сигурно съхранение при сестра ми Паци. Приятелката ми Джейна ми връчи една книга и ние се прегърнахме. Дъщеря ми Кари ме снима за последно и аз тръгнах по застлания с червена пътека ръкав към самолета и моето изживяване в континента Там Долу. Не бързах да определям големината на уроците, които съдбата ми бе определила. Майка ми имаше навика да ми казва:

– Избирай внимателно, защото, току-виж, получиш това, което искаш.

Въпреки че беше починала отдавна, едва през този ден аз започнах да осъзнавам истински значението на тези нейни думи.

Полетът до Австралия от Средния запад е изключително дълъг. За късмет на пътниците дори и огромните джетове се нуждаят да спират от време на време, така че ни бе дадена възможност да вдъхнем малко чист въздух, докато зареждаха гориво на Хаваите, а после и на Фиджи. Джетът на австралийската авиокомпания „Кантас“ беше просторен. Филмите, които прожектираха, бяха измежду последните хитове на американското кино. Въпреки това полетът тежеше с продължителността си.

Австралия е седемнайсет часа напред от Съединените щати. На практика това си е летене в утрешния ден. По време на пътуването аз се подсетих, че ние със сигурност знаехме, че и утре светът ще бъде невредим и действащ! Беше вече утре на масива земя пред нас. Нищо чудно, че някогашните моряци здравата празнували пресичането на екватора и на онази въображаема линия в океана, откъдето започва времето. И до сега понятието ден си остава доста разтегливо.

Когато кацнахме на австралийска земя, целият самолет и всички пътници бяхме напръскани като възможни причинители на замърсяване по отношение на този изолиран континент. Пътническият агент не ме беше подготвил за това. След като се приземихме, ни бе казано да останем на местата си. Двама летищни служители преминаха разстоянието от пилотската кабина до опашката на самолета, като пръскаха с аерозолни кутии над главите ни. Разбирах мотивите на австралийците, но самото сравнение на тялото ми с вредно насекомо беше потискащо.

Страхотен прием, няма що!

Извън летището пейзажът ми напомняше за у дома и направо сякаш да си помисля, че съм още в Съединените щати, ако не беше трафикът, който отваряше и затваряше щитовете си в посока, обратна на нашата. Таксиметровият водач седеше зад волана отъдно. Той ми предложи да спрем пред бюро за обмяна на чужда валута, където аз закупах австралийски доларови банкноти. Те бяха твърде големи, за да се сместят в американския ми портфейл, но значително по-ярко оцветени и изрисувани от зелените ни пари. Освен това открих чудесни монети от по два и двайсет цента.

През следващите няколко дена няха никакви проблеми с привикването ми към Австралия. Всички си падаха по водните и плажни спортове. Страната се разпростира на почти толкова квадратни мили, колкото и Съединените щати, като формата също е подобна, но вътрешността тук е изолирана Пустош. Аз бях запозната с нашата пустиня Пейнтид Дезърт, както и с Долината на смъртта. Но на оситата им бе трудно да си представят как в самото сърце на държавата ни расте жито и се

простираат безкрайните редове на високата жълта царица. Тук вътрешността беше толкова противоположна за човешкия живот, че Кралската летателна медицинска служба беше на постоянно повикване. Пилотите бяха изпращани и на спасителни операции да доставят бензин или автомобилни части на закъсали шофьори. А хората бяха пренасяни по въздуха, за да получат лекарска помощ. На стотици мили разстояния нямаше никакви болници. Дори образователната система включваше радиоучилище за децата в отдалечените райони.

Градовете ми се сториха много модерни с хотели на Хилтън, Холидей Ин и Рамада, със затворени за автомобили търговски центрове, с модни къщи и бърз транспорт. С храната не беше същото. Според мен те още се учеха да имитират основните популярни ястия от американската кухня, но попаднах на чудесен овчарски пай, какъвто бях яла в Англия. Рядко сервираха вода с яденето, ако го правеха, никога не й слагаха лед.

Аз обикнах хората и техния по-различен начин на изразяване:

чипс – за френските картопки
 шейла – за младо момиче
 Буш – за отдалечените селски райони
 джой – за невръстното кенгуру
 бискуит – за сладките
 сервиет – за салфетките
 оси – австралиеца
 тини – за кутия бира и т.н.

В магазините звучеше странно, когато казваха благодаря, преди да са казали моля:

– Това ще струва един долар, благодаря – отбелязваше продавачът.

Бирата тук е голямо национално богатство. Аз лично никога не съм си падала по нея, така че не опитах многобройните видове, с които се гордееха. Всеки австралийски щат си има пивоварница и хората от щата бяха много докачливи и доказваха своята лоялност към съответната марка, например: Фостърс Лейгр или Фоур Икс.

Австралийците имат в речника си специфични думи за различните националности. Те често наричат американците янки, новозеландца – киуи, а британците – блъди помс. На едно място ми обясниха, че това жаргонно обръщение произлиза от червените парадни военни униформи на европейците, но другаде ми казаха, че идва от инициалите ПОМ

върху дрехите на депортирани през деветнайсети век затворници: Призньор оф Хис Маджести, което ще рече затворник на негово величество.

От всичко, което харесвам на австралийците, най-много обичам техния напевен говор. Разбира се, те ми казаха, че аз съм тази, която има акцент. Открих, че австралийците са много приятелски настроени хора, които веднага ще накарат чужденеца да се почувства като у дома.

През първите дни опитах няколко хотела. Всеки път, когато се насънтаявах, получавах метална каничка с мляко. Забелязах, че всеки от гостите получава такава. В стаята намирах електрически чайник, торбички чай и захар. По всичко личеше, че оситата обичат чай с мляко и захар. Не ми трябваше много време, за да разбере, че никъде няма да получа чаша кафе по американски. Когато за първи път попаднах в мотел, възрастният му притежател ме попита дали ще искам да поръчам и закуска, като ми връчи меню, написано на ръка. Поръчах, така че той ме попита в колко часа да ми я сервират, като ми препоръча да ми я донесат в стаята. На следващата сутрин, докато се къпех, дочух стъпки, които доближиха до стаята. Очаквах почукване, но вместо това чух странен шум като от затръшване на врата. Докато се сушех, подуших храната. Започнах да се оглеждам, но никъде не я открих. Но! определено си миришеше на ядене. Може би достига от съседната стая, заключих аз.

Прекарах един час в подготовка за деня и преподаване на куфара си. Докато го товарех в наетата кола, към мен пристъпи млад мъж.

– Добър ден, хареса ли ви храната? – попита той.

Засмях се.

– Вероятно е станало някакво недоразумение. Не съм получавала никаква закуска.

– О, не може да бъде. Аз самият ви я донесох – каза той и повдигна дръжката, която се намираше върху външната стена на мотелската ми стая. Вътре във вграденото долапче стоеше красиво подредената ми чиния с бъркани яйца, вече студени и вгуменени. След това той влезе в стаята и отвори вратата на бюфета, от която се откри същата гледка. И двамата се засмяхме. Аз просто не бях успяла да намеря закуската. Но това беше само началото на поредицата от изненади, които Австралия ми беше подготвила.

Оситата бяха любезни. Бяха толкова приветливи, докато ми помагаша да си намеря къща под наем. Спрях се на една, която се намираше в добре поддържаната крайградска част. Всички къщи в съседство бяха строени по едно и също време – едноетажни, бели, с предна и странична врата. Първоначално не е имало никакви ключалки. Тоалетните бяха

малки и отделно от баните, които представляваха големи помещения с вана и мивка. Вместо с вградени разполагах със старомодни гардероби. Нито един от американските уреди не ми влизаше в работа. Електрическото напрежение беше различно, а и щепселите бяха с различна форма. Трябваше да си купувам нов сешоар и маша за къдрене. Задният двор бе покрит с екзотични цветя и дървета. Поради топлото време те цъфтяха целогодишно. Нощем прииждаха тръстикови жаби, за да се насладят на аромата, броят им чувствително нарастваше всеки месец – те са национална напаст и популацията им е извън какъвто и да било контрол, така че трябва да бъдат изтребвани от самите домакинства. Моят двор очевидно стана за тях спасителен рай.

Австралийците ме запознаха с боулинга на трева – това е спорт на открито и играчите са облечени в бяло. Бях минала покрай магазини, които не продаваха нищо друго освен бели ризи, бели панталони и поли, бели обувки и чорапи, дори бели шапки. Беше хубаво най-после да намеря отговор за подобна странна и ограничена търговия. Заведоха ме и на футбол, който се играе по австралийски правила. Представляваше наистина груба игра. Всички играчи на американски футбол, които бях виждала, носеха яки подплънки, шлемове и бяха облечени от глава до пети. Тези тук бяха с къси панталони, ризи с къси ръкави и нямаха никакви подплънки. На плажа видях хора с гумени шапки, прикрепени под брадичката. Научих, че по този белег се отличават спасителите. Освен това имат и специален спасителен патрул срещу акули. Не се случва често някой да бъде изяден от акула, но си е проблем и се преминава през специално обучение.

Австралия е най-равнинният и сух континент на света. Планините в съседство с бреговете са причина дъждовете да бягат към океана и да оставят деветдесет процента от сушата полубезводна. Можеш да изминеш две хиляди километра по въздуха между Сидни и Пърт, без да видиш никакъв град.

Пропътувах по-големите градове на континента поради здравния проект, с който бях обвързана. В Съединените щати разполагах със специален микроскоп за наблюдение на цялата кръв, а не разделно или с лабораторни добавки. При цялостното наблюдение на капка кръв има възможност да се проследят графично много от аспектите на химичния състав на пациента. Ние прикачвахме микроскопа към видеокамера и монитор. Както си седяха до лекаря, пациентите можеха да видят своите бели и червени кръвни телца, бактериите или мазнините, на по-заден план. Аз взимах проби и показвах на пациентите кръвта, след това исках

от пушачите например да излязат и да изпушат по една цигара. Само след няколко минути ние вземахме друга проба и те можеха нагледно да установят ефекта само от една-единствена цигара. Тази система се използва за обучение на пациентите и изключително силно ги мотивира да станат отговорни за собственото си здраве. Лекарите могат да я прилагат при различни случаи: да покажат нивото на холестерина в кръвта или забавена реакция на имунната система и след това да поговорят с пациентите какво трябва да направят, за да си помогнат. Обаче в Съединените щати осигурителните компании не покриват разходите по превантивните мерки, така че пациентът плаща от джоба си. Надявахме се, че австралийската система ще бъде по-отзивчива. Задачата ми беше да демонстрирам техниката, да внасям и осигурявам оборудването, да пиша инструкциите и най-важното – да осъществявам обучението. Това беше един много стойностен проект и аз си прекарвах чудесно Там Долу.

В един съботен следобед посетих научния музей. Гид беше едра скъпо облечена жена, която проявяваше любопитство към Америка. Ние се разприказвахме и скоро станахме добри приятелки. Един ден тя ми предложи да се срещнем за обяд и препоръча старомодна чайна, която се намираше в самия център на града и рекламираше гадатели.

Спомням си как седях в заведението в очакване да се появи приятелката ми и си мислех защо, след като съм толкова точен човек, имам аура, която привлича хора, които обичат да закъсняват. Наближи време да затварят, а от жената нямаше и помен. Наведох се да си вдигна чантата от пода, където я бях положила преди четиридесет и пет минути.

В този момент слаб висок и мургав младеж, облечен в бяло от сандалите до тюрбана, приближи към масата ми.

– Сега имам време да ви погадая – заяви той с тих глас.

– О, само чаках приятелка. Но явно нещо ѝ се е случило. Ще дойда друг път.

– Понякога това е за добро – беше неговият коментар, докато придърпа стол към малката кръгла маса за двама. Той седна и взе ръката ми в своята. Обърна дланта ми нагоре и започна да ми гадае. Не гледаше в ръката ми, очите му останаха взрени в моите.

– Причината, поради която си дошла на това място, имам предвид не чайната, а континента, е съдбовна. Тук се намира някой, с когото си се споразумяла да се срещнеш за ваше общо благо. Споразумението е направено, преди някой от вас да е бил роден. На практика сте избрали да се родите в един и същ момент – единият на върха на света, а другият

Тук Долу. Пактът е бил осъществен на най-високо ниво на вашето вечно аз. Вие сте се съгласили да не се търсите един друг, докато не минат петдесет години. Сега времето е настъпило. Когато се срещнете, ще има мигновено разпознаване на душевно ниво. Това е всичко, което мога да ви кажа.

Той стана и излезе през врата, за която предположих, че води към кухнята на ресторанта. Бях безмълвна. Не проумявах смисъл в нищо от това, което ми каза, но той говореше толкова убедително, че бях принудена да го приема със сърцето си.

Случката ми се стори още по-заплетена, когато приятелката ми се обади вечерта, за да се извини и да обясни защо не е спазила уговорката ни за обяда. Тя много се развълнува, когато ѝ казах какво е станало и прояви желание на следващия ден да отиде и тя при този гадател, за да научи нещо за собственото си бъдеще.

Когато отново ми се обади, ентузиазмът ѝ бе преминал в съмнение.

– Чайната не разполага с мъже гадатели – съобщи тя. Там има само жени, които се сменят всеки ден. Във вторник е била Роуз и тя не гледа на ръка, а на карти. Сигурна ли си, че си отишла на същото място?

Знаех, че не съм откачена. Винаги съм смятала предсказанията за чиста забава, но едно нещо беше сигурно: младият мъж не беше плод на въображението ми. Е, добре, оситата така и така мислеха за янките, че са куку.

Освен това никой не взимаше нищо на сериозно освен майтапите, а Австралия беше пълна с майтапи и развлечения.

НАВИСОКО

Имаше едно-единствено нещо в тази страна, което не одобрявах. Струваше ми се, че първите хора тук, тъмнокожите туземци, наричани аборигени, бяха подложени все още на дискриминация. Към тях се отнасяха почти по същия начин, както ние, американците, се отнасяхме към нашето коренно население. Земята, в която им бе определено да живеят, Пустошта, представляваше гол пясък, а по на север – назъбени скали и полупустиня с храсталаци. Единствените свестни територии, смятани все още за техни земи, бяха същевременно оформени като национални паркове, така че те съжителстваха в тях заедно с туристите.

Не можех да видя аборигени да заемат някакви обществени постове, нито да вървят по улиците с деца в ученически униформи. Не видях н никой от тях да посещава неделните църковни служби, въпреки че попадах на различни вероизповедания. Не ги виждах и да продават зеленчуци, нито стоки в някой универсален магазин, нито да приемат колети в пощата. Посещавах правителствени канцеларии и никъде не видях чиновници аборигени в тях. Не ги срещах да работят на бензиностанциите или да чакат клиенти във веригите заведения за бързо хранене. Изглеждаха съвсем малобройни. В града се забелязваха наети в туристическите центрове. Почиващите ги зяпаха в ливадите край кошарите и оборите, където работеха като помощници, наричани джакару. Когато собственикът на някое ранчо открие, че скитаща група аборигени са убили овца, той не предявява иск за обезщетение. Туземците взимат само онова, от което наистина се нуждаят за прехраната си, пък и, честно казано, приписват им се свръхестествени сили за отмъщение.

Една вечер наблюдавах група млади, двайсет и една-две годишни, полукастови аборигени, които наливаха бензин в тенекиени кутии и след това го дишаха, докато вървяха през града. Видимо се опияняваха от парите. Бензинът представлява смес от въглеродород и химикали. Знаех, че те действат силно разрушително на костния мозък, черния дроб, бъбреците, адреналиновите жлези, гръбначния мозък, както и на цялата централна нервна система.

Но като всички останали на площада онази нощ аз не предприех нищо. Дори не си направих устата. Не направих и опит да спра глупашкото им представление. По-късно научих, че един от тези младежи е умрял от оловна интоксикация и затруднено дишане. Почувствах загубата

толкова силно, сякаш бях погребала отдавнашен приятел. Посетих моргата и разгледах трагичните тленни останки. Като човек, посветил живота си на опитите да се предпазим от болести, смятах, че липсата на култура и загубата на лична цел са сред допринасящите фактори при наддаването със смъртта. Най-криво ми беше от това, че ги бях наблюдавала, без да си мръдна пръста да ги спра. Разпитах моя нов приятел, оси, Джоф. Той притежаваше голям бизнес за търговия с коли, беше моя възраст, неженен и много привлекателен – австралийският Робърт Редфорд. Няколко пъти си бяхме определяли срещи, така че след един симфоничен концерт, докато вечеряхме на свещи, аз го попитах дали гражданите тук са наясно какво става и не се ли опитва някой да направи нещо.

Той отговори така:

– Да, тъжно е, но нищо не може да се направи. Ти не разбираш аборигените. Те са примитивни, диви, хора от Пустошта. Ние предлагаме да ги образуваме. Мисионери прекараха години да ги увещават да приемат вярата. В миналото те са били канибали. И днес все още не желаят да се отърсят от своите обичаи и стари поверия. Мнозина от тях предпочитат непосилните трудности на пустинята. Земята на Пустошта е костелив орех, но и те са най-твърдите хора в света. Знае се, че онзи, който обкрачва две култури, рядко постига успех. Вярно е, че те са умираща раса. Числеността им намалява по тяхна собствена воля. Те са безнадежно невежи хора и нямат никаква амбиция да преследват успех. И след двеста години те са непригодни за него. Нещо повече, те дори не правят опити. В бизнеса на тях не може да се разчита – държат се така, сякаш не с в час. Повярвай ми, не би могла да ги въодушевиш с нищо.

Изминаха няколко дни, но аз не преставах да мисля за умрелия младеж. Започнах да обсъждам загрижеността си с една жена от здравеопазването, която също като мене разработваше специален проект. Работата ѝ включваше срещи със стари хора от коренните жители. Тя документираще диви растения, билки и цветя, за които по научен път можеше да се докаже, че помагат да се предпазим от някоя болест или я лекуват. Владетелите на това познание бяха хората от Бута. Рекордът, който отбелязваха по дълголетие и ниска степен на дегенеративни заболявания, говореше от само себе си. Тя потвърди, че съвсем незначителен напредък е отбелязан при интегрирането на расите, но бе склонна да ми помогне, ако аз желая.

Ние поканихме двадесет и двама младежи, наполовина аборигени на среща. Тя ме представи. Тази вечер аз говорих за правителствената

система за частната стопанска инициатива и обсъдих организацията, наречена Реализация за обществено онеправдани младежи от града. Целта беше да изнамерим какъв продукт да произвежда групата. Съгласих се да ги науча как да купуват суровини, как да организират работната си сила, как да създадат предмета и да го изнесат на пазара, как да се установят в бизнеса и в банковата общност. Те проявиха интерес.

На следващата среща преценихме възможностите за някои проекти. По време на детството ми дядо и баба живееха в Айова. Спомням си как тя повдигаше рамката на прозореца и закрепяше в отвора мрежа на височина една стъпка. Къщата, която обитавах в Австралия, нямаше мрежи и това бе типично за повечето стари крайградски домове. Климатични инсталации в повечето случаи не се инсталираха, така че съседите ми просто повдигаха прозорците и оставяха летящите насекоми да прехвърчат навътре и навън. Комари нямаше, но водехме ежедневна борба с крилатите хлебарки. Лягах си сама, но много често се събуждах, за да установя, че споделях възглавето си с няколко двуинчови черни животинки с твърди телца. Мислех си, че мрежата може да бъде щит срещу тяхното посегателство.

Групата се съгласи, че мрежите щяха да се окажат добър артикул, с който да се започне бизнес. Познавах една семейна двойка в Съединените щати, към които можех да се обърна за помощ. Той беше инженер-дизайнер в една голяма корпорация, а тя беше художничка. Ако успеех в писмо да им обясня какво ми трябва, те щяха да създадат проект. Наистина той пристигна след две седмици. Моята скъпа стара леля Нола от Айова предложи да ни заеме известна сума, за да закупим първоначалния материал и да задвижим бизнеса. Нуждаехме се и от място. Гаражите бяха рядкост, но имаше достатъчно навеси за коли, така че ние се сдобихме с такъв и работехме на открито.

Всеки от младите аборигени сякаш по естествен път застана на онзи пост, който най-много му идваше отръки. Имахме счетоводител, закупчик, домакин, който държеше под строг отчет нашия сменящ се инвентар. Имахме специалисти за всяка една част от продукта, дори няколко родени търговци. Аз стоях в сянка и наблюдавах как се оформя структурата на компанията. Беше очевидно, че без моето внушение кое как да правят, те се бяха съгласили помежду си, че онзи, комуто харесваше да поеме единствено задълженията по почистването, допринасяше в същата степен за крайния успех. Нашият подход беше да предложим някъде мрежите за свободно ползване за няколко дена. Когато се връщяхме, ни се плащаше, ако мрежите са имали успех. Обикновено

получавахме и нови поръчки за останалите прозорци в имота. Аз учех младежите и на доброто старо американско правило да искат препоръки.

На една среща в края на седмицата обясних на Джоф за нашия проект и за желанието ми да помогна на тези хора да станат финансово независими. Може би те нямаше да бъдат наети да работят, за някоя компания, но и нямаше да им се попречи да закупят някоя, ако съберяха достатъчно средства. Предполагам, че съм се фукала за приноса си към разпъпващото им чувство за собственото им значение. Джоф каза:

– Браво на теб, янки!

Но следващия път, когато се видяхме, той донесе със себе си някои исторически книги. Седнала в неговия двор с изглед към най-красивото пристанище на света, аз прекарах една цяла събота в четене.

Имаше и цитат на негово преосвещенство Джордж Кинг от 16 декември 1923 година от публикация в „Аустрелиън Сънли Таймс“: „Аборигените на Австралия без съмнение представляват ниско ниво в скалата на човечеството. Те нямат достоверна традиционна история нито за себе си, нито за своя произход или прояви. Ако бъдат заличени от света в настоящия момент, те няма да оставят нито едно произведение на изкуството като паметник за това, че са съществували като народ. Но те явно са бродили по обширните равнини на Австралия още през най-ранните периоди на световната история.“

Имаше и друг, по-съвременен цитат, от Джон Бърлес, който показваше отношението на бяла Австралия: „Аз ще ти дам нещо, но ти нямаш нищо, което бих поискал.“

Извадки от етиологични и антропологични трудове от Четиринаisetия конгрес на австралийската и новозеландска асоциация за научно развитие сочеха:

„Обоняние – неразвито.

Памет – съвсем слабо развита.

Децата – лишени от каквато и да е сила на волята.

Склонни към коварство и предателство.

Не страдат от болка така остро, както по-висшите раси.“

В една от историческите книги пишеше, че момчето абориген в Австралия става мъж с ритуал, при който пенисът му бива обрязан с тъп нож от камък и без упойка при пълна липса на каквато и да било проява на болка. А в пълнолетие се влиза, когато преден зъб бива избит от

някой свят мъж, който владее камъка като оръжие, след което обелената от пениса кожа се сервира за вечеря на мъжките роднини, а момчето се изпраща само в пустинята, ужасено и кървящо, за да докаже, че е способно да оцелее. В историята също пишеше, че те са канибали и че жените изяждали собствените си бебета, като наблюдавали на най-нежните мръвки. Една случка в книгата разказваше за двама братя: по-младият пронизал по-големия, докато спорели за жена. След като сам ампутирал гангрениялия си от раната крак, по-големият ослепил по-малкия брат и те заживели щастливо. Единият пристъпвал върху протеза от кост на кенгуру и дърпал другия след себе си, хванали края на дълга пръчка. Четивото беше потискащо, но най-невъзможна за разбиране ставаше правителствената информация за осъществяваната от аборигените примитивна хирургия и че за щастие те притежаваха по-нисък от нормалния човешки праг за болката.

Моите сътрудници в проекта не бяха диваци. Като нищо можех да ги сравня с младите неудачници в собствената си страна. Те живееха изолирано от обществото, половината бяха на помощи за безработни. Струваше ми се, че се бяха примирили с живот, населен от дънки левис втора употреба, консерва топла бира и на всеки няколко години по един индивид, който удряше късмета.

Следващия понеделник, когато се завърнах отново при своя проект с мрежите, осъзнах, че съм свидетелка на искрена несравнима подкрепа, далечна от този свят на бизнеса. Беше наистина освежаващо.

Запитах младите работещи за тяхното историческо наследство. Отговориха ми, че значението на племенния произход е изчезнало отдавна. Много малко си спомнях как прародителите им са им разказвали за живота, когато единствено расата на аборигените е населявала континента. Тогава са съществували племената на Хората от Солената Вода, на Хората Ему и т.н. В интерес на истината обаче не им беше приятно да им се напомня за тъмната им кожа и за отликата, до която тя водеше. Надявах се да се оженят за избраник с по-светъл цвят и така децата им съвсем да избелеят.

Компанията бележеше успехи по всички показатели, така че не се изненадах, когато един ден ми телефонираха, за да ме поканят на среща, провеждана от едно племе аборигени на другия край на континента. От обаждането се подразбираше, че това не е просто някаква среща, а моята среща.

– Уредете така нещата, че да присъствате – помоли глас на коренен жител.

Аз си поднових гардероба специално за случая, купих си билет отиване и връщане и си направих хотелска резервация. Съобщих на хората, с които работех, че ще отсъствам за кратко време и по повод уникалното призоваване. Споделих възторга си и с Джоф, както и с хазайката, излях го и в писмо до дъщеря си. Беше чест, че хора толкова надалеч бяха чули за нашия проект и желяеха да изразят своята благодарност.

– Транспортът от хотела до срещата ще бъде осигурен – продължи гласът.

Трябваше да ме вземат по обяд. Очевидно това означаваше, че ме очаква тържествен обяд-награда. Чудех се какво ли меню ще сервират.

Е, Ооота наистина се появи точно в дванайсет часа, но на въпроса каква храна ще сервират аборигените, още нямаше отговор.

БАНКЕТЪТ

Невероятното целебно мазило, направено, като се загреват листа и се събират маслените капки, действаше – краката ми най-после получи-ха облекчение, достатъчно да ми даде кураж да си помисля отново да стана. От дясната ми страна имаше няколко жени, които, изглежда, имаха нещо колективно наум. Те събираха широки листа и докато една бъркаше из храсти и повалени дървета с дълга и остра пръчка, друга слагаше нещо в шепата и го поставяше върху листо. След това отгоре с второ листо затискаше съдържанието и го подвиваше, а пакетчето се връчваше на някой бегач, който на свой ред го отнасяше при огъня и го заравяше във въглените. Обзе ме любопитство. Това беше първото ни общо хранене, менюто, за което си бях блъскала главата в продължение на седмици. Аз се примъкнах, куцукайки, за да надзърна по-отблизо, и не повярвах на очите си. В шепата й лежеше огромен бял гърчещ се червей.

Отново дълбоко въздъхнах. Вече му бях изпуснала края колко пъти през този ден се бях почувствала като ударена с мокър парцал. Едно беше сигурно: никога нямаше да изгладнея дотам, че да ям червей! В този момент обаче аз вече учех урок: никога не казвай „никога“. И до ден днешен това е дума, която се опитвам да елиминирам от моя речник. Научих, че съществуват неща, които предпочитам, и други, които избягвам, но думата н и к о г а не оставя вратичка за непознати ситуации, пък и н и к о г а представлява много, много дълъг период.

Вечерите с племенните хора ми доставяха истинска радост. Те възпроизвеждаха случки, пееха, танцуваха, играеха на различни игри и водеха задушевени разговори. Това бе истинското време да споделиш нещо. Очакването храната да бъде приготвена бе съпроводено с множество действия. Правеха си дълги масажи или си разтриваха един на друг раменете, гърбовете, дори скалповете. Правеха си манипулации на вратовете и гръбнаците. По-късно по време на пътуването ние си обменихме техники – аз ги научих на американския начин за наместване на гръбнак и други стави, те ме научиха на техния.

През онзи първи ден не видях да се разопаковат никакви чаши, чинии или купи. Бях се досетила правилно. Тази неофициална атмосфера – да си ядем храната в стил пикник – щеше да ни съпътства постоянно. Скоро тавите, направени от подгънати листа, бяха махнати от огъня.

Моята ми бе връчена с грижовност, достойна за милосърдна сестра на специално дежурство. Наблюдавах как всеки отваря листата и яде съдържанието с пръсти. Банкетът се побираше в ръката ми и беше топъл, не усетих движение, така че се престраших да надникна. Червеят беше изчезнал или поне не приличаше повече на червей. Сега той представляваше кафяво трошливо нещо, наподобяващо печени фъстъци или свински изрезки. Помислих си: „Струва ми се, че мога да се справя с това.“ И го направих. Имаше чудесен вкус! Тогава не знаех, че готвенето, обработването на храната до неузнаваемост беше осъществено заради мене и изобщо не беше практика.

Тази нощ ми бе обяснено, че за моята работа с живеещите в града аборигени е било докладвано. Въпреки че тези млади аборигени не бяха стопроцентови коренни жители, нито принадлежаха към това племе, заниманията ми са били проява на човек, който е бил истински загрижен. Поканата е дошла, защото им се сторило, че викам за помощ. Установили са, че имам най-безкористни намерения. Проблемът, както те го видели, бил, че аз нямам понятие от културата на аборигените и със сигурност от кода на това племе. Ритуалите, изпълнени в ранната част на деня, били изпитания. Аз бях провъзгласена за приемлива и достойна да изуча познанието за истинското отношение на човешките създания към света, в който живеем, към отвъдния свят, към измеренията, от които пристигаме, и към измеренията, където ние ще се завърнем. Щях да се проникна и от разбиране за моето собствено съществуване.

Докато седях и краката ми се съвземаха, намазани с драгоценните растителни масла Ооота обясни какво върховно начинание е за тези пустинни номади да вървят редом с мене. Беше ми позволено да споделя техния живот. Никога по-рано те не бяха общували с бял човек, дори през ум не им беше минавало да установяват каквито и да е взаимоотношения. Всъщност точно обратното – през цялото време го бяха избягвали. Според тях всички останали племена в Австралия се бяха подчинили на управлението на бялото правителство. Те бяха останали последните вироглавци. Обикновено пътуваха малки семейства от по шест-десет човека, но сега се бяха събрали специално за случая.

Ооота заговори на групата и всеки произнесе нещо специално за мене. Съобщаваха ми имената си. Думите ми се сториха много трудни, но за щастие имената им имаха значение. Те не се използват по същия начин, както ние например в Америка се обръщаме с „Деби“ или „Коуди“, така че аз можех да направя връзка между всеки човек и неговото име, вместо да се насилвам да произнасям думата сама за себе си. Всяко

дете получава име при раждането си, но се подразбира, че с развитието на личността рожденото име ще бъде надраснато и тогава индивидите можеха да си изберат по-подходящо. Очакваше се всеки да си смени името няколко пъти през живота, тъй като мъдростта, творчеството и предназначението с времето също се определяха по-ясно. В нашата група между другите бяха и Разказвачката на Приказки, Правачът на Инструменти, Пазителката на Тайни, Майсторката Шивачка, Великата Музика.

Най-накрая Оота ме посочи и заговори всеки от присъстващите, като повтаряше една и съща дума. Мислех си, че се опитват да произнесат първото ми име Марло, но после реших, че се мъчат да докарат фамилното ми име Морган. Не беше нито едното, нито другото. Думата, която използваша тази нощ, беше за име, което щях да нося през цялото време на пътешествието, и това беше Мутант. Не разбирах защо Оота, който беше преводачът за двата езика, ги учи да произнасят толкова странен термин. Мутант според мене навеждаше на мисълта за значителна промяна в базисна структура, която се извявява под формата на мутация, и структурата вече няма нищо общо с оригинала. Но на практика ми бе все едно как ще ме наричат, защото вече целият ми ден, пък и целият ми живот се бяха объркали достатъчно.

Оота ме осведоми, че някои от аборигените използват всичко на всичко само около осем имена – по-скоро нещо като бройна система. Всички от едно поколение и от един и същи пол бяха носители на еднаква родствена връзка, така че имаха по няколко майки, бащи, братя и пр.

С падането на тъмнината аз попитах за някой приемлив начин да се облекча. И тогава съжалих, че не съм наблюдавала по-отблизо Зюк, котарака на дъщеря ми, защото да посетиш тоалетната, означаваше да се отдалечиш в пустинята, да издълбаеш дупка в пясъка, да клекнеш и после да засипеш онова, което си оставил в нея. Трябваше да внимавам и за змии. Те ставаха най-активни, след като голямата жега започваше да отминава, но преди да се спусне вечерният хлад. Докато пълнех дупката отвсякъде ми се привиждаха в пясъка зли очи и отровни езици. Когато пътувах из Европа, се бях оплаквала от ужасната тоалетна хартия. Затова, тръгвайки за Южна Америка, си бях взела с мене. Тук липсата на хартия беше последното, за което можех да се тръшкам.

Когато се завърнах при групата от пустинното си приключение, ние споделихме общата торба с „каменен“ чай, специалитет на аборигените. Приготвяше се, като се пускаха горещи камъни в съд със скъпата като

зеницата на окото вода. Съдът някога бе служил за пикочен мехур на някакво животно. Към така стоплената вода бяха прибавени билки и оставени да си пуснат настойката докрай. Ние си подавахме напред-назад помежду си този странен съд и чаят беше чудесен!

Открих, че племенният „каменен“ чай се сервира само при специално обстоятелство, каквото беше завършекът на първия ден от похода на моето новопокръстване. Те осъзнаваха трудностите, които щях да изпитам поради липсата на обувки, сянка и транспорт. Билките, прибавени към водата за чая, нямаха предназначението да разнообразят менюто, нито да послужат за невинен лек или подхранване. Чрез тях се отбелязваше празненството, бяха начин да се отбележи постижението им, защото аз не се бях отказала и не изявих желание да се завърна в града, нито пък се разплаках. Техният аборигенски дух беше приет и почувстван от мене.

Хората тогава започнаха да изглаждат места в пясъка и всеки взе от общия вързоп, който носеха през деня, по една навита на руло космата или гладка кожа. Една възрастна жена седеше цяла вечер вторачена в мен и аз не можех да разчета израза на лицето ѝ.

– За какво мисли тя? – попитах Ооота.

– Че си загубила мириса си на цветя и че вероятно си от космическото пространство.

Усмихнах се и тогава тя ми подаде моята постелка. Името ѝ беше Майсторката Шивачка.

– От динго е – поясни Ооота произхода на кожата. Знаех, че динго е австралийското диво куче, подобно на нашия койот или вълк. – И има широко приложение. Можеш да я постелеш на земята или да се покриеш, или само да я подложиш под главата.

Страхотно, помислих си, мога да избирам на кои двайсет и четири инча от тялото си да създам комфорт.

Спрях се на това да се оградя от пълзящите гадини, които ми се привиждаха наоколо. От години не бях спала на земята. Спомням си, като дете прекарвах известно време върху голяма плоска скала в калифорнийската пустиня Моджейв. Тогава живеехме в Барстоу.

Главната атракция беше една могила с названието хълм „Б“. Много пъти през летните дни аз вземах бутилка с портокалова напитка и сандвич с фъстъчено масло и тръгвах да скитам край хълма. Винаги хапвах върху същата плоска скала и след това оставах да лежа по гръб, заглеждана в облаците и във вихрите, които ги образуваха. Детството изглеждаше толкова далече. Но странно, че небето си оставаше същото. От онези

дни не бях обръщала много внимание на небесните тела. Над мен кобалтовата шир бе изпъстрена със сребърни лунички. Можех ясно да видя същото звездно образуване, изрисувано на австралийския флаг и познато под името Южния кръст.

Докато лежах, размишлявах за моето приключение. Как можех някога да опиша какво ми се случи този ден? Една врата се бе отворила и аз бях влязла в свят, за който до този момент не знаех, че съществува. Със сигурност това не беше свят на лукса. Бях живяла на много места, пътувала в различни страни, използвала всички възможни форми на транспорт, но такова нещо ми се случваше за първи път. Надявах се все пак всичко да е за добро.

На следващата сутрин щях да им обясня, че един ден ми стигаше, за да се докосна до тяхната култура. Краката ми щяха да издържат пътя на връщане до джиба. Вероятно можех да взема малко от техния превъзходен балсам, защото той наистина ми помогна. Тази малка мостра от техния стил на живот ми беше достатъчна. Но изминалият ден не бе чак толкова лош, като изключим измъчените ми стъпала.

Дълбоко в себе си бях искрено благодарна, че научих повече за това как живеят другите хора. Очите ми започнаха да се отварят да виждат, че нещо повече извън кръвта преминава през човешкото сърце. Затворих ги и казах едно мълчаливо благодаря на Висшата сила.

Накой в най-отдалечения край на лагера каза нещо. То бе повторено в последователност. Предавах си го един на друг и всеки произнасяше същата фраза, която кръстосваше от една излегната фигура към друга. Най-накрая фразата достигна Оота, който си бе постлал в близост до мен. Той се обърна и ми съобщи:

– Добре си дошла. Този ден е добър.

Накак стресната от техния отговор на думите ми, които не бях изговорила, аз отвърнах:

– Благодаря. И вие сте добре дошли.

Този път го казах високо.

КАКВО Е СОЦИАЛНА ОСИГУРОВКА?

Бях събудена преди зазоряване от шума, вдиган от хората, които събираха малкото разпилени вещи, влезли в употреба снощи. Казаха ми, че горещината през деня ще нараства, затова ще вървим през хладните утринни часове, ще почиваме и след това ще възобновяваме пътуването си в по-късната вечер. Аз съгнах динговата постелка и я подадох на мъжа, който опаковаше. Кожите бяха поставени на лесно място, тъй като, когато напечеше най-силно, щяхме да търсим подслон: да построим в и

л т д ж а, или временен навес, като използваме храсти или „спалните си чували“ от тези кожи.

Повечето животни не обичат изгарящото слънце. Само гущерите, паяците и мухите на Буша, освен че дават признаци на живот, са и активни при сто градуса над нулата по Фаренхайт. Иначе дори змиите се заравят някъде при тази екстремна температура, в противен случай ще се обезводнят и ще загинат. Беше трудно да се засекаат змиите, които, щом ни чуеха, че приближаваме, проточваха главите си от пясъчната земя, за да открият причината за трептенето. Благодарна съм, че по онова време не бях наясно за съществуването на двестата различни вида змии в Австралия и че повече от седемдесет от тях бяха отровни.

Този ден обаче научих каква забележителна взаимовръзка съществуваше между аборигените и природата. Преди тръгването ни ние се наредихме в тесен полукръг и с лица на изток. Племенният Старейшина се придвижи към центъра и започна да пее в речитатив. Самият ритъм се установи и наложи от останалите, които пляскаха с ръце, тупаха с крак или се пляскаха по бедрата. Това продължи петнайсет минути. Повтаряше се неизменно всяка сутрин и аз установих, че е изключително важна част от нашия съвместен живот. Това беше сутрешна молитва, центрирана, оформяне на целта (както искате, го наречете). Тези хора вярваха, че всичко на тази планета съществува заради някаква причина. Всяко нещо имаше своето предназначение. Не можеше да става въпрос за прищевки на природата, несъответствия или нещастни случаи, за неразбиране или все още неразкрити от смъртния мистери.

Предназначението на растителното царство е да храни животните и хората, да скрепява почвата, да увеличава красотата, да внася равновесие в атмосферата. Беше ми казано, че растенията и дърветата ни пеят на нас, хората, безгласно и че всичко, което искат в замяна, е ние също да им пеем. Моят натъпкан с наука мозък веднага преведе това като намек за природния обмен на кислород и въглероден двуокис. Първоначалното предназначение на животните не е да изхранват хората, но това се допуска по необходимост. Всъщност и те трябва да съхраняват равновесието в атмосферата и да ни бъдат другари и учители чрез примера си. Така че всяка сутрин племето изпращаше мисъл или послание към животните и растенията пред нас. Те казаха: „Ние вървим към вас. Ние идваме да отдадем почит на предназначението за вашето съществуване.“ После зависеше от самите растения и животни да се споразумеят кои от тях ще бъдат избраниците.

Племето на Истинските Хора никога не оставаше без храна.

Вселената винаги се отзоваваше на техния вътрешен глас. Те вярват, че светът е място на изобилие. Точно както аз и вие можем да се съберем, за да слушаме как някой свири на пиано и да отдадем почит на таланта и предназначението му, така те с открито сърце постъпват по същия начин с всяко нещо в природата. Когато на пътя ни се появи змия, това очевидно се случваше, за да ни осигури вечерята. Ежедневната храна съставляваше важен момент от вечерното празненство. Научих, че появата ѝ не бе възприемана даром. В началото бе измолвана, после очаквана да се появи и тя наистина се появяваше, но бе приемана винаги с благодарност и неподправена признателност. Племето неизменно започваше деня си с благодарност към Божественото Единение за този ден, за себе си, за своите приятели и за света. Понякога те молят и за подробности, но фразата винаги звучи така: „Ако е за моето най-висше добро и за най-висшето добро на живота навсякъде.“

След сутрешното събиране в полукръг аз се опитах да кажа на Оо-та, че му е време да ме отведе обратно при джипа, но той не се виждаше никъде. Най-накрая си рекох, че ще мога да издържа още един ден.

Племето не носеше никакви провизии. Те не засяваха семена, нито участваха в жътви. Те вървяха през пламтящата от жегата австралийска Пустош и знаеха, че всеки ден вселената ще изсипва върху тях щедрите си благословии. Вселената никога не ги разочарова.

През първия ден не закусахме и разбрах, че това е нещо обичайно. Понякога се хранехме нощем, но най-вече, когато храната сама се появяваше, независимо от слънцестоенето. Много пъти се случваше да хапнем само по залък – съвсем не каквото ние разбирахме под ядене.

Носехме вода в няколко съда от мех. Знам, че човек е съставен от приблизително седемдесет процента вода и има нужда поне от един галон на ден, за да бъде в идеална форма. Докато наблюдавах австралийците, забелязах, че техните нужди са по-малки и че пиеха по-малко вода от мене. На практика те рядко посягаха към меховете с вода. Телата им сякаш усвояваха максимално влагата в храната. Те вярваха, че Мутанти-те страдат от много зависимости, включително от водата.

Използвахме я, когато ставаше време за ядене, да натопяваме изсъхнали, без никакъв живот водорасли. Кафявите стебла влизаха въз водата като увехнали, дехидратирани пръчки и излизаха като по чудо променени пресни корени.

Бяха способни да открият вода и там, където не личеше да има никаква влага. Понякога лягаха върху пясъка, за да чуят водата, или протягаха ръце с дланите надолу, за да сканират земята за вода. Те забиваха в

нея дълги кухи тръстики, засмукваха свободния им край и получаваха минифонтан. Водата беше тъмна на цвят и с пясък, но вкусна и освежаваща. Усещаха водата отдалече, като наблюдаваха изпаренията и дори можеха да я подушват и чувстват в самия вятър. Сега разбирах защо толкова хора, които правеха опити да изследват районите на вътрешността, бързо си отиваха мърцина. За да оцелееш, се изискваше вещината на коренните жители.

Докато си набавяхме вода от един скален процеп, ми бе даден урок как да приближа източника така, че да не го замърся с човешката си миризма и да наплаша животните. В крайна сметка водата беше и тяхна. Животните имаха толкова право над нея, колкото и хората. Племето никога не изгребваше цялата вода, независимо колко оскъдни бяха запасите ни в момента. При всеки водоизточник хората използваша едно и също място, от което да пият. Всеки животински вид постъпваше по същия начин. Единствено птиците пренебрегваха тези правила за достъп и се чувстваха като у дома си, докато пиеха, разплискваха или снасяха курешките си.

Членовете на племето можеха само с един поглед върху земята да кажат какви животни има наблизо. Още от деца те се приучват към щателно наблюдение, така че на мига да разпознаят следите, оставени върху пясъка, от пълзящи, подскачащи или вървящи същества. Те до такава степен са привикнали да се вглеждат в отпечатъците от стъпките си един на друг, че не само могат да определят кой ги е оставил, но и да установят по разстоянието между крачките дали човекът се чувства добре, или върви бавно, защото е болен. И най-малкото отклонение в стъпките им подсказва със сигурност вероятната посока на вървящия. Тяхната осезателност далеч надхвърля границите, присъщи за люде, отраснали под въздействието на други култури. Сетивата им за слух, зрение и обоняние изглеждат на някакво свръхчовешко ниво. Отпечатъците от стъпки имат вибрации, които говорят много повече от това, което само се вижда върху пясъка.

По-късно научих, че следачите аборигени са известни с това, че могат само от дирята на гумата да кажат вида на превозното средство, с каква скорост се е движело, на коя дата и по кое време на деня, дори броя на пътиниците в него.

През следващите няколко дни ние ядохме луковични растения, гулии и други зеленчуци, които растяха под земята и приличаха на обикновени и сладки картофи. Хората от племето можеха да установят местонахождението на готово за жътва растение, без да го изтръгват от

земята. Те движеха ръцете си над растението и установяваха:

– Това зрее, но още не е готово. Или:

– Да, това е подготвено да роди.

На мен всички стебла ми изглеждаха еднакви, така, че след като разбърниках няколко и видях, че ги презасаждат, аз намерих за добре да изчаквам, докато ми се каже кое да изтръгна. Те обясняваха, че това е дарба, дадена на всеки човек, да умее да разговаря с природата. И защото моето общество не само че не окуражава вслушването в напътствията на собствената ни интуиция, но му се мръщи и го смята свръхестествено, дори рожба на зло, трябваше да ме обучат, за да опозная движението на естествените неща. Накрая те ме научиха да разговарям с природата и аз питах растенията дали са готови да им се отдаде признание за предназначението на тяхното съществуване. Аз исках позволение от вселената и след това сканирах с дланите на ръцете си. Понякога усещаша затопляне, друг път пръстите ми започваха да треперят извън моя контрол, когато заставаха над узрял зеленчук. Когато усвоих как да го правя, можех да почувствам, че съм направила огромна крачка напред по пътя на приемането ми от страна на племето. Изглежда, това означаваше, че аз вече съм по-малко Мутант и вероятно постепенно се превръщам в поистинска.

Важно беше, че ние никога не употребявахме всичките растения от даден вид, които се въдеха на едно място. Винаги оставаше достатъчно за нова реколта. Хората от племето са с учудващо изострени сетива за това, което те наричат песен или безгласни звуци на почвата. Те са способни да усетят енергия от природата, да направят нещо уникално, за да я декодират, и след това съзнателно да я пренесат в действията си, сякаш бяха развили някакъв мъничък небесен приемник, през който преминаваха посланията на вселената.

През един от първите дни ние минавахме покрай леглото на пресъхнало езеро. По повърхността имаше неравни широки пукнатини, всяка от които с накъдрени краища. Няколко от жените събраха от бялата глина и по-късно тя бе превърната във фин прах за оцветяване.

Жените носеха дълги пръчки и дълбаеха с тях в твърдата глинена повърхност. Няколко стъпки надолу те намериха по-влажнен слой и извадиха малки кални топки. За мое учудване, когато ги остъргаха от мръсното, те се оказаха жаби. Очевидно оцеляваха в състоянието си на обезводняване, като се заравяха на подобна дълбочина. След като минаха през огъня, те се оказаха все още сочни и вкусът им беше като на бяло месо от пиле. През следващите месеци внушително количество храна се

появяваше пред нас, за да ѝ бъде оказана почит като ежедневно празненство, посветено на вселенския живот. Ние ядохме кенгура, диви коне, гущери, змии, насекоми, лаври на червеи с всякакви размери и окраски, мравки, термити, мравояди, птици, риби, семена, ядки, плодове, растения, които беше невъзможно да се изброят, дори крокодил.

През първата сутрин една от жените се приближи до мен. Тя откачи кирливата връв от главата си и я използва да овърже косите ми вдигнати нагоре по някаква нова мода. Името ѝ беше Жена на Духа. Недоумявах с какво може да е духовно свързана, но след като станахме добри приятелки, реших, че е с мене.

Изгубих края на дните, седмиците, а и на самото време. Изоставих опитите си да моля да ме върнат при джипа. Изглеждаше напразно, пък и нещо друго започна да се случва. Хората от племето имаха някакъв план наум. Но беше ясно, че на този етап на мен не ми бе позволено да знам за какво се отнася. Бях предизвиквана непрекъснато на изпитания за сила, реакции, вярване, но защо, не знаех и се питах дали хора, които не четат и не пишат, нямат някакъв друг метод за поставяне на оценки.

Пяскът се нагорещяваше толкова много през някои от дните, че буквално чувах краката си! Те цвърчаха като хамбургери в тиган. След като пришките засъхнаха и се втвърдиха, започна да се образува нещо като копито.

С течение на времето физическата ми издръжливост достигна нови върхове. Като минавах без закуска и обяд, аз се приучих да се изхранвам с гледки. Наблюдавах бързия бяг на гущерите, щъкането на насекомите и откривах скрити рисунки по камъните и небето.

Хората ми показваха свещените места в пустинята. Сякаш всичко беше свято: скални отломъци, дюни, проломи, дори гладката дънна повърхност на пресушени водни басейни. Невидими за окото белези очертаваха заселническата територия на някогашните племена. Демонстрираха ми как измерват разстоянието, като изпълняват песни в много особен ритъм и с много съпътстващи подробности. Някои от песните достигаха до стотина стиха. Трябва да се следи за точността на всяка дума и пауза. Не се допускат импровизации или пропуски, дължащи се на изневеряване на паметта, защото песента буквално служи за измервателна летва. В действителност те изпяваха преместването ни от едно място на друго. Можех да сравня тези песенни линии единствено с метода за измерване на един мой приятел, който беше сляп. Те се бяха отказали от писменост, защото според тях тя изцежда силата на паметта. Ако практикуваш този способ, когато извикаш в съзнанието си някой спомен, той

се явява на оптимално ниво.

Небето ден след ден оставаше безоблачно и пастелносивно, което преливаше в разнообразни нюанси. Ярката обедна светлина отскачаше от проблясващия пясък, като едновременно напругаше и заздравяваше очите ми, които се превръщаха в нов вид устия за реката на видението.

Започнах да оценявам, а не да приемам като разбираща се от само себе си способността да се възстановявам след нощния сън и да задоволявам жаждата само с няколко глътки вода, която ми доставя цяла палитра вкусове от сладко до горчиво. Бях прекарала досегашния си живот в мисли за осигурена работа, защита срещу инфлацията, закупуване на недвижим имот и спестявания за времето, когато ще се пенсионирам. Тук нашата единствена сигурност беше неизменният цикъл на утринната зора и залазващото слънце. Удивляваше ме фактът, че възможно най-неосигурената според моите стандарти раса в света не страдеше нито от язва, нито от свръхнапрежение, нито от заболявания на сърдечно-съдовата система.

Започнах да съзирам в най-странни гледки красотата и единението на целия живот. Например в змийско гнездо, където вероятно около двеста змии с дебелината на палеца ми се сплитаха и разплитаха като подвижен орнамент върху изрисувана музейна ваза. Винаги съм мразела змиите. Но вече гледах на тях като необходимост за равновесието в природата, като необходимост за оцеляване на нашата пътешественическа група, като на създания, които толкова трудно можеш да приемеш с любов, че бяха станали обект на изображение в изкуството и религията. Бе изключено у мен да се породи желание да похапна пушено змийско, камо ли сурово, но настана време, когато го направих. Научих колко ценна може да бъде влагата в която и да е храна.

През тези месеци ни съпътстваха пределни температури. Първата вечер използвах полагаемата ми се кожа като постеля, но когато започнаха студените нощи, аз я превърнах в завивка. Много от хората лягаха на голата земя, сгушени в нечий прегръдки. Разчитаха повече на топлина, идваща от друго тяло, отколкото от близкия огън. В най-големия студ се палеха многобройни огньовете. В миналото тези хора бяха пътували с опитомени кучета динго, които им помагали при ловуването, били им другари и ги топлели в студените нощи, оттам произлиза и изразът „трикучешка нощ“.

Няколко вечери лягахме на земята като образувахме особен кръг. Така се постигаше по-пълноценна употреба на завивките, пък и подобна купчина, изглежда, запазваше и предаваше по-добре телесната топлина.

Ние издълбавахме процеци в пясъка и пускахме в тях пласт разпалени въглени, след това ги покривахме отгоре с пясък. Половината от кожата поставяхме отдолу, другата половина върху нас. Всяко от пространствата със заровените въглени се споделяше от двама души. Краката на всички ни се събираха в центъра на кръга.

Спомням си как подпирах с две ръце брадичката си и се заглеждах в необятното небе над главите ни. Усещах духовната същност на тези чудесни, чисти, наивни, обичливи хора, които ме заобикаляха. Този кръг от души, подредени във формата на маргаритка, с малки огньове помежду всяка група от по две тела, трябва да е представлявал великолепно гледка, ако някой ни наблюдаваше от космоса.

Те докосваха видимо само пръстите на краката си, но аз научавах ден след ден как тяхното съзнание винаги е докосвало универсалното съзнание на човечеството.

Това бе началото на моето досещане защо те така искрено ме смятаха за Мутант, но и аз бях искрена в благодарността си за възможността да се пробудя.

БЕЗЖИЧЕН ТЕЛЕФОН

Този ден бе започнал по относително същия начин, както и предшестващите, така че нямах представа какво ни чакаше. Закусихме, което не ставаше често. Предния ден бяхме попаднали по пътя си на мелничен камък. Той бе голям, с овална форма и вероятно бе прекалено тежък, за да бъде пренасян където и да било, затова бе оставен на открито и можеше да се ползва от всеки пътуващ, достатъчно късметлия да притежава житни зърна. Жените превърнаха растителните стебла в чудесна храна, като ги смесиха с осолена мазнина и вода, така че се оформиха плоски питки. Напомнях ми на умалени по вид палачинки.

По време на сутрешната молитвена служба ние се бяхме обърнали на изток, за да благодарим за всички дарове. Изпратихме нашето ежедневно послание към хранителното царство.

Един от по-младите мъже застана в центъра. Бе ми обяснено, че е предложил да се заеме с по-особена задача през този ден. Той напусна рано лагера и се затича напред. Бяхме вървели вече няколко часа, когато Старейшината спря и падна на колене. Всички останали се скупчиха около него, докато той остана в това положение с протегнати напред ръце, които леко полюшваше. Попитах Оота какво става. Той ми даде знак да запазя мълчание. Никой не говореше, но лицата им бяха напрегнати. Най-накрая Оота се обърна към мене и каза, че младият доброволец, който ни напусна в по-ранните часове, сега изпраща послание. Той искаше позволение да отреже опашката на кенгуруто, което беше убил.

Най-после ми просветна защо беше толкова тихо всеки ден, докато вървахме. Тези хора през повечето време използваха телепатията, за да общуват. Аз бях свидетел на това. Не се чуваше никакъв звук, но бяха изпращани послания между хора на двайсет мили разстояние помежду си.

– Защо иска да отреже опашката? – попитах аз.

– Защото тя е най-тежката част от кенгуруто, а той е твърде зле, за да може безпрепятствено да го пренесе цялото. То е по-високо от него, а и както той съобщава, пил е лоша вода, която е причина тялото му да изгаря от топлина. Сега водата се стича от лицето му.

Беше изпратен мълчалив телепатичен отговор. Оота ми извести, че ще спрем за деня. Хората започнаха да копаят яма, подготвяйки се за

огромното количество месо, което пристигаше. Някои подготвиха и билков цяр под наставленията на Билкаря и Лечителката.

Младият мъж се завърна в лагера няколко часа по-късно, като носеше грамадното изкормено кенгуру с изрязана опашка. То беше разпорено и краищата на корема му бяха прибрани един към друг с помощта на остри пръчки. Червата му сега служеха за въжета, с които бяха овързани четирите му крака. Младежът бе мъкнал стоте паунда месо върху главата и раменете си. Той се потеше и му личеше, че е болен. Наблюдавах как племето се задейства да го лекува и да сготви храната.

Първо кенгуруто бе държано върху пламтящия огън и мирисът на пърлена кожа увисна във въздуха като смог над Лос Анджелис. Главата беше отрязана и краката счупени, така че да могат да се отделят сухожилията: Тогава тялото бе положено в ямата, в която отвсякъде имаше разпалени въглени. В единия ѝ край бе поставен малък съд с вода, от който стърчеше дълго тръстиково стебло. Отгоре бяха натрупани още съчки. От време на време през следващите часове главният готвач се навеждаше през пушека, духаше през тръстиковото стебло и по този начин изкарваше част от водата. Веднага се появяваше пара.

Когато стана време за ядене, месото бе опечено само на няколко инча дълбочина, останалото плуваше в кръв. Казах, че ще набуча порцията си на пръчка и по системата на хотдога ще го допека. Никакъв проблем! Те на секундата ми приготвиха подходящ шиш.

Междувременно младият мъж бе подложен на лечение. Първо му бе дадена билкова отвара. След което лечителите извадиха от дълбоката дупка, която изкопаха, хладен пясък и го напластиха около краката му. Беше ми казано, че ако успеят, да изтеглят горещината от главата му надолу към краката, това щеше да уравни цялата му телесна температура. Прозвуча ми доста странно, но този способ наистина намали треската му. Билките помогнаха също да се успокоят червата и да се предотвратят, стомашните болки, които очаквах да се появят при подобно страдание.

Беше наистина забележително. Ако не ставаше пред очите ми, щеше да ми е трудно да; повярвам, особено за общуването чрез телепатия. Казах на Оота какво мислех.

Той се засмя и ми отговори:

– Сега знаеш как се чувства туземецът, когато попада за първи път в града и вижда как пускате монета в телефона, набирате номер и започвате да говорите с някой ваш роднина. Той направо си мисли, че това не е за вярване.

– Ами да – продължих аз. – И двата начина са добри, но вашият със сигурност е по-пригоден из тия места, където няма монети по четвърт долар, нито телефонни будки.

Предугаждах, че в моята страна трудно биха приели на доверие такова нещо като телепатичната връзка. Там бяха готови лесно да допуснат, че хората по света са жестоки едни към други, но едва ли биха повярвали, че има и такива, които не са расисти и живеят заедно в съвършена хармония и взаимопомощ, като откриват своя собствен неповторим талант и го почитат така, както се-почитат помежду си. Според Оота причината Истинските Хора да са способни да използват телепатията се корени в това, че те никога не лъжат дори и на дребно, не представят истината само отчасти, чужди са на неверните твърдения. Като няма лъжи, няма и какво да се крие. Тези хора не се страхуват да бъдат с открит ум, който приема и желае да обмени информация. Оота ми обясни как става това. Ако например едно двегодишно дете види друго да си играе с някаква играчка – да кажем камък, който се тегли на връв – и това дете посегне, да отнеме играчката, веднага ще почувства как очите на всички възрастни се отправят към него. Тогава то ще разбере, че неговото намерение да взима, без да му бъде позволено, не се възприема добре. А другото дете ще се научи да споделя това, което има, ще се научи да не се привързва към предмети. Това дете вече ще е усетило радост и ще е запазило паметта за нея, така че ще бъде желано чувството за щастие, а не предметът.

Менталната телепатия – това е начинът, по който хората са били построени да общуват. Различието в езиците и писменостите отпада като пречка, когато хората използват този способ за разговор. Но аз се замислих, че това никога няма да се получи в моя свят, където хората крадат от фирмите, укриват данъци и си изневеряват. Моят народ никога няма да възприеме да бъде в буквалния смисъл с „открит ум“, защото е свикнал с твърде много: измама, обида и горчивина, които стаява.

Но да вземем мен самата: можех ли аз лично да простя на всеки, комуто съм вярвала и ме е подвел? Можех ли сама да си дам прошка за всички обиди, които съм нанесла? Надявах се някой ден да мога да полова ума си на тепсия, досущ като аборигените, и да бъда безучастен зрител, докато мотивите ми бъдат извадени на показ и обследвани.

Истинските Хора не смятат, че гласът е предназначен за разговори. Те се водят с центъра на сърцето и ума. Ако гласът се използва в речта, то човек е склонен да навлезе в дребнави, ненужни и по-малко духовни разговори. Гласът е даден за пеене, за празнуване и за лечение.

Казаха ми, че всеки има разностранни таланти и че всеки може да пее. И ако аз не почета тази дарба, защото намирам, че не мога да пея, това не омаловажава певеца в мене.

По-късно по време на пътуването, докато те ми помагаха да развия телепатичната си способност за общуване, аз разбрах, че докато със сърце и ум все още чувствам, че имам какво да крия, нищо няма да се получи.

Трябваше да се науча да си прощавам, а не да се осъждам, но и да се уча от миналото. Те ми показаха колко е важно да се възприемам, да бъда истинска и да се обичам – само така щях да се отнасям по същия начин и с другите.

ШАПКА ЗА ПУСТОШТА

Мухите в Пустошта са ужасни. Кохортите им се появяваха с първите лъчи на слънцето. Те покриваха небето, летейки в черни орляци, които наброяваха милиони. По звучене наподобяваха фунията на канзаско торнадо.

Нямаше начин да не ги поглъщам и да не ги вдишвам! Те навлизаха в ушите ми, в носа, в очите ми и дори се изхитряваха да се проврат между зъбите ми на път към гърлото. Имаха отвратителен сладникав вкус и ме задавяха. Налепваха се по тялото ми, така че, като се погледнех, сякаш носех някаква черна движеща се ризница. Не хапеха, но и без това си имах достатъчно страдания, за да забележа нещо подобно. Бяха толкова огромни и бързи, а и толкова многобройни, че бяха направо непоносими. Най-много си изпашаха очите ми.

Племенните хора имаха усет за това кога и къде ще се появят мухите. Когато те съзираха или чуваха мухите да приближават, веднага спираха, затваряха очи и заставаха неподвижно с отпуснати ръце.

Учех се да гледам буквално на всичко, което ни връхлиташе, откъм положителната му страна, но мухите щяха да отбележат моето падение, ако не бях спасявана. Фактически това беше най-ужасната напаст, от която някога съм пострадала. Можех да разбера много добре как полудява човек, покрит с милиони движещи се крачка на насекоми. Бях късметлийка, че не се пречупих.

Една сутрин към мен се приближиха три жени, които помолиха за кичури от косата ми, които им трябваха за нещо. Бях я изрусявала в продължение на трийсет години и когато навлязох в пустинята, тя имаше мекобежов цвят. Беше дълга, но винаги я носех вдигната. През седмиците на нашето пътешествие не я бях мила, четкала, нито ресала, така че изобщо не знаех на какво е заприличала. Дори не бяхме попадали на неподвижна и ясна водна повърхност, в която да си видя отражението. Можех само да си я представям като сплъстена, оплетена и мръсна. За да не ми влиза в очите, носех препаската през чело, която Жената на Духа ми беше дала.

Жените се отказаха от намерението си, когато откриха, че под изрусената коса са израснали тъмни корени. Те изтичаха и го съобщиха на Старейшината. Той бе на средна възраст, тих, със силно атлетическо телосложение. През краткото време, докато бяхме на път, аз бях

наблюдавала колко искрено разговаря той с останалите и благодари без колебание на всеки един за помощта, която е оказал на цялата група. Ставаше ми ясно защо именно той е водачът.

Напомняше ми някой друг. Преди години седях във фоайето на „Саутуестърн Бел“ в Сен Люис. Беше към седем сутринта. Чистачът, който бе зает да лъска мраморния под, ме бе пуснал да вляза, така че да не стоя навън на дъжда. Пред входа спря дълга черна кола и президентът на „Тексас Бел“ влезе във фоайето. Той ми кимна, за да отдаде нужното на моето присъствие, и поздрави с добро утро чистача. След това му каза колко цени неговата всеотдайност и как винаги е спокоен, че тази сграда благодарение на него изглежда блестящо чиста в очите на който и да е човек, пристъпил нейния праг, пък бил той най-високопоставеният чиновник от правителството. Знаех, че това не са приказки ей така, защото ги говореше искрено. Бях само страничен наблюдател и въпреки това можех да усетя гордостта, която засия върху лицето на чистача. Научих, че има нещо в истинските водачи, което излиза извън обсега на каквито и да е граници. Баща ми имаше обичай да казва:

– Хората не работят за компанията. Те работят за други хора. В действията на племенния Старейшина от Пустошта можех да разпозная характеристики на административно началство.

След като той дойде да присъства на странния спектакъл, предизвикан от русите коси на Мутанта и техните тъмнокафяви корени, той даде възможност и на другите да видят чудото. Очите им сякаш светнаха и всеки се усмихна от удоволствие. Ооота обясни това с чувството им, че ставам повече аборигенка.

След като развеселяването приключи, жените се захванаха отново с това, което бяха намислили, и заплетоха в отрязаните ми кичури коса семена, кокалчета, шушулки, някакви треви и жила от кенгуру. Когато свършиха, аз бях коронована с най-красивата препаска за глава, която някога бях виждала. Навсякъде от нея висяха, като достигаха до брадичката ми, вплетените предмети. Обясниха ми, че австралийските рибарски шапки, с висящи парчета корк, използвани обикновено от упражняващите този спорт, се правеха, копирайки тази стара находка на коренните жители как да се предпазват от мухите.

Ние наистина попаднахме на орда от мухи още същия ден и тогава моето украшение за глава се превърна в Божия благодат.

По друго време, когато върху нас се изсипа потоп от летящи и хапещи насекоми, те ме намазаха със змийска мас и пепел от лагерния огън, след това ме оваляха в пясъка. Тази комбинация обезкуражи

малките същества. Струваше си да ходиш пременен като клоун, защото преживяването, което осигуряваха мухите, като пропълзяваха в ушите ти, и чувството за мърдащо насекомо в главата граничеха с ада.

Попитах няколко души как издържат да стоят мирно, като позволяват на насекомите да ги полазват. В отговор те само ми се усмихнаха. След това ми казаха, че водачът Кралският Черен Лебед желае да разговаря с мен.

– Разбираш ли колко дълго означава завинаги? – попита той. – Това е много, много дълго време. Вечност. Ние знаем, че във вашето общество вие носите времето на ръката си и правите нещата по разписание, така че питам: разбираш ли колко дълго означава завинаги?

– Да – отговорих аз. – Разбирам какво е завинаги.

– Добре – продължи той. – Тогава можем да ти кажем още нещо.

Всичко в Божественото Единение има предназначение. Не съществуват прищевки на природата, несъответствия или случайности. Има само неща, които хората не проумяват. Ти вярваш, че мухите на Буша са лоши, че са ад, така че за тебе те наистина са такива, но само защото ти липсва нужното разбиране и мъдрост. Истината е, че са необходими и полезни създания. Те пропълзяват в ушите ни и чистят ушната кал и пясъка, който попада там, докато спим всяка нощ. Не си ли забелязала, че имаме съвършен слух? Да, те влизат в носа ни и също го почистват. – При тези думи той посочи своя. – Ти имаш съвсем малки ноздри, а не голям, подобно на коала нос като нас. Ще става още по-горещо в идващите дни и ти ще страдаш, ако носът ти е запушен. В най-голямата жега не трябва да дишаш през устата. Ти най-много от всички се нуждаеш от почистен нос. Мухите полазват и се лепят по тялото ни, така отнасят всичко, което отделяме. – Той протегна ръка и продължи: – Виж колко мека и гладка е кожата ни, сега погледни своята. На нас не ни е познат човек, който сменя цвета си само от това, че върви. Ти пристигна при нас с един цвят, след това почервения, а сега изсъхваш и линееш. Смаляваш се с всеки изминат ден. Не познаваме никой, който да си оставя кожата в пясъка, както правят змиите. Ти имаш нужда от мухите да почистват кожата ти, а някой ден ние ще попаднем на място, където те са снесли своите лаври и отново ще си набавим храна. – Той си пое дълбоко дъх, докато се взираше в мен. – Хората не могат да просъществуват, ако всичко, което е неприятно, бъде унищожено, вместо да бъде разбрано. Когато мухите идват, ние отстъпваме. Може би ти си готова да направиш същото.

Следващия път, когато дочух в далечината мухите от Буша, аз

отвързах препаската за глава от пояса си и започнах да я зяпам, но после реших, че мога да постъпя, както ме бяха посъветвали. Така че мухите дойдоха, а аз напуснах. Въображението ми ме отведе в Ню Йорк и аз посетих един скъп балнеосанаториум. Докато държах очите си затворени, чувствах как някой почиства ушите и носа ми. Представих си дипломата на специалиста, окачена на стената над мене. Усещах стотици малки топчета памук да почистват цялото ми тяло. Най-последно създаванията напуснаха, а аз се завърнах обратно в Пустошта. Беше вярно: да отстъпиш определено беше верният отговор при някои обстоятелства.

Чудех се в моя живот какво още възприемах като неправилно или мъчително, вместо да се опитам да разбера истинското му предназначение.

Това, че през цялото време не разполагах с огледало, изглежда, оказваше въздействие върху моето осъзнаване. Все едно се разхождаш в капсула с дупки за очите. Непрекъснато гледах навън, към другите, наблюдавах как се отнасят към направеното или казаното от мен. За първи път моят живот изглеждаше напълно честен. Не носех точно определени дрехи, както това се очакваше от мен в света на бизнеса. Нямах грим. Носът ми досега се беше обелил една дузина пъти. Не съществуваше никаква претенция – никакво его, което се бори за внимание. В групата нямаше клюки, нито някой се опитваше да изработи другия.

При отсъствието на огледало, което да ме изплаши и върне в действителността, аз можех да изживявам чувството, че съм красива. Очевидно не бях, но се възприемах красива. Хората ме приемаха такава, каквато съм. Те ме караха да се чувствам свой човек, неповторима и прекрасна. Учех се как изглежда това да те приемат безусловно.

Легнах да спя на пясъчната постеля и дълбоко запечатаният в съзнанието ми още през детството стих от „Снежанка“ звучеше в главата ми:

Огледалце, огледалце, ти не ме лъжи.
Най-хубавата на света коя е, ми кажи!
Коя е най-хубавата на света, кажи!

БИЖУТА

Колкото повече напредвахме, толкова по-горещо ставаше. Колкото по-горещо ставаше, толкова повече растителността и сякаш целият живот изчезваха. Ние вървахме в пясъчна местност, където само няколко високи, изсъхнали стебла се появяваха на кичури. Нищо не се виждаше в далечината – нито планини, нито дървета, нищо. Беше ден на пясък и пясъчни водорасли.

Същия ден започнахме да носим огнената пръчка. Тя представлява парче дърво, което лекичко полюшвахме, за да поддържаме тлеенето му. В пустинята, където растителността е от такава ценност, всеки малък трик, призван да осигури оцеляването, влиза в употреба. Огнената пръчка се използваше за запалване на нощния лагерен огън, когато сухата трева започна да се счита едва ли не за възнаграждение. Наблюдавах също как членовете на племето събираха и не често срещаните купчинки изпражнения, оставени от пустинните животни, особено тези от кучето динго. Те се оказаха калорично гориво без мирис.

Напомни ми се, че всеки един притежава много таланти. Тези хора прекарваха живота си, като се осъществяваха като музиканти, лечители, готвачи, разказвачи на приказки и така нататък и съответно си даваха нови имена и промоции. Аз започнах първото си племенно участие в изучаване на собствените си таланти, като назовах себе си шеговито Събирач на Лайна.

През този ден едно красиво младо момиче навлезе между кичурите пясъчни водорасли и се появи загадъчно, като носеше красиво жълто цвете с дълга дръжка. Тя уви стеблото около шията си, така че цветето остана да трепти на гърдите ѝ като скъпо бижу. Всички се събраха около нея и ѝ казаха колко красиво изглежда и какъв прекрасен избор е направила. Complimentите не секнаха до вечерта. Усещах как тя грее от това, че се чувства изключително хубава в този ден.

Като я наблюдавах, се сетих за една случка в кабинета ми точно преди да напусна Съединените щати. Посети ме пациентка, която страдаше от ужасен стресов синдром. Когато я попитах какво се е случило в живота ѝ, тя ми отговори, че осигурителната компания с повишила вноските за една от нейните диамантени огърлици с още осемстотин долара. Но тя била намерила някой в Ню Йорк, който заявил, че може да направи точно копие на огърлицата ѝ, като използва фалшиви камъни.

Тя се канеше да отлети дотам и да остане, докато поръчката и се изпълни, а след това при завръщането си да сложи истинските си диаманти в банков сейф. Това нямаше да отмени необходимостта от солидна осигуровка, защото дори и в най-добрите банкови хранилища няма никаква гаранция за абсолютна сигурност, но месечните погасявания щяха да се намалят чувствително.

Спомням си, че попитах тогава за някакъв годишен светски бал, който скоро предстоеше, и пациентката ми каза, че имитацията щеше да е готова дотогава, така че тя щеше да се появи с нея.

В края на нашия пустинен ден момичето от племето на Истинските Хора положи цветето върху пясъка и така го върна на Майката Земя. То бе изпълнило своето предназначение. Тя беше много благодарна и запази спомена за цялото отправено към нея внимание през деня. Това бе потвърждение, че е привлекателна личност. Но тя не разви привързаност към цветето. То щеше да увехне и да умре, за да се превърне в хумус и отново да рециклира.

Помислих си за онази пациентка, после погледнах това аборигенско момиче. Нейното бижу имаше смисъл, а нашите имаха финансова стойност.

Истина беше, че някои в този свят имаха погрешна система за стойностите, заключих аз, но съвсем не смятах, че това бяха тези примитивни хора тук в така наречената никогашна-никогашна земя на Австралия.

СОС

Въздухът беше толкова застинал, че можех да усетя как ми растат косми от подмишниците. Можех също така да почувствам вкоравелостите на ходилата ми как стават все по-дебели с изсъхването на все по-дълбоки слоеве от кожата там.

Спряхме изведнъж. Заставахме на място, където две кръстосани пръчки някога бяха отбелязали гроб. Този паметник вече не стоеше изправен, защото връвта, с която бяха овързани пръчките, беше изгнила. Сега на земята имаше само две стари клонки, една дълга и една къса.

Човекът Който Прави Инструменти ги вдигна, после отпори тънка лента от меха, който носеше. Като навигатор животинската тъкан с професионална прецизност, той възстанови кръста. Няколко души събраха разпилените наоколо скални отломъци и ги положиха овално в пясъка. След това знакът за гроб бе закотвен в земята.

– Това племенен гроб ли е? – попитах аз Ооота.

– Не – отговори той, – в него е подслонен Мутант. Той е тук от много, много години и отдавна забравен от твоите хора, а може би дори и от Всемогъщия, който го е създал.

– Защо тогава се погрижихте за него? – пожелах да се осведомя аз.

– Защо не? Ние не разбираме, не се съгласяваме и не одобряваме вашия начин на живот, но не го и осъждаме. Ние отдаваме почит на вашето местоположение в този свят. Вие се намирате там, където трябва да бъдете, като се има предвид вашият избор в миналото и сегашната ви свободна воля да вземате решения. Този гроб на нас ни служи по същия начин, както и другите свети места. При него идва времето за почивка, размисъл и потвърждение на нашата връзка с Божественото Единение и целия жив свят. Както виждаш, тук нищо не е останало, няма дори кости! Но моят народ уважава твоя народ. Ние го благославяме и ставаме по-добри същества за това, че сме минали по този начин оттук.

Този следобед аз потънах в размисъл – вглеждах се в себе си, отсявах грубия чакъл на своето минало. Това беше мръсна работа, страшна, дори опасна. Там имаше много стари навици и стари вярвания, които бях защитавала със зъби и нокти. Дали аз самата щях да спра да оправя еврейски или будистки гроб? Спомних си как се бях възмутила от едно транспортно задръстване, причинено от хора, излизаци от религиозен храм. Щях ли сега да проявя разбиране и търпимост, без да осъждам,

като оставя другите да следват собствения си път с моята благословия? Започвах да проумявам: ние автоматично даваме по нещо на всеки човек, когото срещнем, но избираме какво да му дадем. Нашите думи, нашите действия трябва съзнателно да изграждат постановката на живота, който желаем да водим. Неочаквано се изви вятър. Въздухът лизна тялото ми и аз го почувствах грапав като език на котка по вече възпалената ми кожа. Това трая само няколко секунди, но някак си аз разбрах, че да уважиш традиции и ценности, които не разбираш и с които не се съгласяваш, няма да бъде лесна работа, но щеше да ми донесе огромни ползи. Тази нощ, докато пълнолунието осветяваше небето, ние се събрахме около огнището на открито. Оранжевите отблясъци оцветиха нашите лица, докато разговорът се въртеше около темата за храната. Това беше открит диалог. Те ме питаха и аз давах всичките отговори, на които бях способна. Те се вслушваха във всяка моя дума. Разказах им за ябълките и как създаваме хибридни видове, как правим ябълков сос и прекрасния мамин „добър стар“ ябълков пай. Те обещаха да намерят диви ябълки, за да им покажа. Научих, че Истинските Хора са главно вегетарианци. От векове те ядат на воля диви плодове, гулии, къпини, ядки и семена. По-рядко прибавяха риба и яйца, когато подобни продукти се представяха с предназначението да станат част от аборигенското тяло. Предпочитаха също така да не ядат неща с „лица“. Те винаги бяха използвали стрити зърна, но само когато са били прокудени от крайбрежието към Пустошта, тогава изхранването с месо е станало необходимо. Аз описах какво е това ресторант и как яденето се сервира върху чинии с орнаменти. Споменах и за соса. Идеята за него ги смути. Защо трябва да се залива месото със сос? Аз се съгласих да покажа. Разбира се, че нямаше подходящ съд на разположение. Нашето готвене се състоеше от хапки месо, поставяни обикновено в пясъка, след като въглените биваха отмествани настрана. Понякога месото се набучваше на шишове, закрепяни върху пръчки. Понякога се получаваше и нещо като задушено, за което използваша месо, зеленчуци, треви и скъпоценна вода. Като се огледах наоколо, намерих една гладка без нито едно косъмче кожена постелка и с помощта на Жената Шивачка ние повдигнахме краищата ѝ. Тя винаги носеше специална торбичка около врата и в нея имаше игли от кост и конци от сухожилия. Аз разтопих животинска мазнина в центъра на импровизираната тенджерка и когато тя се втечни, прибавих малко стрито брашно, което те бяха приготвили преди това. Сложих и солена трева, счукани семена от люта чушка и накрая вода. Сосът се сгъсти и аз го излях върху хапките месо от едно много странно същество, наричано

къдрав гушер, които вече бяха сервирани. Състъ предизвика непознати дотогава гримаси и коментарии от страна на тези, които го опитаха. Те се изразяваха много тактично и в този момент аз се върнах петнайсет години назад.

Бях си наумила да вляза в националното състезание Госпожа Америка и открих, че в един от неговите етапи се изискваше да се изнамери оригинална рецепта за ядене, сготвено в глинен съд. В продължение на две седмици аз правех по едно такова ядене всеки ден. Четиринайсет последователни обеда в моя дом трябваше да бъдат опитвани и преценявани като вкус, вид и съставки в търсене на потенциалния носител на наградата. Децата ми никога не отказаха да ядат от сготвеното, но скоро станаха майстори да се изказват много тактично какво мислят по въпроса. Те изтърпяха няколко нетрадиционни търсения на нови вкусове като подкрепа на майка си, която се изявяваше! Когато спечелих титлата Госпожа Канзас, те изкрещяха тържествуващо: „Ние се справихме с предизвикателството на глинените рецепти!“

И сега виждах подобни физиономии върху лицата на моите пустинни приятели. Ние се забавлявахме, докато правехме общо нещата, и падна голям смях. Но поради това, че духовното дирене присъстваше във всичко, до което те се докосвах, аз не се изненадах, когато някой посочи колко символичен се явява състът за ценностната система на Мутанта. Вместо да живеят с истината, Мутантите позволяват на обстоятелствата и условията да погребват универсалния закон под смесица от удобство, материализъм и несигурност. Интересно, че при техните забележки и изявления аз никога не се почувствах критикувана или осъждана. Те никога не съдеха моите хора като грешащи, нито пък настояваха, че само племето е винаги право. Приличаха повече на любещ човек, който наблюдава дете, което се мъчи да нахлузи лявата обувка на десния си крак. Кой казва, че не можеш да си изкараш парите, крачейки с обути наопаки обувки? Може би има ценна поука в подутините около кокалчетата на краката или в пришките! Но на по-възрастния и мъдър човек това му изглежда ненужно страдание.

Разговаряхме също и за тортите, които се правят за рожден ден, както и за вкусната глазура. Аналогията, която те направиха за нея, прозвуча изключително силно. Според тях глазурацията символизираше колко много време от стогодишния живот на Мутанта отива за изкуствени, повърхностни, временни, декоративни, подсладителни цели. Така че съвсем малко истински моменти остават, за да се открие кои сме ние и нашето съществуване във вечността.

Когато заговорих за празненства по случай рожден ден, те се заслушаха внимателно. Аз разказах за тортата, за песните и подаръците – за увеличаването на свещите с всяка изминала година, през която ставаме по-възрастни.

– Защо ви трябва да правите това? – заинтересуваха се те. – За нас празненството означава нещо специално. А в това да ставаш по-възрастен няма нищо специално. За това не се изисква усилие. То просто се случва!

– Ако не празнувате, че ставате по-възрастни, тогава кога празнувате? – попитах на свой ред аз.

– Когато ставаме по-добри – беше отговорът. – Ние празнуваме, ако тази година сме по-добри, по-мъдри хора в сравнение с миналата, но това само ти самият можеш да разбереш, така че ти си този, който го съобщаваш на останалите, когато дойде време за празненството.

Е, това наистина е вече нещо, което трябва да запомня, помислих си аз!

Много от храстите съдържаха в листата си лековити масла, които служеха за борба с бактериалното нашествие. Те пречистваха тялото от чревни инфекции и паразити. Някои ароматични растения се изстискаха във вода, докато тя променеше цвета си. След това се втриваше в гърдите и гърба. Понякога течността се нагриваше и парите се вдишваха. Изглежда, те прочистваха кръвта и стимулираха лимфните жлези, като подпомагаха също така и имунната система. Имаше и едно малко, подобно на върба дърво, което притежаваше качества, близки до аспирина. Даваше се при вътрешен дискомфорт, при болка от изкълчване или счупване, както и за облекчение при по-незначителни мускулни и ставни болести. Беше ефективно и при ожулване. Кори от друг вид дървета се прилагаша при изтърсване, а от смолите им се приготвяше сироп за кашлица.

Най-общо племето се радваше на отлично здраве. По-късно успях да определя вида на някои цветни листенца, които те ядяха срещу бактерията на коремния тиф. Чудех се дали тяхната имунна система не се поддържа по този начин, нещо, което ние постигахме с ваксините. Знаем, че австралийската праханка съдържа противоракова субстанция, която се нарича калвацин и която в момента изследват. Те познават също и антитуморна субстанция, наричана акроницин, и я извличат от вид дървесна кора.

Бяха открили странните свойства на дивата кенгурска ябълка преди векове. Модерната медицина я използва като суровина за орални

контрацептиви. Старейшината ми каза, че те са сигурни, че всеки нов, появил се на света живот трябва да бъде добре дошъл, обичан и планиран. Новият живот за племето на Истинските Хора още от Началото на времето е бил винаги един съзнателен творчески акт. Раждането на бебето за тях означава, че са доставили земно тяло за приятелска душа. Телата, за разлика от появяващите се в нашето общество, не винаги се очакват да бъдат свършени. Невидимото съкровище, което е приютено в него, е свършеното и то е, което едновременно дава и приема помощ за общите проекти на душите да претърпят развитие към идеалното.

Стана ми ясно, че ако те отправят молитва според нашите разбира-ния с определена молба, то тя ще бъде за необичаните деца, а не за абортираниите. Всички души, които избират човешкото съществуване, ще бъдат почетени, ако не чрез даден родител и сбор от обстоятелства, то чрез други или в друго време. Старейшината сподели с мен, че безразборно сексуално поведение в някои племена без оглед на последвалите раждания е вероятно най-изостаналата проява, която човечеството познава. Истинските Хора вярват, че духът влиза в зародиша в момента на зачатие. За тях мъртвороденото е тяло, което не е приютило дух.

Истинските Хора познаваха също дивия тютюн и пушеха листата му в лули при специални случаи. Но те гледаха на него и като на рядко и уникално растение, защото не се срещаше в изобилие, а носеше чувство на еуфория и можеше да пристрасти човек. Ползваха го символично, когато поздравяваха гости или започваха събрание. Съзрях прилика между тяхното уважение към тютюна и традицията на коренното американско население. Моите приятели често говореха за земята, по която стъпваме, като ми напомняха, че тя е прахът на нашите предшественици. Те казваха, че нещата не умират, а само се променят. Разказваха как човешкото тяло се завръща в земята, за да храни растенията, които на свой ред са единственият източник за човешкото дишане. Аборигените изглеждаха много по-наясно със скъпоценната молекула кислород, нужна за целия живот, отколкото по-голямата част от моите американски познати.

Племето на Истинските Хора притежаваше невероятно силно зрение. Един пигмент, намиращ се в няколко от техните растения, всъщност представлява приемлив химикал, използван в офтамологичните лекарства за нежните капилляри и очни кръвоносни съдове. През хилядите години, докато са имали Австралия за себе си, тези хора са изучили как храната оказва влияние върху тялото.

Проблемът с консумирането на диво растяща храна е в

многобройните отровни клопки. Племето обаче веднага разпознаваше вредните части на растението и се бе научило как да ги отстранява. Същевременно ми разказаха колко жалко било, че някои отлюспили се племена от аборигенската раса, които бяха прегърнали агресивното поведение, не се свеняха да използват отровата в борбата със своите човешки врагове.

Докато бях пътувала с групата вече достатъчно дълго и те бяха приели въпросите ми като искрена необходимост, за да разбере отблизо нещата, аз засегнах темата за канибализма. Бях чела нещичко по този въпрос в историческите справки, пък и бях слушала шегите на моите австралийски приятели около това как аборигените кльопали хора и дори похапвали собствените си бебета. Попитах дали това е истина.

Да. От самото Начало на Времето хората са експериментирали с всичко. Дори тук, на този континент, не е било възможно да се опазят от това. Имало е аборигенски племена с царе, с жени старейшини, такива, които крадели хора от други групи, и такива, които се хранели с човешко месо. Мутантите убиват и се отдалечават, като оставят тялото на произвола на съдбата. Канибалите убиват и използват трупа, за да подхранят живота. Действията на едните не са по-лоши от действията на другите. Убиването на човек независимо дали го правиш заради самозащита, отмъщение, удобство или заради храна в крайна сметка е едно и също. А това – изобщо да не посягаш на живота на човека – ето какво отличава Истинските Хора от мутиралите човешки същества.

– Няма морал във войната – казаха те. – Но канибалите никога не убиват в един ден повече от това, което им е необходимо, за да се нахранят. Във вашите войни хиляди биват убити само за броени минути. Може би си струва да се предложи на вашите лидери двете страни в една война да се споразумеят за петминутни битки. После да позволяват на всички родители да дойдат на бойното поле и да приберат тленните останки на своите деца, да ги откарат вкъщи за траура и да ги погребат. Когато това приключи, може да се допуснат нови пет минути, а може и да не се допуснат. Трудно е да извлечеш смисъл от безсмислието.

Тази нощ, докато лежах върху тънката постеля, която отделяше устата и очите ми от пясъчния терен, аз размишлявах колко напред е отишло човечеството в много насоки и същевременно в колко много други аспекти ние се бяхме отдалечили от първосмисъла на нещата.

ЖИВА ПОГРЕБАНА

Общуването ни не беше никак просто. Произнасянето на племенните думи представляваше особена трудност. В много от случаите те бяха твърде дълги. Например те говореха за племе, наречено Питжантжатжара, и за едно друго, наречено Янкунтжатжара. Много неща ми звучаха еднакво, докато не се научих да се вслушвам изключително внимателно. Знаех, че журналистите по света нямаха общо съгласие как да пресъздават аборигенските думи. Някои транскрибираха Б, ДЖ, Д и Г там, където други поднасяха П, ТЖ, Т и К. Въпросът е, че никой не греши, защото самите хора тук нямат азбука. Така че това е патова ситуация за онези, които са си наумили да спорят по тази материя. Моят проблем се състоеше в това, че хората, с които вървях, използваша носовки, които ми бяха непосилни да наподобявам. За звука „нь“ аз се научих да притикам език към задните зъби. Ще разберете за какво става въпрос, ако направите така и произнесете думата „индиански“. Съществува и друг звук, който се постига чрез повдигане на езика и изнасянето му бързо напред. Когато тези хора пеят, вокалите им често са меки и музикални, после изведнъж биват прекъсвани от рязък и грапав шум.

Вместо да си служат с една-единствена дума за пясък, те имаха повече от двайсет различни думи, в които влагаха информация за видове, състав и описание на почвата в Пустошта. Но някои думи, колкото и малко да бяха те, се учеха лесно, като КУПИ, което значеше вода. По всичко личеше, че на тези хора им прави удоволствие да усвояват моите думи, пък и бяха повече пригодени да учат моя език, отколкото аз техния. И тъй като те бяха домакините, аз ги оставях да постъпват така, както намерят за добре. От историческите книги знаех, че когато британската колония за първи път се е установила в Австралия, е имало повече от двеста различни аборигенски езици и шестстотин диалекта. Но в книгите не се споменаваха за разговор по телепатичен път или с жестове. Аз се облегнах на една доста примитивна форма на знаков език, защото това беше най-разпространеният метод за общуване през деня, докато очевидно те си пращаха ментални послания и си разказваха цели истории по техния си телепатичен начин. За мен беше много по-учтиво да покажа нещо на човека до себе си, вместо да изговоря някое изречение. Ние използвахме универсалния знак с пръсти, за да кажем „ела тук“, вдигахме длан за „стоп“ и слагахме ръка на устните си за

„тишина“. През първите седмици на мен често ми бе напомняно да пазя тишина, но междуременно аз се научих да не задавам непрекъснато въпроси и да изчакам да бъде въведена в познанието.

Един ден предизвиках бурен смях сред цялата група, докато се чешех яростно след ухапването на някакво насекомо. Те се заливаха от кикот и лицата им имаха комични изражения, докато имитираха моя жест. Оказа се, че той е имал специфично значение, като „съзрях крокодил“. А ние бяхме поне на двеста мили от най-близкото тресавище.

Няколко седмици след тръгването аз изведнъж започнах да виждам очи, които ме наобикаляха отвсякъде всеки път, когато дръзвах да се отдалеча от групата. Колкото по-тъмна бе нощта, толкова по-святкащи ми се струваха тези очи. Най-после успях да различа и самите животни. Глутница от настървени диви кучета динго вървеше по петите ни.

Когато разбрах това, аз панически побягнах назад към лагера, за първи път истински уплашена, и разказах на Оота за откритието си. Той се обърна да го съобщи на Старейшината. Всички останали се приближиха и споделиха общата загриженост. Аз ги зачах да проговорят, защото вече знаех, че Истинските Хора не отпушваха автоматично кранчето на думите, те винаги мислеха, преди да кажат каквото и да било. Бях преброила бавно до десет, когато Оота ми предаде посланието. Проблемът беше в миризмата, която издавах. Тя беше нетърпима и това си беше истина. И аз я надушвах, пък и виждах гримасите на другите. За нещастие не виждах как да се отърва от нея. Водата беше толкова кът, че нямаше начин да я пиляя, за да се изкъпя, нито пък имаше съд, в който да се потопя. Моите тъмнокожи спътници изобщо не смърдяха за разлика от мене. Аз страдах от това, пък и те страдаха заради мене. Мисля, че за това бе виновна моята обгоряла и белеща се плът, както и енергията, която отиваше, за да изгаря натрупаните ми токсични тлъстини. Видимо губех от теглото си с всеки изминат ден. Разбира се, това, че не разполагах с дезодорант и тоалетна хартия, също си казваше думата, но имаше и друго, което забелязах. Правеше ми впечатление, че веднага след като сме яли, те отиваха в пустинята и се облекчаваха, но това не бе съпроводено със силната неприятна миризма, която обикновено се разнасяше при подобни случаи при нашия стил на живот. Бях сигурна, че след петдесет години, прекарани в една друга цивилизация, на мен ми трябваше известно време да освободя тялото си от токсини, и чувствах, че ако останех в Пустошта, това щеше да бъде възможно.

Няма да забравя как Старейшината ми обясни положението и крайното му разрешение. Те не бяха загрижени за себе си, бяха ме приели за

добро или за лошо. Притеснявах се не за нашата сигурност, а за бедните животни. Аз ги обърквах. Оота каза, че кучетата динго мислели, че хората влачат някаква мърша, и това ги подлудявало. Трябваше да се засмея, защото точно на това миришех, сякаш бях някакъв забравен на слънцето гранясал хамбургер.

Казах, че ще приема всякаква помощ, която са готови да ми окажат. Така на следващия ден в най-голямата жега ние изкопахме една траншея под наклон четиридесет и пет градуса и аз се намърдах в нея. След това те ме покриха изцяло отгоре с пръст, навън остана само лицето ми. Осигуриха ми сянка и аз останах да лежа така в продължение на два часа. Доста странно е това чувство да си погребан и абсолютно безпомощен, като не можеш да помръднеш нито един мускул. Още едно ново преживяване. Ако си бяха тръгнали, от мен щеше да остане само един скелет и нищо повече. В началото се тревожех, че някой любопитен гущер, змия или пустинен плъх ще притичват по лицето ми. За първи път през живота си истински съчувствах на жертвите на парализата, които се напъваха да помръднат крак или ръка и пращаха команди на крайниците си, а те не реагираха. Но в един момент се отпуснах и затворих очи, като се концентрирах върху отделянето на токсините от тялото ми и абсорбирането на чудесните прохладни, освежаващи, прочистващи елементи от земята, тогава времето затече по-бързо.

Сега разбирам смисъла на старата поговорка: Неволята учи.

Чудото стана! Ние оставихме смрадта в земята след нас.

ЛЕЧЕНИЕ

Наближаваше дъждовният сезон. През този ден забелязахме облак, който остана на хоризонта за известно време. Това представляваше рядка и благотворна гледка. Понякога вече се случваше и да вървим под огромна небесна сянка и тогава приличахме на мравка, която поглежда откъм подметката на ботуш. Беше толкова прекрасно да се движиш между възрастни, които не са загубили чувството си да се забавляват като деца. Те изтичаха пред сянката, на слънце, и правеха гримаси към облака, като го дразнеха и подхвърляха колко бавни са краката на вятъра. След това се връщаха, за да вървят под сянката му отново и ми казваха какъв чудесен подарък е прохладният въздух, който Божественото Единение осигуряваше на хората. Това бе ден, в който на сърцата ни бе леко и измисляхме игри. Към късния следобед обаче се случи трагедия или поне нещо, което аз възприех така.

Имаше един млад човек в средата на трийсетте, когото наричаха Великия Ловец на Камъни. Неговият талант се състоеше в това да открива скъпоценни камъни. Той напоследък си бе прибавил това „Великия“, защото през годините бе развил специално умение да намира прекрасни големи опали и дори късове злато в мините, след като компаниите, които ги експлоатираха, вече ги бяха зарязали. В началото Истинските Хора не отдавали голямо значение на този метал. Той не ставал за ядене, а при народи без пазари с него не можеш да купиш нищо за ядене. Ценели го само заради красотата му. С времето обаче коренното население открило колко високо стоял той в очите на белите хора. Но още по-голяма изненада им донесло мнението, че можеш да притежаваш и продаваш земята. Скъпоценните камъни осигурявали финансирането на племенния доброволец, който периодично отивал в града и при връщане докладвал какво става там. Великият Ловец на Камъни никога не припарил близо до каквато и да била търговска сделка поради тъжната история на неговия народ, който някога бил принуден да работи в мината. Тогава хората влизали в нея в понеделник и не се показвали навън до края на седмицата. Четирима от всеки пет души умирали. Обикновено им приписвали някакво криминално деяние и ги заставяли да работят като част от изтърпяване на наказанието. За да се изкарат нормите, много често съпругата и децата също били вкарвани да споделят работата на затворника. Трима едва-едва изкарвали нормата, определена за един

човек. Било много лесно да се измисли някакво несъществуващо провинение, за да се удължи наказанието. Нямамо отървяване. Разбира се, всичко това било много легално – да обричаш човешкия живот и човешкото тяло.

През този ден Великият Ловец на Камъни вървеше по ръба на една могила, когато почвата поддаде и той падна от възвишението върху скалите двайсет стъпки по-долу. По това време аз вече имах доста дебело мазолесто уплътнение на ходилата си, на вид подобно на копито, но дори този пласт мъртва роговица не беше достатъчен, за да мога удобно да стъпвам по каменистата гранитна земя. Умът ми постоянно бе в краката. Спомнях си за долапа, пълен с обувки вкъщи, там имаше включително и алпинки, и маратонки. Чух вика на Великия Ловец, докато летеше във въздуха. Всички изтичахме до ръба на скалата и погледнахме надолу. Той лежеше и около него вече се образуваше тъмна локва кръв. Няколко души се втурнаха надолу в пропастта и го изнесоха почти веднага на повърхността. Съмнявам се дали щеше да стане по-бързо, ако бе литнал нагоре.

Когато го положиха на земята, веднага видяхме раната. Беше много жестоко счупване на пищяла. Костта стърчеше като огромен грозен рог два инча навън през млечношоколадовата кожа. Някой веднага свали превръзката от главата си и стегна бедрото му. Билкарят и Лечителката застанаха от двете страни на ранения. Останалите от племето се заеха да стъкмят бивака за вечерта.

Аз се приближих стъпка по стъпка и попитах:

– Може ли да наблюдавам?

Билкарят движеше плавно ръцете си нагоре и надолу покрай ранения крак на разстояние един инч от него: първо паралелно, после, докато едната ръка вървеше нагоре, другата тръгваше обратно. Лечителката ми се усмихна и заговори на Оота. Той се обърна да ми предаде какво е казала.

– Това е по твоята част. Ние знаем, че си лечителка на твоя народ.

– Е, предполагам, че е така – отговорих аз.

Никога не съм споделяла идеята, че изцелението идва от докторите или от техните трикове, защото още преди години, когато сама трябваше да се боря с полиомелита, бях разбрала, че лечението има само един източник. Докторите можеха да помогнат на тялото при отстраняване на чужди частици, да инжектират препарати, да наместват кости, но това не означаваше, че тялото ще се изцери. Всъщност сигурна съм, че никога не е имало лекар по никое време, в никоя държава в който и да било

период от историята, който да е излекувал каквото и да било. Лечителят на всеки човек е в самия него. Най-добрите доктори са тези, които са съзрели в себе си и са развили таланта да служат на обществото чрез това, което правят най-добре. Но сега не беше време за пространни дискусии по този въпрос. Щях да приема думите на Оота и да се съглася с тях, че в моето общество аз също имах ранг на лечителка.

Беше ми казано, че движенията на ръцете нагоре и надолу, без да докосват мястото на нараняването, беше начин да се призове предишната форма на здравия крак. Това щеше да предотврати отока по време на възстановителния период. Лечителят извикваше паметта на костта за нейното истинско първоначално състояние. Това отстраняваше шока, получен от счупването ѝ на две и излизането ѝ от мястото, което е заемала в продължение на повече от трийсет години. Те „говореха“ на костта.

По-късно и тримата – Билкарят, Лечителката и пострадалият – започнаха да изговарят думи като молитва. Билкарят сложи и двете си ръце около глезена. Отстрани не изглеждаше дори да докосва или издърпва крака. Лечителката повтори същото около коляното. Техните думи напомняха речитативно пеене. В един момент като по даден знак те извисиха глас и извикаха нещо. Може би бяха прибягнали до някакво издърпване, но на практика аз не забелязах нищо. Това обаче не попречи на костта да се плъзне обратно в отвора на раната, откъдето бе изскочила. Билкарят събра раздраната кожа и се обърна към Лечителката, която започна да отвързва дългата си странна тръбичка, с която не се разделяше.

Преди седмици бях запитала Лечителката как жените от племето се справят с месечните си неразположения. Тогава тя ми показа превръзки, направени от тръстики, слама и пухкава перушина. След това се случваше да наблюдавам как от време на време някоя от жените напускаше групата и отиваше сама в пустинята, за да се погрижи за това си състояние. Те заравят изцапаното парче по същия начин, както ние постъпвахме с изпражненията си всеки ден – по котешки образец. Понякога обаче ми правеше впечатление, че някоя от жените идваше от пустинята, като носеше нещо в длан и го подаваше на Лечителката. Тя от своя страна отваряше дълга тръбичка и слагаше в нея мистериозния предмет. Когато се случваше да съм наблизо, до мен достигаше ужасна миризма. Накрая аз открих тайната – това бяха съсиреци кръв, доставяни от жените.

През този ден Лечителката не отвори капака на тръбичката, а

дъното ѝ. Вече нямаше лоша миризма. Изобщо нямаше никаква миризма. Тя стисна тръбичката и върху дланта ѝ се изцеди нещо като катран – гъст и лъскав. Тя го използва да прилепи един към друг отворените ръбове на раната. Нямаше никаква превръзка, никакви шини, нищо.

Скоро травмата отпадна от вниманието и ние седнахме да се храним. Цяла вечер хората се сменяха да слагат главата на Великия Ловец на Камъни в скута си, така че той да вижда по-добре, докато си почива. Дойде и моят ред. Исках да му пипна челото и да видя дали няма температура. Исках също така да го докосна и да бъда близо до него, защото той очевидно се бе съгласил да мине през тази демонстрация на лечение заради мене. С глава в скута ми той ме погледна и ми намигна.

На следната сутрин Великият Ловец на Камъни се изправи и тръгна с нас. Нямаше и помен от накуцване. Ритуалът, който бяха изпълнили, щеше да намали стреса на костта и да предотврати отока – така ми казаха и така стана. Няколко дена наблюдавах отблизо крака му и видях как органичното черно лепило засъхва и започва да се бели. За пет дена изчезна цялото, отдолу останаха тънички белези там, където костта бе изхвъркнала. Този човек тежеше сто четиридесет и пет паунда. Как можеше да стане без подкрепяне върху тази жестоко изпочупена кост, без тя да изскочи отново – това си беше цяло чудо. Знаех, че племето като цяло се радва на много добро здраве, но явно те притежаваха и специално умение да правят и кризисни операции.

Същите тези хора с такива таланти по отношение на грижи за здравето никога не бяха учили нито биохимия, нито патология, но притежаваха акредитивите на истината, доброто намерение и посвещението.

Лечителката ме попита:

– Разбираш ли колко дълго трае завинаги?

– Да – отговорих аз. – Разбирам.

– Сигурна ли си?

– Да, разбирам – повторих аз.

– Тогава можем да ти кажем още нещо. Всички хора са само духове, посещаващи този свят. А всички духове са вечни същества. Всички срещи с други хора са преживявания и всички преживявания са връзки завинаги. Истинските Хора затварят кръга на всяко преживяване. Ние не оставяме раздринчени краищата, както правят това Мутантите. Ако ти се отдалечиш с лоши чувства, затаени в сърцето, за друг човек и този кръг не е затворен, по-късно това ще се повтори в живота ти. Ти няма да страдаш само веднъж, а много пъти, докато възприемеш урока. Хубаво е да наблюдаваш, да ставаш по-мъдър от урока, който извлечаш от това,

което се случва. Хубаво е да изкажеш благодарност, както казвате вие, да благословите и да се отдалечите в мир.

Не зная дали пищялът на този човек се излекува мигновено или не. Нямаше на разположение рентген, пък и той беше просто мъж, не супермен, но за мен това нямаше значение. Той не изпитваше болка, нито имаше никакви последици и що се отнася до него и до другите, случаят беше приключен и ние всички продължихме нашето пътешествие спокойно и с надежда, че сме станали по-мъдри. Цикълът беше затворен. Никои не му отдаваше повече енергия, време или внимание.

Ооота ми каза, че те не са предизвикали нещастния случай. Само са попитали дали е от добра полза за целия живот навсякъде те да се открийт за преживяване, по време на което аз да науча за изцеляването, като стана свидетел. Те не знаели дали ще се появи подобно предизвикателство и върху кой от хората то може да се стовари, но те били отворени към възможността да ми позволят подобен опит. Когато това се случило, те били отново благодарни за подаръка, който им бил позволен да споделят с един външен Мутант.

Аз също бях благодарна тази нощ за това, че ми бе позволено да надникна в мистериозните девствени мозъци на тези така наречени нецивилизовани същества. Искях да науча повече за техните изцелителни техники, но същевременно не желяех да поема отговорността да добавя още подобни предизвикателства към техния живот. Беше ми пределно ясно, че самото оцеляване в Пустошта само по себе си беше достатъчно предизвикателство.

Трябваше да се досетя, че ми четат мислите и знаеха, преди да проговоря, какво щях да питам. През нощта ние обсъждахме надълго и нашироко връзката между физическото тяло, вечния момент в нашето съществуване и един нов аспект, който дотогава не бяхме засягали – ролята на чувствата и на усещанията за здравето и добруването.

Те вярваха, че това, което има значение, е начинът, по който ти чувстваш нещата. Това се записва във всяка клетка на тялото, в сърцевината на твоята личност, в ума ти и в твоето вечно аз. Когато някои религии проповядват необходимостта да нахраниш гладните и да подадеш вода на жадните, това племе от хора твърди, че самото даване на храната и течността, както и човекът, при когото те отиват, не са от значение. А чувството, което ти изпитваш, когато от сърце и с любов даваш, е това, което, или се отбелязва или не. Да доставиш вода на умиращо растение или животно или да им вдъхнеш кураж ти носи толкова просветление за опознаване на живота или на нашия Създател, колкото и намирането на

жаден човек, комуто да предложиш вода. Ти напускаш това ниво на съществуване с карнетка, така да се каже, която регистрира момент след момент как ти владееш емоцията си. Невидимите нефизични чувства, изпълващи вечното в нас, са тези, които отбелязват разликата между доброто и по-малко доброто. Действието е само канал, чрез който чувството, намерението могат да бъдат изразени и преживявани.

Докато наместваха костта, двамата местни лекари действаха, като изпращаха мисли за съвършенство към тялото. Те действаха както с ръцете си, така и с ума и сърцата си. Пациентът беше отворен да възприеме и да получи благодат и вярваше в пълното си и моментално изцеление. За мен бе учудващо, че това, което от моя гледна точка бе невероятно, изглеждаше съвсем в нормите на племенните възприятия. Започнах да гадая каква част от страданията в Съединените щати в ролята на болести и жертви се дължи на емоционално програмиране, разбира се, не на съзнателно ниво, а на някакво ниво, за което нямаме понятие.

Какво щеше да се случи в Съединените щати, ако лекарите влагаха толкова много вяра в целебните свойства на самото човешко тяло, колкото влагаха в това дали лекарствата можеха, или не можеха да лекуват. Все повече се прониквах от важността за връзката доктор – пациент. Ако самият лекар не вярва, че пострадалият може да се подобри, това е достатъчно да опорочи задачата. Много отдавна бях разбрала, че когато един доктор казва на пациента си, че неговият случай е безнадежден, това всъщност означаваше, че познанията на самия доктор бяха ограничени и той нямаше информация, която може да използва за лечението. Това съвсем не означаваше, че не съществува начин за излекуване. Ако някой друг човек някога се бе преборил със същия здравословен проблем, тогава човешкият организъм очевидно притежава способността да се самолекува. По време на дългия разговор с племенните лечители аз открих едно неподозирано ново тълкуване на болестта и здравето.

– Лекуването няма нищо общо с времето – казаха те. – И то, и болестта тратят мигновение.

Моето обяснение на това, което те казаха, беше, че твоето тяло представлява нещо цялостно и здраво на клетъчно ниво и после в някакъв миг се появява първото разбъркване или аномалност в частица само на една клетка. След това може да минат месеци или години, преди да се появят симптомите и болестта да бъде разпозната. Излекуването е обратният процес. Ти си болен и с разклатено здраве и тогава в зависимост член на какво общество си получаваш някакво лечение. В един момент организъмът престава да се движи по низходяща линия и прави

първите стъпки към възстановяване. Племето на Истинските Хора вярва, че ние не ставаме безразборни жертви на лошото здраве и че физическото ни тяло е единственият способ, чрез който нашето по-високо ниво на вечно съзнание общува с нашето лично съзнание. Успокояването на организма ни позволява да се огледаме и да анализираме истински важните наранявания, които имат нужда от грижи: наранени взаимоотношения, пропасти в системата на нашите вярвания, блокировките с тумори на страха, ерозираната вяра в нашия създател, вкоравели емоции на неблагодарност и така нататък.

Замислих се за американските лекари, които работеха с извикване на положителни представи у болни от рак пациенти. Повечето от тях не бяха никак популярни и това, което изследваха, се окачествяваше като „твърде ново“. Тук имахме примера на най-старите хора на света, които използваха техники, които бяха предавани от поколение на поколение през времето и чиято ефикасност беше доказана. А ние, така наречените цивилизовани хора, не искахме да използваме позитивното мислене, защото могло да се окаже просто едно подвеждане, и предпазливо се съгласявахме, че е по-добре да се изчака и да се види как действа то при някои подбрани случаи. Когато критично болен Мутант, получил всички възможни лекарски назначения, е на прага на смъртта, докторът съобщава на семейството, че всичко, което е по силите му, е направено. Колко пъти бях чула забележката:

– Съжалявам, нищо повече не може да се направи. Сега той е в ръцете на Бога.

Странно колко назадничаво изглеждаше сега това.

Не вярвам, че Истинските Хора действат като свръхчовеци при тяхното обхождане и лечение на болестта или потърпевшия от нещастен случай. Искрено смятам, че всичко, което те вършат, може да бъде обяснено по научен път. Само дето ние се стремим да създаваме апаратури, за да прилагаме някои техники, докато Истинските Хора доказват, че това може да стане без електрически шнур.

Човечеството се лута наоколо, бори се, но на континента Австралия най-съвършените модерни техники, отнасящи се до запазване на здравето, се прилагат само на хиляда мили от древната практика, която е спасявала живот през цялото това време. Може би някой ден те ще се съчетаят и тогава нов, пълен цикъл на познание ще се появи.

Какъв ден ще бъде това! Навсякъде ще го честват!

ТОТЕМИ

През деня вятърът смени посока и се усили, като навяваше пясъка върху телата ни. Стъпките ни по земята се заличаваха в момента на появяването им. Напрягах се да виждам през червения прахоляк. Беше, като да гледаш през кръвясали очила. Най-последно намерихме подслон край една скала и се настанихме на завет зад нея, за да избегнем грубия допир на вятъра. Загърнати в кожите, ние седяхме плътно един до друг и аз попитах:

– Какво точно е вашето взаимоотношение с животинското царство? Те ви служат за тотемни и емблеми, които напомнят за вашия произход ли?

– Ние сме едно цяло с тях – гласеше отговорът. – И се учим на сила от слабостта.

Беше ми казано, че кафявият сокол, който продължаваше да ни следва, ни напомнял, че понякога ние вярваме само в това, което виждаме под носа си. Но ако само се повдигнем нависоко, пред нас ще се открие много по-голяма гледка. Казаха ми освен това, че Мутантите, които умират в пустинята, защото не намират вода и са гневни и отчаяни, всъщност умират от чувствата си.

Истинските Хора вярват, че човешките същества все още имат какво да научат по отношение на чувствата като глобално семейство. Освен това племето смяташе, че Вселената все още не е докрай осъществен и разкрит проект. Човеците изглеждат основно заети с това да станат същества.

Те говореха за кенгуруто – мълчаливото, обичайно кроткото животно, което достига от два до седем стъпки височина и се среща в цветовете на земята – от сребристосиво до медночервено. При раждане червеното кенгуру има размерите и теглото на едро бобено зърно, но като порасне, става високо седем стъпки. Хората от племето мислеха, че Мутантите отделят прекалено голямо внимание на цвета на кожата и на формата на тялото. Главният урок, който се учи от кенгуруто, е, че то никога не прави и една стъпка назад. За него това е невъзможно. То винаги върви напред, дори когато обикаля в кръг! Дългата му опашка е като клон на дърво и поема тежестта му. Много хора избират кенгуруто за свой тотем, защото наистина го обичат и признават необходимостта да изучат балансирането на своята личност. На мен ми хареса идеята да се

вгледам назад в моя живот и да осъзная – дори когато е изглеждало, че съм правила грешки или неправилен избор, – че на някакво ниво от моето съществуване това е било най-доброто, което съм могла да направя за времето. И в следващите години се е доказвало, че всъщност съм правила крачка напред. Кенгуруто също контролира възпроизвеждането си и престава да се размножава, когато условията в околната среда дадат знак за подобно нещо.

Плъзгащата се змия е образователно средство, когато я наблюдаваме как често се измъква от старата си кожа. Малко ще придобиеш в своя живот, ако това, в което вярваш на седемгодишна възраст, продължава да бъде твоя същност и на трийсет и седем. Нужно е да се отърсваш от стари идеи, навици, мнения и понякога дори и от спътници в живота. Да оставиш нещата да си отидат нерядко е изключително труден урок за човека. Змията не става нито по-малка, нито по-голяма при раздялата си със старото. Това е само една необходимост. Новите неща не могат да дойдат, ако за тях не е отворено място. Змията изглежда и се чувства помлада, когато отдели от себе си стария багаж. Разбира се, тя не става помлада. На Истинските Хора им беше смешно, защото да се води сметка за възрастта им се струваше безсмислено. Змията е господар на чара и силата. Добре е да ги притежаваш и двете, но те могат да действат разрушително, ако станат завладяващи. Съществуват много отровни змии, чиято отрова може да се използва за убиване на хора. Тя чудесно прави това, но като толкова много други неща може да се прилага също и за полезни цели, като например да се помогне на някой, който е паднал в мравуняк или е изпохапан от оси или пчели. Хората от племето уважаваха нуждата на змията от уединение по същия начин, както всеки един от тях отделяше време да остане сам.

Емуто е голяма, силна птица, която не лети. Тя помага за изобилието от храна, защото яде плодове и разпилява чрез отделителната си система семената, когато се движи. Така ние се радваме на разпръснатото навсякъде изобилие от растителна храна. Освен това тя снася голямо зелено-черно яйце и то е тотем за плодородие.

Делфинът е много обичан от племето на Истинските Хора, въпреки че те нямат вече толкова много достъп до океана. Делфинът е бил първото същество, с което те са разговаряли тет-а-тет и той показва, че животът е предопределен да бъде щастлив и свободен. Те учат от този майстор на игрите, че не съществува нито съревнование, нито губещ, нито победител, а единствено забавление за всички.

Урокът на паяка е никога да не бъдем алчни. Той показва, че

предметите за употреба могат да бъдат и предмети на красотата и изкуството. Паякът учи също, че ние можем твърде лесно да бъдем очаровани от самите себе си.

Ние говорехме и за уроците на мравката, на заека, на гущера, дори на бръмби – дивия австралийски кон. Когато споменах за някои изчезващи животински видове, те попитаха дали Мутантите не осъзнават, че краят на всеки вид е една стъпка по посока към края на човешкия вид.

Най после пясъчната буря утихна и ние излязохме от прикритието си. Тогава ми съобщиха, че са постигнали съгласие по въпроса с какво животно имам прилика. Това е било решено, след като са наблюдавали сянката ми, маниерите ми и крачката, която правех върху вкоравените си стъпала. Казаха, че ще нарисуват животното върху пясъка, за да го видя. Докато слънцето светеше като прожектор срещу мене, те започнаха да чертаят, като използваша пръстите на ръцете и краката си за моливи. Първо се появи очертание на глава и някой добави малки кръгли уши. Те погледнах към носа ми и проектираха формата му върху пясъка. Жената на Духа изтегли очите и обяви, че те имат моя цвят. След това добавиха множество точки и аз отбелязах с известно раздражение, че не са пропуснали нито една от луничките ми.

– Ние не знаем какво е това животно – казаха те. – То не съществува в Австралия.

Те мислеха, че женската на този вероятен митичен вид е ловец и че се движи чудесно сама повечето време. Тя би поставила добруването на своите малки пред собствения си живот и пред живота на своя мъжкар. След това, като се усмихваше, Оота добави:

– Когато това животно е задоволено, то е кротко, но обича да показва и острите си зъби.

Аз погледнах довършената рисунка и открих, че тя представлява портрет на чита.

– Да – казах аз. – Познавам това животно. Можех да бъда съпоставена към всички уроци на тази голяма котка.

Спомням си колко всичко бе застинало тази нощ и може би дори кафявият сокол също си почиваше.

В безоблачното небе висеше пълнещата се луна, когато открих, че денят бе отминал в размисли, а не по друма.

ПТИЦИ

Сестрата на Сънуващата Птици пристъпи в утрешния кръг. Тя предлагаше да сподели своята дарба с групата, стига това да беше в интерес на всички участници. Ако беше, Божественото Единение щеше да го изпълни. Не бяхме виждали птица от две-три седмици, като изключим моя верен приятел, кафявия сокол с тъмните кадифени криле, който пристигаше, спускайки се над нашата придвижваща се група така, че прехвърчаваше най-близо до моята глава.

Хората много се развълнуваха от това събитие, а по това време вече и аз вярвах, че птици могат да се появят така, отникъде, стига да влизаха в плановете ни за деня.

Слънцето хвърляше своя светлооранжев диск до половината от далечните хълмове, когато ги видяхме да се приближават. Беше ято от ярко оцветени птици, по-едри от дългоопашатите папагалчета, които държаха в една клетка у дома, но твърде подобни на цвят. Бяха толкова многобройни, че бе невъзможно да се види късче от синьото небе помежду крилето им в полет. Неочаквано съскащият звук на бумеранги беше съпроводен от езика на хвъркатите. Сякаш птиците скандираха настойчиво:

– Мен, мен, мен!

Започнаха да падат от небето по двойки и тройки. Но нито една птица не стигна земята в страдание. Бяха убивани на мига.

Тази нощ ние имахме превъзходна храна, а групата се слобиха с многоцветни пера. Те си направиха препаски за главата и други украшения, като не пропуснаха да измайсторят и дамски превръзки, които жените да ползват при месечните си неразположения. Ние изядохме месото. Мозъкът беше изваден и отделен. Той щеше да бъде изсушен и използван по-късно, една част от него смесен с билкови лекове, друга – с вода и масла, за да се приложи при щавенето на кожи. Остатъците бяха хвърлени за glutницата от диви кучета динго, които ни следваха от време на време.

Нямаше никакви отпадъци. Всичко бе рециклирано отново в природата и в земята. Това беше пикник, от който не остана никакъв боклук, всъщност по нищо не личеше, че сме лагерували и яли на местата, където го бяхме правили.

Бяха майстори на хармонирането: ползваха и същевременно не обезпокояваха природата.

ШИЕНЕ

Бяхме приключили с храната за деня. Въглените в огъня хвърляха меки отблясъци, а единични искри изскачаха към заобикалящото ни безкрайно небе. Неколцина от нас седяха в кръг около проблясващите в огнището мигновени фигурки. Тези хора, като много от коренните американски племена, вярваха, че когато седиш в кръг, е много важно да наблюдаваш останалите и по-специално човека, който седи точно срещу тебе. Този човек е твоето духовно отражение. Нещата, които съзираш в него и на които се възхищаваш, са качества вътре в тебе, които искаш да направиш по-изпъкващи. Онези неща от поведението, външността и жестовите, които не одобряваш, са все неща от теб самия, които се нуждаят от доизкусуряване. Ти не си в състояние да разпознаеш какво смяташ за добро или лошо в другите, докато ти самият притежаваш същите силни и слаби страни на някакво ниво от твоето съществуване. Единствено степента на самодисциплина и самоизразяване се различава. Те вярват също така, че единственият начин някой истински да промени нещо в себе си е, като вземе собствено решение за това, и че всеки притежава способността да променя всичко, което пожелае, що се отнася до собствената му личност. Не съществуват ограничения за онова, което искаш да изхвърлиш от себе си, нито за онова, което искаш да придобиеш като качества. Освен това те вярват, че единственото истинско влияние, което можеш да упражниш спрямо някой друг, е чрез твоя собствен живот: как действаш и какво правиш. Тези вярвания допринасят членовете на племето с всеки изминал ден да се усъвършенстват като личности.

Аз седях срещу Майсторката Шивачка. Главата ѝ беше наведена, докато тя сериозно се концентрираше върху работата с ръцете си. През деня Великият Ловец на Камъни беше дошъл при нея, след като съдът за вода, който той носеше закрепен през кръста си, неочаквано падна на земята. Това не беше мехът от кожа на кенгуру, пълен със скъпоценния товар, който се беше скъсал, а само кожената препаска, която го крепеше към тялото му.

Майсторката Шивачка скъса със зъби конца от органичен производ. Те бяха до половина гладко изстъргани. Като вдигна глава от своята работна поза, тя каза:

– Интересно е това за Мутантите и остаряването. Че има работи, за

които те са твърде стари, за да ги вършат. Ограничена полезност.

– Никога не можеш да бъдеш прекалено стар, за да имаш стойност – добави някои.

– Изглежда, бизнесът се е превърнал в опасност за Мутантите. Вашият бизнес беше започнат, за да могат хората да получат колективно по-добри неща от онези, които биха получили, ако действат самостоятелно, и като начин да изразят своя индивидуален талант и да станат част от вашата система, основана на парите. Но сега целта на бизнеса е да останеш в бизнеса. За нас това е толкова странно, защото ние гледаме на продукта като на нещо реално и на хората като на нещо реално, докато бизнесът не е нещо реално. Бизнесът е само една идея, едно споразумение и въпреки това целта на бизнеса е да останеш в него. Подобни вярвания са трудни за разбиране. – Такива бяха разсъжденията на Майсторката Шивачка.

Така че аз им разказах за системата на свободното предприемачество, частната собственост, корпорациите, борсите и ценните книжа, помощите за безработни, социалните осигуровки и профсъюзите. Казах им каквото знаех за руския модел на управление и как се отличават икономиките на Китай и Япония. Бях изнасяла лекции в Дания, Бразилия, Европа и Шри Ланка, така че споделих, от каквото имах представа за тамошния начин на живот.

Ние разговаряхме за промишленост и производство. Те всички бяха съгласни, че автомобилите са удобни средства за транспорт. Но по тяхно мнение не си струва да се заробваш с изплащането, нито да си докарваш възможност за катастрофа, в която по всяка вероятност ще имаш да се оправяш с насрещна страна и да си създадеш враг, а самата мисъл, че ще трябва да споделяш ограничените запаси вода с четири колела и седалка – направо си беше лудост.

Вгледах се в Майсторката Шивачка срещу мене. Тя притежаваше много забележителни черти, на които се възхищавах. Тя бе добре запознатата с историята на света, дори със съвременните събития, при все това не можеше да чете и пише. Тя бе творческа личност. Забелязах я, че предложи на Великия Ловец на Камъни да направи необходимата закръпка, преди още той да я беше помолил за това. Тя беше жена с предназначение и живееше това свое предназначение. Изглеждаше, че е вярно: можех да извличам поуки, като наблюдавам седналия срещу мен в кръга.

Чудех се какво ли си мисли тя за мене. Когато образувахме кръг, някой винаги сядаше срещу мен, но не бях забелязала да се натискат

много за това място. Знаех си, че една от големите грешки беше да се задават твърде много въпроси. Беше ми нужно да си напомням, че тези хора споделят открито, така че като му дойдеше времето, щях и аз да бъда въведена. Вероятно им звучех като дете-напаст.

След като се оттеглихме за нощта, аз все още си мислех за нейните забележки: бизнесът не е нещо реално, той е едно споразумение и все пак целта на бизнеса е да останеш в него независимо от последствията върху хората, продукта или услугите! Това беше доста проникателно наблюдение за някой, който никога не беше чел вестник, нито пък гледал телевизия или слушал радио. В този момент аз пожелах целият свят да може да чуе тази жена.

Може би тогава, вместо да наричат това място Пустошта, щяха да го признаят за център на човешката значимост.

ЛЕКАРСТВОТО НА МУЗИКАТА

Няколко души от групата владееха лекарството на музиката. Въпреки че именно лекарство бе думата, която използваше при превод, тя не означаваше нещо, свързано с медицината, нито пък свързано единствено с физическото изцеление. Лекарство беше всичко добро, което някой допринасяше за цялостното благосъстояние на племето. Ооота обясни, че е добре да имаш талант или лекарство за наместване на счупени кости, но това нито превъзхождало, нито било по-долу от таланта да имаш интерес към плодовитостта или яйцата. И двете били необходими, и двете били уникално лични. Аз се съгласих и с нетърпение заочках предстоящата храна от яйца.

Този ден ми бе съобщено, че се очертава да се състои голям музикален концерт. Сред нашите оскъдни вещи ние носехме инструменти, но аз отдавна се бях отказала да разпитвам как и къде те ще бъдат извадени на показ.

Следобеда долавях как нарастваше възбудата, докато пресичахме един каньон. Той бе тесен, не повече от дванайсет стъпки в ширина, а стените му се издигаха на осемнайсет. Спряхме за ношувка и докато се приготвяше храна от зеленчуци и насекоми, музикантите приготвиха сцената на място, където растяха кръгли, във формата на варели растения. Някой им отрязва върховете и изгреба сочните с цвета на тиква кочани, които ние започнахме да смучем, като отделяхме семената. Някои от ошавените кожи, които носехме, бяха опънати над растенията и привързани здраво. Те се превърнаха в невероятни перкусии.

Наоколо се търкаляше сухо дърво, някои от клоните му бяха пълни с термити. Един от тях бе счупен и термитите изгонени от него. Те бяха изяли сърцевината му, която сега бе пълна с нещо като стърготини. Като използваха пръчка за своего рода бутало, музикантите го почистиха и издухаха и най-малките тресчици от сърцевината, така че получиха дълга куха тръба. Чувствах се все едно, че присъствам на изобретяването на тропмета. По-късно разбрах, че това е, което обичайно австралийците назовават диджериду. Този инструмент издава ниски музикални звуци, когато в него се духа.

Един от музикантите започна да удря една в друга къси пръчки, а друг установи ритъма посредством чукането на два камъка. Те бяха взели парченца глинести лиски и като ги закрепиха на връвчици, получиха

звук като от звънящи камбанки. Един мъж направи пискало с помощта на плоско парче дърво, прикрепено към корда, то се върти и издава пищящ звук. Много вещо те контролират увеличаването и намаляването на силата му. В каньона се получаваше фантастичен резонанс и ехо. Думата концерт не би могла да се употреби по-удачно.

Хората пеят индивидуално, на групи, а понякога всички в хор. Долових, че някои от песните са стари като самото време. Аборигените повтаряха песнопения, създадени тук, в пустинята, преди създаването на нашия календар. Но също така чух и нови композиции, музика, създадена само защото аз присъствах там. Казаха ми:

– Така както музикантът търси музикална изява, така и музиката на Вселената търси начин да се изяви.

Тъй като не притежаваха писменост, познанието се предаваше от поколение на поколение чрез песни и танци. Всяко историческо събитие може да бъде изобразено чрез рисунки в пясъка или чрез музика или пантомима. Те всеки ден свирят своята музика, защото е нужно да пазят свежи фактите в паметта си, а за да разкажат цялата си история, е необходима около година. Ако същевременно всяко събитие бива изрисувано и тези рисунки се наредят на земята в точна последователност, ще се получи карта на света, така както той е изглеждал през последните хиляди години.

Но това, на което станах истински свидетел, беше как тези хора живеят най-пълноценен живот без никакво материално обвързване. На края на нашия празник поставиха инструментите там, където ги бяха намерили. А семената бяха посети, за да се подсигури нова реколта. Върху каменните стени бяха изрисувани знаци, указващи, че ще има израснали нови растения за следващите пътници. Музикантите се освободиха от пръчките, клоните и камъните, но радостта от творческото музициране и изявата на таланта останаха като потвърждение за стойността на всяка личност и за нейното себеуважение. Музикантът носи музиката в себе си. Той не се нуждае от специфичен инструмент. Той е музиката.

– През този ден, струва ми се, научих и че животът е самообслужване. Ние можем да обогатим собствения си живот, като се самодаряваме, като изваждаме на показ творческото в себе си, и сме щастливи, като си позволим да бъдем щастливи. Композиторът и другите музиканти тръгнаха с високо вдигнати глави.

– Доста хубав концерт – каза един от тях.

– Един от най-хубавите – беше отговорът.

Тogaва чух как първият продължи:

– Няма да мине много и ще сменя името си от Композитор на Великият Композитор.

Това, което наблюдавах, нямаше нищо общо със самопревъзнасящо се его. Бяха просто хора, които се прекланяха пред своя талант и важността да споделят и развият безбройните чудеса, с които бяхме дарени. Съществува важна връзка между признанието за собствена стойност и честването на личното самонаграждаване с ново име.

Аборигените казват, че те са били тук, откакто съществува времето. Учените знаят, че те са населили Австралия поне отпреди петдесет хиляди години. Направо си е за чудене, че след тези петдесет хиляди години те не са унищожили горите, замърсили водата, не са заплашили съществуването на нито един животински вид, не са причинили екологично замърсяване, а същевременно са получавали изобилна храна и подслон. Те са се смели много и съвсем малко са плакали. Те са дълголетници, техният живот е плодосен и здравословен и винаги си остават духовно доверчиви.

ЛОВЕЦ НА СЪНИЩА

Тази сутрин започна с появата на вълнение между хората, докато образувахме рутинната фигура с лице към изток. По небето се плъзгаше първият светлик на зазоряването. Жената на Духа се приближи към центъра и замести Старейшината на племето, който беше приключил със своя дял от сутрешното богослужение.

Ние с Жената на Духа си приличахме много физически. Тя бе единствената жена аборигенка в цялото племе, която тежеше повече от сто и двайсет паунда. Бях сигурна, че губя от теглото си, като вървя в непоносимата жегата и ям само веднъж на ден. Аз имах натрупани достатъчно мастни образувания по цялото ми тяло, така че ми харесваше да си представям картината как тлъстините ми се стопяват и капят, като оставят следи покрай стъпките ми в пясъка.

Жената на Духа застана в нашия полукръг с вдигнати над главата си ръце, предлагаща своя талант на невидимата публика горе на небето. Тя разтваряше себе си, за да бъде инструмент за изразяване, ако Божественото Единение поискаше да въздейства чрез нея през този ден. Тя желаше да сподели своя талант с мен, осиновения Мутант по време на това странстване. Молбата ѝ свърши и тя високо и прочувствено изказа благодарност. Останалите се присъединиха, крещейки благодарности за все още непроявените благодати за този ден. Беше ми казано, че обикновено това се правеше мълчаливо, като се използва съвършеният ментален говор, но тъй като аз все още бях новачка в телепатията, освен това и гост, те го показваха в рамките на моята ограниченост.

През този ден вървахме до късния следобед. По пътя си срещаме много малко растителност. Но за мен това си беше облекчение – бодлите от остриетата на тревата спенифекс да не се забиват в стъпалата ми.

Тишината бе нарушена, когато някой съгледа група дървета джуджета. Те бяха странни растения, чиито стебла се разклоняваха на върха подобно на храсти. Ето за какво се бе молила Жената на Духа и какво бе очаквала.

Предишната нощ, докато седяхме около огъня, тя и още трима други от племето бяха взели по една ошавена кожа и я зашиваха около рамка. Сега носеха тези рамки. Аз не попитах, за предназначението им. Знаех, че като му дойде времето, щяха да ми кажат за какво са им.

Жената на Духа хвана ръката ми и ме заведе при дърветата, като ми

сочеше, така и не видях какво. Вълнението ѝ ме накара да се взра повторно. Тогава различих огромна мрежа на паяк. Това беше гъста, блестяща сложна плетеница, изтъкана от стотици нишки. По една такава имаше на няколко от дърветата. Жената на Духа каза нещо на Ооота, който на свой ред се обърна към мен и ме подкани да си избира една. Не знаех от какво трябваше да се ръководя, но бях вече научила, че интуитивният избор беше присъщ на аборигените, затова просто посочих една от паяжините.

Следващото, което тя направи, беше да извади ароматично масло от торбичката, която носеше през кръста, и да го размаже по цялата повърхност на този във формата на тамбурина предмет. После отстрани листата наоколо и поставяйки намазаната повърхност зад паяжината, с едно бързо движение напред тя я изтръгна и я фиксира професионално върху кожата. Наблюдавах как и другите приближиха и си избраха по една паяжина, а всяка от жените, които носеше рамка, повтори сцената, улавяйки нишките на паяжината върху направените повърхности.

Докато ние участвахме в играта, другите от племето бяха заети да събират дърва за огъня и храна за вечеря, която включваше много от огромните паяци от дърветата джуджета, корени и някаква непозната за мен гулия, която напомняше ряпа.

След като се нахранихме, ние се събрахме, както правехме всяка вечер. Жената на Духа ми обясни своята дарба. Всяко човешко същество е уникално и всекиму са дадени съответни характеристики, които са особено силни и могат да се превърнат в дарбата на живота. Нейният принос към обществото беше този на Ловец на Сънища. Беше ми казано, че всеки сънува, но не всеки полага усилия да запомни своите сънища или да извлече информация от тях, но наистина всеки сънува.

– Сънищата са сенките на действителността – каза тя.

Всичко, което съществува и се случва в живота, се намира и в света на сънищата. Всички отговори са там. Тези специални паяжини се използват при церемонията с песни и танци, за да помогнат, когато се измолва от Вселената напътствие за тълкуване на сънищата. Тогава Жената на Духа помага на сънуващия да разбере посланието.

Разбрах, че за тях думата сънуване означава ниво на съзнание. Съществува прародителският сън, когато мисълта създава света, има и сънуване извън тялото като дълбока медитация, има сън по време на спане и така нататък.

Племето използваше ловците на сънища, за да питат за напътствие при всяка ситуация, ако им е нужна помощ, за да разберат

взаимоотношения, здравословен проблем или предназначението на някакво преживяване, и смятат, че отговорът може да се получи в съня. Мутантите познават само един начин да изпаднат в състояние на сънуване и той е чрез съня. Но Истинските Хора са отворени за съня дори когато са будни. Без да използват лекарства за контролиране на мозъка, само с помощта на техники за дишане и концентрация, те се извяват напълно в съзнание, докато всъщност се намират в света на съня.

Напътствията, които получих, бяха да танцувам с Ловеца на Сънища. Особено успешно беше въртенето. Посаждаш въпроса си здраво в ума и го задаваш непрекъснато, докато се въртиш около себе си. Колкото по-ефектно е това въртене около собствената ос, според обяснението на аборигените, толкова повече това упражнение увеличава завихрянето на енергиите в седемте основни центъра на тялото: само като се въртя с протегнати ръце и винаги надясно.

Скоро се почувствах замаяна и седнах да поразсъждавам как се промени животът ми. Тук, на това място, където на един квадратен километър не се падаше и по един човек, в пространство, три ти по-голямо от Тексас, аз си играех на въртящ се дервиш, ритайки пясъка и карайки въздуха, който беше в допир с моя ловец на сънища, да минава на безкрайни вълни през отвореното пространство.

Хората от племето не сънуват нощем, освен ако не позоват съня. Спането за тях е време на важна почивка и възстановяване на тялото. Това време не е предназначено да се прахосва за разпиляване на енергия между проекти. Те вярват, че причината Мутантите да сънуват нощем е в това, че в нашето общество не ни е позволено да сънуваме през деня и по-специално, че на сънуването с отворени очи не се гледа с добро око.

Най-сетне настана време за спане. Аз пригладих пясъка и положих ръката си като възглавница. Беше ми подаден малък съд с вода и ми бе казано да изпия половината сега и останалото количество; когато се събудя. Това щеше да помогне да запомня съня си в подробности. Въпросът, който най-много се загнездваше в мозъка ми, беше: Какво трябва да направя, след като приключи това пътуване, с информацията, която ми се дава?

На сутринта Жената на Духа, говорейки чрез Ооота, ме помоли да си спомня съня. Мислех си, че няма да е възможно за нея да помогне в тълкуването на значението му, защото той не съдържащо нищо, което наглед да е свързано с Австралия, но така или иначе аз ѝ го разказах. Тя ме разпитваше предимно как съм се чувствала, какво чувство е било свързано с предметите и случките от съня ми. Беше забележително как

тя можа да извлече от мен прозрения, след като цивилизованият начин на живот, който населяваше съня ми, ѝ беше напълно непознат.

Разбрах, че ще има бури в живота ми и че ще отстраня хора и неща, в които бях инвестирала много време и енергия, но сега знаех какво е да се чувстваш центрирано същество и в покой и че това беше състояние, в което аз можех да се потопя всякога, когато поисках или се нуждаех. Научих, че мога да живея повече от един живот през живота си и че вече бях преживяла затварянето на врата. Научих, че е дошло време, в което аз няма да мога да остана повече с хората, местата, стойностите и вярванията, които притежавах. Заради растежа на собствената ми душа аз бях затворила лекичко една врата и влязла на ново място, в нов живот, което беше равно на едно стъпало нагоре по стълбата на духовното извисяване. И най-важното – не трябваше да правя нищо с информацията си. Ако аз просто живеех по принципите, които се явяваха моя истина, щях да докосна живота на онези, които бях предопределена да докосна. Нови врати щяха да се разтворят. В края на краищата „това“ не беше мое послание, аз бях просто „негов“ вестител.

Чудех се дали някои от останалите, които бяха танцували с Ловеца на Сънища, щяха да разкажат своите сънища. Преди още да си отворя устата да задам въпроса, Ооота ми прочете мислите и каза:

– Да, Правачът на Инструменти желае да говори.

Правачът на Инструменти беше възрастен човек, специализиран в правене не само на инструменти, но и на четки за рисуване, кухненска посуда и, дето се вика, на всичко. Въпросът му беше за болки в мускулите. Неговият сън беше за костенурка, която изпълзяла от един храст, за да види, че той е изгубил крака си и е сакат. След като Жената на Духа обсъди съня му, както беше постъпила с мене, той достигна до заключението, че е време да предаде на друг майсторлъка си. Някога на него бе му харесвала отговорността да бъде майстор занаятчия, но сега изпитваше по-малко истинска наслада и повече самоналожена принуда, така че му бе сигнализирано, че е време за промяна. Той бе станал еднопосочен и вече му липсваше балансиране в работата и игрите.

През последвалите дни го видях да обучава други хора от племето и когато го попитах за болките, които бе изпитвал, бръчките по неговото набраздено лице се връзаха още повече и той се усмихна и каза:

– Когато мисленето стане гъвкаво, и ставите стават гъвкави. Не, нямам повече болки.

ОБЕДНА ИЗНЕНАДА

По време на една от сутрешните молитви Родственикът на Големите Животни заговори. Неговите братя поискали да бъдат почетени. Всички се съгласиха, тъй като от известно време от тях нямаше ни вест, ни кост.

В Австралия няма кой знае колко големи животни. Това не е Африка с нейните слонове, лъвове, жирафи и зебри. Бях любопитна да видя какво беше приготвила природата в това отношение.

През този ден вървахме с бърза крачка. Горещината не изглеждаше толкова непоносима, може би дори беше с няколко градуса под сто по Фаренхайт. Лечителката сложи дебел слой мазило от гущерова и растителна мас върху лицето ми, носа и специално върху горната част на ушите ми. Не бях броила колко кожи се бяха обелили от мен, но със сигурност бяха поне няколко. В действителност се притеснявах, че ще остана като нищо без уши, защото слънцето ги изгаряше без пощада. Жената на Духа ми се притече на помощ. Започнаха да се съвещават и въпреки че положението беше чуждо за тях, те веднага излязоха с решение на проблема. Беше изобретено приспособление, което напомняше наушници, носени при силен сняг. Жената на Духа взе едно животинско сухожилие и го върза на кръг, като Майсторката Шивачка прикрепя пера по дължината му. То беше увесено на ушите ми и комбинирано с мазило, ми донесе чудесно облекчение.

Този ден се забавлявахме. Играехме игри на отгатване, докато напредвахме. Някой имитираше животни или влечуги, или пък изиграваше събития от миналото и ние се опитвахме да отгатнем всяка гатанка. Смяхме се цял ден. Следите от стъпките на моите приятели вече не ми изглеждаха еднакви като белези от шарка върху пясъка – аз започвах да съзирам леките различия, характерни за всеки един.

С приближаването на вечерта започнах да се вирам в далечината за растителност. Цветовете пред нас се сменяха от бежовоземлист до нюанси на зеленото. Тогава видях, със стъпването върху нов вид почва, няколко дървета. Човек можеше да си помисли, че по това време вече не трябваше да се изненадвам, като ставах свидетел как нещата изникваха от нищото за Истинските Хора. Но техният искрен ентузиазъм при получаването на всеки дар беше станал част и от моята същност.

Те стояха там – големите животни, които искаха да бъде почетено

тяхното предназначение в живота – четири диви камили. Всяка от тях имаше по една гърбица и съвсем не бяха с увесен нос като онези, които бях привикнала да виждам в цирка или зоологическата градина. Камилите не са местни животни в Австралия, а са били докарани тук като транспортно средство и очевидно някои от тях бяха оцелели, въпреки че не можеше да се каже същото за хората, които ги бяха яздили.

Племето спря. Шестима доброволци тръгнаха напред, като се разделиха. Трина приближаваха откъм изток, трима – откъм запад. Те мълчаливо пълзяха приведени напред. Всеки от тях носеше бумеранг, копие и копиехвъргачка. Копиехвъргачката е отделно дървено приспособление, което изхвърля копие. При използване пълното движение на ръката, както и отмятането на китката разстоянието за целене и възможността за точно попадение се утрояват. Стадото камили имаше една мъжка, две женски и едно по-пораснало камилче.

Силните очи на ловците оглеждаха животните. По-късно ми казаха, че телепатично са се съгласили помежду си за по-възрастната женска, тъй като използват начините, по които тяхното братско куче, дингото, получава сигнали от най-немощното животно. Сякаш то самото зове ловците с желание да бъде почетено през този ден като предназначение на своето съществуване и да остави силните да продължат по своя път през живота. Без думи и каквито и да било жестове, при пълно координиране във времето стана изненадващото нападение. Безгрешно попадение на копие в главата и друго в гърдите доведе до мигновена смърт. Трите останали камили се отдалечиха в галоп, шумът от копитата им се стопяваше в далечината.

Ние приготвихме дълбока яма, като покрихме дъното и стените с пластове суха трева. Родственикът на Големите Животни с нож в ръка разпори корема на камилата, все едно отваряше цип. Оттам се отдели джоб от топъл въздух и с него долетя силната гореща миризма на кръв. Органите бяха извадени един по един, като сърцето и черният дроб бяха отделени настрана. Те бяха ценени изключително много от племето заради свойствата на сила и издръжливост, които съдържаха. Като учен, можех да забележа огромния източник на желязо в тях, прибавен към един начин на хранене, който се отличаваше с непостоянство и непредвидимост на храните. Кръвта беше изцедена в специален съд, който младата помощничка на Лечителката закрепил около врата си. Копитата също бяха отделени и ми беше казано, че са много полезни и имат най-различни предназначения. И през ум не ми минаваше какви можеха да бъдат те.

– Мутанте, тази камила достигна своята възраст само заради тебе – извика един от колачите и вдигна нагоре огромния мех на животното.

Моята зависимост от водата беше добре известна и те продължаваха да търсят подходящ пикочен мехур, за да го превърнат в съд, който да нося. До този момент не бяха попадали на нещо, което ставаше за целта.

Тази земя очевидно беше любимо пасище за животните, което личеше от купищата изпражнения. По ирония на съдбата вече ценях това, което само допреди месеци за мен беше толкова отблъскващо, че дори не бих го обсъждала. Сега обаче аз се наведох и взех едно изпражнение, благодарна на това чудесно гориво.

Нашият весел ден завърши с още смях и шеги, когато те заобсъждаха дали трябва да нося камилския мех, прикрепен към кръста, около врата или на гърба. На следния ден вървахме, като няколко души от нас държаха камилската кожа опъната над главите си. Така тя хвърляше сянка, но същевременно се и сушеше и консервираше безболезнено, докато ние пътешествахме. Те бяха одрали от кожата и най-малките остатъци от месо и я мажеха с танин, събиран от корите на дърветата. Самото месо беше за повече от едно ядене, така че останалото бе нарязано на ленти: избираха се онези части, които не бяха се изпекли добре в ямата. После се окачиха на тризъби колове.

И ето че някои от нас напредваха през пустинята, като развяваха тези знамена – камилското месо плющеше на вятъра, изсъхваше и се консервираше по естествен път.

Наистина странен парад!

МРАВКИ, ПОКРИТИ С НЕШОКОЛАД

Слънцето напичаше така силно, че не можех да си държа очите докрай отворени. Потта, която извираше от всяка пора на тялото ми, потичаше под формата на миниреки по улите около гърдите ми и достигаше бедрата ми, които се търкаха едно в друго при всяка крачка. Дори горните части на стъпалата ми се потяха. Никога не ми се беше случвало преди и за мен това беше знак, че сме изгубили комфорта на сто и десетте градуса по Фаренхайт и сега се пържехме на непоносими температури. Отдолу ходилата ми също добиваха странна форма. Мазолите се простираха от пръстите до петите и по ширина, но тези вкоравени мазоли под себе си таяха повърхност на мехурчета, така че усещах стъпалата си напълно безжизнени.

Докато пристъпвахме, една от жените изчезна в пустинята за няколко минути и се появи отново, като носеше огромно светлозелено листо. Беше широко стъпка и половина. Не виждах каквото и да било растение наоколо, откъдето би могло да произхожда това листо. А то беше свежо и сочно. Всичко, което ни заобикаляше, беше кафяво, изсъхнало и чупливо. Никой не я запита откъде го е намерила. Нейното име беше Носителка на Щастие, талантът ѝ се състоеше в това да ръководи игри. През вечерта тя щеше да се грижи за отмората ни и съобщи, че ще играем играта на сътворяване.

Попаднахме на мравуняк, пълен с големи обитатели, които достигаха дължина един инч и имаха странни разширения по средата.

– Ще ти хареса вкусът им – ми каза някой.

Тези същества трябваше да бъдат почетени като наш обяд. Те представляват разновидност на медните мравки и в разширените си стомачета задържаха сладко вещество, чийто вкус наистина напомняше мед. Обаче не ставаха никога толкова големи и сладки на опитване като онези, които обитават земи, близо до обилна растителност. Нито пък медът им е гъста и кремообразна светложълта течност. Сякаш са извличали своето вещество от безцветната жегга и вятъра на Пустошта. Тези мравки като че ли най-много се приближаваха до захарна пръчка в представите на хората от племето, които поставяха ръцете си на земята и оставяха мравките да ги полазят, а след това пъхаха ръцете си в устата. Когато ги изваждаха, мравките вече ги нямаше – бяха погълнати. По изрази на лицата трябваше да предположа, че вкусът им е отличен.

Подозирах, че рано или късно ще се оформи мнение, че и на мен ми е време да опитам, така че реших да се осмеля. Аз си взех само една и я мляснах. Номерът беше да схрускаш животинчето в устата и да се насладиш на меда, а не да го погълнеш цяло. Изобщо не се справих с всичките тия крачета, които пърхаха около езика ми, докато мравката шаваше по венците ми. Изплюх я. По-късно, когато накладохме огън, те увиha мравки в голямо листо, заровиха го между въглените и когато се опекоха, аз облизах повърхността на тази импровизирана тавичка сякаш облизвах опаковката на разтопено парче „Марс“. За някой, който не е опитвал мед от портокалови цветчета, това сигурно си е цяло угощение. Въпреки всичко не бих се обзаложила, че щеше да се продава като топъл хляб из градовете!

Тази нощ Жената на Игрите разкъса листото на парчета. Тя не ги преброи по традиционния начин, както ние бихме сторили, но не остави никого без парченце, водейки някакво свое си счетоводство. Докато правеше това, ние започнахме да свирим и да пеем. Тогава играта започна.

Докато пеенето продължаваше, първото парченце от листото беше положено върху пясъка. След него едно по едно и с другите бе направено същото, докато траеше музиката. Всички ние наблюдавахме как се оформяше мозаечна картина за нареждане. Още с поставянето на късчетата от листото на земята стана ясно, че правилата ще включват тези късчета да се разместват така, както всеки почувства, че неговото си намира по-подходящо място. Нямахме специален ред за участие. Наистина това се оказа едно групово увеселение без какъвто и да било състезателен характер. Много скоро горната част на листото беше възстановена в първоначалните си измерения. На този етап всеки поздрави другите: ние стиснахме ръце, прегърнахме се и се завъртяхме. Играта наполовина беше свършила и всеки беше участвал в нея. Но отново ни предстоеше да се съсредоточим и да се заловим със сериозна работа. Аз също бях поставила моето парченце, но когато по-късно се приближих до формата, не успях да го различа и се върнах, за да седна на земята. Ооо-та ми прочете мислите и без да задава въпроси, направо каза:

– Всичко е наред. Само на пръв поглед парченцата от листото са отделени, точно както е и при хората – те на пръв поглед са нещо отделно, но всъщност ние всички сме едно цяло. Ето защо това се нарича игра на сътворяване.

После той продължи да превежда за мен това, което някои от останалите започнаха да обясняват:

– Това, че сме едно, не означава, че всички сме едни и същи. Всяко същество е неповторимо. Не може двама да заемат едно и също място. Така, както листото се нуждае от всичките си части, за да се попълни отново, така и всеки дух има своето специално място. Хората могат да се опитат да лавират и да хитруват, но накрая всеки се завръща на полагаемото му се място. Някои от нас предпочитат да вървят по правия път, докато други се наслаждават на изтощението да се въртят в кръг и да заобикалят.

Усетих, че погледите на всички бяха вперени в мене и ми хрумна да стана и да отида до пъзела. Когато приближих, видях, че е останало само едно място непокрито и че липсващото парченце от листото лежеше само на няколко инча встрани. Аз го добавих към мозаечната картина и в този миг вик на радост се понесе из околната местност и се отправи към необятната шир на откритото пространство, което заобикаляше тази малка група човешки същества.

В далечината глутница диви кучета динго вдигнаха глави и започнаха да вият срещу небето от черно кадифе, сред което проблясваха небесните диаманти.

– Този твой завършек потвърждава правото ти на това пътешествие. Ние вървим по правия път към Божественото Единение. Мутантите имат много поверия. Те казват: твоят път е различен от моя, твоят Спасител не е и мой, твоето завинаги се отличава от моето завинаги. Но истината е, че всичкият живот е един живот. В развитие е една, единствена игра. Съществува само една раса с много различни отсенки. Мутантите се препират за името на Бог, в каква сграда, на какъв ден и с какъв ритуал да го почитат. И още, идвал ли е Той на земята? Какво означават неговите притчи? Истината е истина. Ако наскърбиш някого, наскърбяваш себе си. Ако помогнеш някому, помагаш на себе си. Всички хора са направени от кръв и кости. Единствено различни са сърцето и намерението. Мутантите мислят само за настоящия век, за себе си и за разделянето. Истинските Хора са вгълбени във вечността. Всичко е едно цяло – нашите предци, нашите неродени внуци, целият живот навсякъде.

След завършването на играта един от мъжете, ме попита дали е вярно, че някои хора си изживяват живота без някога да са разбрали какви са дадените им от Господ таланти. Трябваше да призная, че имах пациенти, които страдаха от сериозна депресия и чувстваха, че животът е преминал покрай тях, докато други бяха направили своя принос. Да, трябваше да призная, че много от Мутантите мислеха, че изобщо не са надарени, нито пък се сещаха за някакво свое предназначение, докато не

наближеше смъртта. Тогава в неговите очи се появиха едри сълзи и той поклати глава като знак, че му е трудно да повярва как могат да се случват подобни неща.

– Защо Мутантите да не могат да видят, че ако моята песен прави дори само един човек щастлив, то тя е била полезна? Дори на един да помогнеш, и това също е добро дело. Между другото, не е възможно да помогнеш на повече от един човек наведнъж.

Заинтересувах се дали някога бяха чували името на Исус.

– Разбира се – беше отговорът. – Мисионерите ни учеха: Исус е Син на Бога. Той е нашият по-голям брат. Той е Божественото Единение в човешки образ. Той получава най-голямата почит. Божественото Единение е дошло на земята преди много, много години да посочи на Мутантите как да живеят, но те са забравили. Исус не е идвал при племето на Истинските Хора. Той без съмнение е могъл да го направи, защото ние сме си били точно на това място, но той не е носел послание за нас. Неговото послание не се е отнасяло до нас, защото ние не сме били забравили, а вече сме живеели Неговата Истина. Единението не е нещо осезаемо. Мутантите изглеждат зависими от материални форми и те не могат да приемат нещо, което е невидимо и няма външна форма. Бог, Исус, Божественото Единение за нас не са само същността на нещата, които ни заобикалят, нито са само вътре в тези неща – те са всичко!

Животът и живеенето според племето се отличават с движение, напредък и промяна. После те заговориха за живото и неживо време. Хората не са в живото време, когато са гневни, угнетени, чувстват самосъжаление или са изпълнени със страх. Самото дишане не е определящо за това дали си жив или не. То само съобщава на останалите дали тялото е готово да бъде погребано или не! Не всички дишащи хора са в състояние на живот. Няма нищо нередно в това да опиташ някои отрицателни емоции и да ги видиш какво представляват, но никак не е мъдро да останеш на тяхна територия. Когато душата се намира в човешка форма, ти трябва да играеш – да разбереш какво е това да се чувстваш щастлив или тъжен, ревнив или благодарен и така нататък. Но от теб се очаква да извлечеш поука от този опит и да си направиш крайно заключение кое ти причинява болка и с кое ти е хубаво.

После поговорихме за игрите и спорта. Разказах им как в Съединените щати ние се интересуваме много от спортните събития и че на практика заплащането на каквито и да било играчи с топка е много по-голямо от това на училищните преподаватели. Споменах им, че мога да им покажа една игра, и предложих да застанем в редица, а после да се

затичахме с всичка сила. Победител ще бъде онзи, който е бягал най-бързо. Хората ме погледнаха втренчено с големите си тъмни очи, после размениха погледи помежду си. Накрая някой се обади:

– Ако има един победител, това означава, че всички останали губят. Нима това е удоволствие? Смисълът на игрите е в забавлението, което носят. Защо трябва да подлагаш някого на такова изпитание и след това да го убеждаваш колко е хубаво да е победител? Този ваш обичай е доста труден за проумяване. Нима той има успех при вашите хора?

Аз само се подсмяхнах и поклатих глава.

Наблизо се търкаляше сухо дърво и аз помолих за помощ, за да направя детска люлка-клатушка, като го поставих върху един висок камък. Падна голяма забава и дори най-възрастните от племето се изредиха да се люлеят нагоре-надолу. Тогава те посочиха, че има неща, които просто е невъзможно да правиш сам и ползването на тази играчка било едно от тях! Седемдесет, осемдесет, деветдесет-годишни хора бяха дали воля на детето в себе си и се забавляваха, като участваха в игри, които не бяха предназначени за победители и губещи, а за удоволствие на всеки.

Научих ги също да скачат на въже, като за целта навързах няколко гъвкави и дълги изсушени животински черва. Опитавме се да очертаем в пясъка и пространство за игра на дама, но вече беше твърде тъмно, пък и телата ни жадуваха почивка. Отложихме за друг път.

Тази нощ аз се изпънах по гръб и погледнах нагоре към невероятното проблясващо небе. Тази гледка не можеше да бъде засенчена дори от диаманти, изложени върху кутия от черно кадифе. Вниманието ми беше като с магнит привлечено от най-едрата звезда. Тя сякаш разтваряше сетивата ми за възприятието, че тези хора не остаряват като нас. Разбира се, телата им се износват междуременно, но това става подобно на свещ, която изгаря бавно и равномерно. Те нямат орган, който да изглежда по един начин, когато са на двайсет години, и по друг, когато са на четиридесет. Това, което ние в Съединените щати наричаме стрес, тук бе съвършено непознато.

Загрялото ми тяло най-после започна да се поохладя. Много пот бе нужна за тези уроци, но това наистина беше велико обучение. Как можех да споделя с обществото, в което живеех, всичко, на което бях свидетел тук? Никой нямаше да ми повярва. Трябваше да бъда готова за това. Хората щяха трудно да възприемат, че съществува такъв начин на живот. Но някак си аз вече осъзнавах, че е важно лечението на физическото здраве да бъде съчетавано с истинското лечение на човека, а

именно с лечението на неговото наранено, кървящо, заболяло и разбито всевечно съществуване.

Аз се вгледах в небето, задавайки си въпроса:

– Но как?

НАЧЕЛО

Слънцето се изтърколи на хоризонта, а с него на мига започна и жегата. През тази сутрин ритуалите се оказаха специални. Аз бях поставена в центъра на нашия полукръг с лице към изток. Ооота ми каза да отдам признание на Божественото Единение по мой си начин и да отправя молитвата си за благодат през деня. В края на церемонията, докато се готвехме да тръгваме, беше ми съобщено, че е мой ред да вода. Трябваше да тръгна начело, а племето щеше да ме следва.

– Но аз не мога – възпротивих се. – Не зная накъде отиваме, нито как да намирам каквото и да било. Наистина оценявам предложението, но просто не ме бива да ви вода.

– Трябва да го направиш – беше това, което чух в отговор. – Време е. За да опознаеш своя дом – земята, всички нива на живота и собственото си отношение към видимите и невидими неща, трябва да предвождаш. Хубаво е за известно време да вървиш като последен в някаква група, може да се приеме и да прекараш известно време, смесвайки се с тълпата, по средата, но на края всеки трябва по някое време да води. Не е възможно да разбереш ролята на водачеството, ако не приемеш тази отговорност. Всеки трябва да преживее и трите позиции, без изключение, по различно време, рано или късно и ако не през този си живот, то някога, когато и да е! Единственият начин да преминеш с успех през едно изпитание е да се подложиш на него. Всички изпитания, на което и да е ниво, винаги се повтарят под една или друга форма, докато не ги преодолееш.

Така че ние тръгнахме под мое водачество. Денят беше изключително горещ. Температурата вероятно беше над сто и пет градуса по Фаренхайт. По пладне спряхме и използвахме спалните си постелки, за да направим сенник. След като премина най-големият пек, ние продължихме и вървахме дълго след обичайния за лагеруване час. По пътя ни не се изпречиха никакви растения, нито животни, които да бъдат почетени като наша храна. Не намерихме и вода. Въздухът си оставаше нажежен застинал вакуум. Накрая аз се предадох и обявих свършек на пътешествието за деня.

През нощта се помолих за помощ. Нямахме храна, нито вода. Обърнах се към Ооота, но той се направи, че не ме чува. Тогава заговорих другите, като много добре знаех, че не разбират езика ми, но пък

можеха да доловят какво казва сърцето ми.

– Помогнете ми, помогнете ми! – повтарях аз, но никои не отговаряше.

Вместо това те си разговаряха как всеки човек по някое време се оттегля в тила. Започнах да се чудя дали пък уличниците и бездомниците в Съединените щати сами не позволяваха да стават жертва. Разбира се, придържането към златната среда беше най-предпочитаната за повечето американци позиция. Нито прекалено богат, нито твърде беден. Не смъртно болен, но и не в цветущо здраве. Без морална чистота, но не и извършител на криминални престъпления. Но рано или късно от нас се очаква да покажем истинската си същност. Ние трябва да ръководим, било това само да означава да поемем отговорност за самите себе си.

Запах, както си облизвах напуканите устни с пресъхналия си безчувствен и обложен език. Беше ми трудно да определя на какво се дължеше замаяността ми – на глада, жаждата, горещината или изтощението.

И на следващия ден вървахме под мое предводителство. И отново жегата беше непоносима. Гърлото ми бе станало непроходимо, вече ми бе невъзможно и да преглъщам. Езикът ми бе толкова пресъхнал, че се бе втвърдил и подул, надминавайки едва ли не няколко пъти нормалната си големина – усещах го като сух сьонгер между зъбите си. Дишането ми се струваше изключително трудна работа. Докато се напъвах да препратя горещия въздух надолу към гърдите си, аз започнах да проумявам защо тези хора описваха като благодат факта, че притежават форма на носа, подобна на тази на мечето коала. Техните широки носове с големи отвори на ноздрите бяха много по-подходящи, когато ставаше въпрос за високи температури на въздуха, отколкото моят европейски нос, чието единствено сравнение можеше да се отнесе към носа на кучешката порода мопс.

Голият хоризонт ставаше все по-враждебен и не проявяваше никаква човешина, сякаш не искаше да има нищо общо с хората. Земята беше спечелила всички битки срещу прогреса и сега показваше, че смята живота за извънземно. Нямаше никакви пътища, нито над главите ни прелитаха самолети, дори не се забелязваха следи на каквото и да е живо същество.

Знаех, че ако племето не ми помогне в най-скоро време, всички със сигурност щяхме да загинем. Крачката ни ставаше бавна и ни струваше безкрайно усилие. В далечината можехме да съзрем тъмен дъждоносен облак. Той сякаш ни измъчваше, като оставаше винаги точно на такава

разстояние пред нас, че да не можем да го достигнем и при бърз ход, за да получим изобилния дар, който той съхраняваше. Не ни се удаваше дори да се приближим до него достатъчно, така че да попаднем под благотворната му сянка. Оставаше ни само да го съзерцаваме в далечината със съзнанието, че тази животворна вода препускаше пред нас подобно на каручка, която се клатушка пред магарето.

В един момент аз изкрещях. Вероятно, за да докажа на себе си, че съм в състояние поне това да направя, а може би и от отчаяние. Но това беше дупка в морето. Светът погълна вика ми с настървението на изгладняло чудовище.

Пред очите ми започнаха да се мерзелят миражи с езера и прохладни води, но когато пристигах на мястото, намирах само пясък.

И вторият ден отмина без храна, вода и помощ. Тази нощ бях твърде изтощена, разсипана и обезкуражена, за да положа дори кожата за възглаве. Мисля, че вместо да заспя, просто припаднах.

На третата сутрин аз обиколих всеки от групата и на колене молах с толкова висок глас, колкото умиращото ми тяло можеше да си позволи:

– Моля, помогнете ми. Моля ви, спасете ни.

Беше цял подвиг да изговарям думите, защото се бях събудила със залепнал за небцето език.

Те ме изслушваха и се вглеждаха в мен, но само стояха като дървета и се усмихваха. Имах впечатлението, че размишляват и сякаш искаха да ми кажат:

– И ние сме гладни и жадни, но това си е твое натрупване на опит, така че ние изцяло те подкрепяме в това, което трябва да научиш.

Никой не ми предложи помощта си.

Ние вървахме и вървахме. Въздухът беше застинал, а светът безкрайно негостоприемен. Сякаш ме възприемаше като навлек, на когото трябва да се окаже съпротива. Отникъде нито помощ, нито измъкване. Тялото ми, безчувствено от жегата, отказваше да реагира. Умирах. Това бяха признаци на фатално обезводняване. Та значи това беше. Умирах.

Мислите ми скачаха от едно на друго. Спомних си младостта. Тате се трепеше цял живот за железницата Санта Фе. Той беше толкова красив. Нямахме случай, откакто се помня, да не беше винаги подръка, за да ми даде обич, подкрепа и насърчение. Мама за нас винаги си беше у дома.

Сетих се как хранеше скитници, които по неведом път от всички къщи в града налучкваха безпогрешно нашата, където никога не им се отказваше храна. Сестра ми беше отличничка в училище и толкова

хубава и популярна, че можех с часове да стоя и да я зяпам как е кипри за среща. В главата ми се появи картина, на която малкият ми брат гушкеше домашното куче и се оплакваше от момичетата в училище, които искали да го държат за ръката. Като деца тримата бяхме много добри приятели. Бяхме готови да се защитаваме един друг независимо на какви пачи яйца се бяхме насадили. Но през годините започнахме да се отдалечаваме. Сега например знаех, че те дори няма да усетят моето отчаяние. Бях чела, че когато умираш, животът ти минава като на лента пред очите ти. Е, в случая моят живот не вървеше точно като на видео, но се вкопчвах в най-странни спомени. Можех да се видя как стоя в кухнята и докато суша чиниите, уча правописа на някои думи. Най-трудната, с която трябваше да се боричкам, беше „обраствам“. Следваше влюбването ми в един моряк, църковната ни сватба, чудото на раждането, първото ми бебе – момче, и второто – дъщеря ми, която се появи на бял свят вкъщи. Припомних си всичко, което бях работила – преподаването в училище, научните степени, образователните програми, а ето сега докъде я бях докарала – умирах сред австралийската пустиня. За какво ставаше въпрос? Бях ли си изпълнила предназначението в живота?

– Мили Господи – казах си аз. – Помогни ми да разбера какво става.

Отговорът дойде мигновено.

Бях пропътувала повече от десет хиляди мили от своя град в Америка, но не бях помръднала и на инч в мисленето си. Аз пристигах от света, ръководен от лявото полукълбо на мозъка. Този свят бе основан на логика, оценъчност, четене, писане, математика, причинно-следствена връзка. А тук се намирах в действителност, ръководена от дясното полукълбо на мозъка, с хора, които не ползваха нито една от моите така наречени важни образователни идеи и цивилизационни необходимиости. Те бяха господари на дясното мозъчно полукълбо и живееха, движени от творчество, въображение, интуиция и духовни идеи. Те не смятаха за необходимо да обличат в думи общуването помежду си, то се осъществяваше чрез мисъл, молитва, медитация или както щете го наречете. Аз бях искала и молила за помощ на глас. Колко ли невежа съм им се сторила. Който и да е от Истинските Хора би помолил мълчаливо, един ум би помолил друг ум, едно сърце – друго сърце, един индивид – универсалното съзнание, което свързва в едно целия живот. До този момент се бях считала различна, отделна, настрана от Истинските Хора. Те повтаряха, че ние всички сме Едно и те живеят в природата като Едно, но до тогава аз бях само наблюдателят. Аз самата се държах настрана.

Трябваше да стана Едно с тях, с Вселената и да общувам по начина, присъщ за Истинските Хора. Така и направих.

– Благодаря – казах аз наум към извора на това просветление и след това отново наум извиках: – Помогни ми! Моля те, помогни ми! – Използвах и думите, които чувах племето да произнася всяка сутрин: – Ако е за мое висше добро и за висшето добро на целия живот, който е навсякъде, позволи ми да се уча.

Веднага в главата ми се оформи мисълта: „Постави камъка в устата си.“ Огледах се. Нямаше никакви камъни. Вървахме по пясък, гладък като за пясъчен часовник. Мисълта се появи отново. „Постави камъка в устата си.“ Тогава аз се сетих за камъка, който бях избрала и все още държах върху гърдите си. Беше стоял там с месеци. Направо го бях забравила. Извадих го и го налагах, после го запрехтах из уста и като по чудо усетих навлажняване. Скоро започнах и да преглъщам. Просветна надеждица. Може би не беше писано да се мре този ден.

– Благодаря ти, благодаря ти, благодаря ти – изрекох мълчаливо. Избиваше ме и да си поплача, но тялото ми не разполагаше с достатъчно влага за сълзи. Така че продължих да моля за помощ на ум: – Аз мога да се науча. За целта ще направя всичко необходимо, каквото и да е то. Само ми помогни да намеря вода. Не знам какво да направя, какво да търся, накъде да вървя.

Мисълта се появи в мен: „Бъди вода. Бъди вода. Когато си способен да бъдеш вода, ще намериш вода.“

Не знаех какво означава това. За мен то нямаше смисъл. Да бъда вода!? Не беше възможно. Но аз отново се съсредоточих да забравя моето програмиране съобразно обществото на лявото мозъчно полукукло. Изключих логиката, причинното мислене. Отворих себе си за интуицията, а затворих очи. И започнах да бъда вода, вода. Докато вървах, карах сетивата ми да работят. Можех да помириша водата, да я вкуся, да я усетя, да я чуя, да я видя. Аз бях студена, синя, бистра, кална, застинала, вълнообразна, заледена, топяща се, изпаряваща се, пара, дъжд, сняг, мокра, хранителна, разплискваща се, разливаща се, безкрайна. Аз бях всеки възможен образ на водата, който ми дойде наум.

Ние прекосяхме равнинна местност, свършено плоска, докдето ми стигаше погледът. Виждаше се само някаква мъничка, съвсем мъничка могила, пясъчна дюна шест стъпки висока със скална издатина на върха. Изглеждаше напълно не на място в този пуст пейзаж. Аз се приближих до нея, очите ми бяха полупритворени от силната светлина и почти изпаднала в транс, седнах върху скалата. Погледнах надолу и

видях, че моите подкрепящи ме и безусловно обичащи ме приятели бяха спрели с вдигнати към мен глави, а усмивката им беше закачена за ушите. Аз немощно отговорих на усмивката. После поставих назад лявата си ръка, за да се намества по-стабилно, и почувствах нещо мокро. Главата ми се завъртя като откачена. Там, зад мен в скалата, на която стърчах, имаше вир с диаметър десет стъпки и около осемнайсет инча дълбок, пълен с прекрасна, кристално бистра вода, събрана от вчерашния надсмиващ ни се дъждовен облак.

Искрено вярвам, че се намирах по-близо до нашия Създател с онази първа глътка прохладна вода, отколкото с вкуса на което и да е получено в църквата причастие.

Без часовник не можех да бъда сигурна за времето, но можех да изчисля, че не бяха минали повече от трийсет минути от момента, в който започнах да бъда вода, до другия момент, в който ние завирахме глави във вира и крещяхме от радост.

Докато още празнувахме успеха си, покрай нас се появи гигантско влечуго. Беше наистина огромно и изглеждаше като забравено от праисторическата епоха. Нямахше майтап, беше си съвсем истинско. Нищо подходящо не можеше да изскочи от това фантастично животно за обяд. Месото доведе до еуфория, каквато обхваща хората по време на пир.

През нощта за първи път осъзнах племенното вярване за връзката между земята и характеристиките на нечий предшественик. Нашата висока каменна чаша сякаш избухваше по средата на равната местност и много лесно можеше да бъде взета за кърмещата гърд на отдавна починала родственица – нейното телесно съзнание сега под формата на неорганична материя спасяваше нашия живот. Аз я наименувах за себе си Джорджа Катерин, по името на майка ми.

Погледнах нагоре към необятното пространство на света, който ни заобикаляше, и отдадох своите благодарности, като най-последно разбрах, че светът наистина е рогът на изобилието. Той е пълен с добри, оказващи подкрепа хора, готови да споделят нашия живот, стига да им позволим това. Има навсякъде вода и храна за всички живи същества, ако отворим себе си, за да получим и да дадем. Но повече от всичко аз оценявах сега богатото наличие на духовно водачество в моя живот. Можеше да се получи помощ при всяка стресова ситуация, включително и когато се усети дъхът на смъртта – сега, когато бях прескочила трапа, аз знаех това, защото бях действала „по моя си начин“.

ПОЛАГАНЕ НА КЛЕТВА

Да живееш в племето означаваше да не отличаваши дните на седмицата, нито месеците, които се търкаляха! Беше очевидно, че тук времето няма нищо общо с календара. Един ден имах странното чувство, че е Коледа. Не бях сигурна защо. Нямах дори и далечен намек за окичена елха или кристална купа с егфлип – топло питие от яйце, разбито с мляко и бира. Но най-вероятно да беше двацет и пети декември. Това ме накара да се замисля за една случка, която стана в кабинета ми преди няколко години.

В чакалнята седяха двама пастори, изповядващи християнска вяра, които поведоха спор на религиозна тема. Разговорът достигна връхна точка на разгорещеност, когато те запалено започнаха да се препират дали истинската Шабат според Библията е в неделя или в събота. Тук, в Пустошта, споменът за този епизод ми изглеждаше повече от комичен. В Нова Зеландия вече беше първият ден след Коледа, а в този момент в Америка беше навечерие срещу Коледа. Визуално си представих кривата червена линия, която минаваше през синия океан върху атласа на света. Според този атлас времето започваше и свършваше тук. На някаква невидима граница, пресичаща вечно развълнуваните води, се раждаше всеки нов ден от седмицата.

Досетих се също как като ученичка в гимназията „Света Агнес“ през една петъчна вечер седях на стол в едно барче заедно с още мои съученички. Ние си бяхме купили бургери и чакахме да удари полунощ. Една хапка месо, изядена в петък, означаваше неминуемо смъртен грях и проклятие за вечни времена. Години по-късно това правило бе отменено, но никой така и не отговори на моето любопитство какво ставаше с бедните прокълнати души, които вече го бяха престъпили. Сега всичко подобно изглеждаше толкова глупаво.

Не можех да измисля по-велик начин да се почете предназначението на Коледа от начина, по който Истинските Хора живееха своя живот. Те не честват годишни празници като нас. Но те отдават почит на всеки член на племето по някое време през годината, и то не свързано с рождения му ден, а по-скоро като признание на таланта, на приноса за общността, на личностното духовно израстване на този човек. Те не празнуват остаряването, а ставането по-добър.

Жената ми каза, че нейното име и дарба в живота означава

Пазителка на Времето. Те вярват, че всички ние сме разностранно надарени и се развиваме през серии от сили. Тя понастоящем беше артист на времето и работеше с един друг, който притежаваше способността за възстановяване на спомен в подробности. Когато я помолих да ми даде по-широко обяснение, тя ми съобщи, че племето се подготвя да потърси просветление за това и щяха по-късно да ми кажат дали да имам достъп до това познание или не.

Минаха три нощи, в които не ми преведоха нищо от разговорите си. Досещах се и без да питам, че обсъждането е съсредоточено върху въпроса дали да ме включат в някаква специална информация или не. Разбрах, че това не беше свързано лично с мене, а преценяваха факта, че аз съм представител на всички Мутанти по света. Забелязах, че Старейшината през тези три нощи даваше доводи в моя полза, докато Ооота изглеждаше най-големият ми противник. Давах си сметка, че бях избрана да изживея нещо уникално, до което никой външен не се беше докопал досега. Може би им идваше прекалено това да разпитвам за познанието да бъдеш пазител на времето.

Продължихме през пустинята. Теренът се състоеше от скали, пясък и тук-таме растителност, освен това се издигаха и хълмове, плоската като тепсия равнинност остана зад гърба ни. Забелязваше се нещо като износеност на земята там, откъдето поколения от тази черна раса бяха вървели. Без предизвестие групата спря и двама мъже минаха напред, разтвориха храстите между две дървета и претърколиха няколко обли камъка встрани. Зад камъните в самия хълм се откри отвор. Пред входа имаше насипан от вятъра пясък и той беше пометен. Ооота се обърна към мен и каза:

– Сега на теб ти е позволено да разбереш как пазим времето. Когато видиш, ще разбереш защо моите хора се двоумяха толкова. Ти не можеш да прекрачиш това свято място, докато не дадеш клетва, че никога няма да издадеш местонахождението на тази пещера.

Бях оставена отвън сама, докато другите влязоха. Можех да подуша дима, който се процеждаше нагоре между процепите на скалите на върха на хълмчето. Хората започнаха да идват при мен един по един. Първ беше най-младият: той ми взе ръцете, погледна ме в очите и заговори на родния си език, който аз не разбирах, но можех да доловя неговото безпокойство по отношение на това какво щях да правя с познанието, което всеки момент щях да получа. По интонацията на гласа му, по ритъма и паузите се досещах, че той ми разказва, че богатството на неговия народ щеше за първи път да бъде изложено на показ пред един Мутант.

Последва го жената, която се наричаше Разказвачка на Приказки. Тя също хвана ръцете ми и заговори. На яркото слънце лицето ѝ изглеждаше още по-тъмно, тънките ѝ вежди – синкавочерни като перо на паун, а бялото на очите ѝ – тебеширеносветло. Тя даде знак на Оота да се приближи и да ни превежда. Той го направи и докато тя продължаваше да държи ръцете ми и да ме гледа право в очите, той ми предаде думите ѝ:

– Причината, поради която ти дойде на този континент, се крие в самата съдба. Още преди да се родиш, си се споразумяла да се срещнеш с един друг човек тук и двамата да работите за вашето общо благополучие. В споразумението е било заложено, че вие няма да се търсите един друг, докато не минат поне петдесет години от вашия живот. Сега е време. Ти ще познаеш този човек, защото вие сте били родени в един и същи миг, и ще се прояви разпознаване на душевно ниво. А договарянето е било направено на най-високото ниво на вашите всевечни съществувания.

Бях потресена. Съвсем същата информация ми трупна още с пристигането ми в Австралия онзи странен младеж в чайната. Сега тя се повтаряше от устата на тази възрастна жена от Буша.

Следващото, което направи Разказвачката на Приказки, беше да вземе шепа пясък и да го сложи в дланта ми. След това взе още една шепа и разтвори пръстите си така, че позволи на пясъка да се стече между тях. Същевременно ми посочи, че трябва да направя същото. Това беше повторено четири пъти в чест на четирите елемента: вода, огън, въздух и земя. По пръстите ми останаха полепнали ситни пясъчинки.

Един по един и останалите излизаха навън и започваха да ми говорят, като държаха ръцете ми в своите. Но Оота вече не си правеше труда да превежда. След като някой свършваше с речта си, той влизаше в пещерата, а оттам излизаше друг. Сред последните излезе Пазителката на Времето, но тя не беше сама. С нея беше Пазителката на Спомена. Те също се хванаха за ръце, така че образувахме тройка. Започнахме да пристъпваме в кръг, без да се пускаме. После докоснахме земята с все още преплетени пръсти, след което се изправихме и протегнахме ръце нагоре към небето. Това беше сторено седем пъти в чест на седемте посоки: север, юг, изток, запад, нагоре, надолу, навътре.

Към края се появи и Лечителката, Старейшината беше последен. Оота го придружаваше. Те ми казаха, че свещените места на аборигените, включително тези на племето на Истинските Хора, вече не принадлежат на коренното население. Най-важното средище за всички

племена, наричано някога Улуру, а сега Ейърс Рок, представлява гигантска червена издатина в центъра на континента. Това е най-големият молилт в света и се извисява на хиляда двеста и шейсет стъпки сред равнината. Сега той е на разположение на туристите, които се катерят по него като мравки, след това се връщат към екскурзионните си рейсове, за да прекарат остатъка от деня, плувайки в хлорирани антисептични плувни басейни край близките мотели. Въпреки че правителството заявява, че това място е притежание и на британските верноподаници, и на коренното население, съвсем очевидно е, че то повече не може да бъде свещено място и не може да бъде ползвано дори за нещо, далечно напоящо свещен ритуал. Преди около сто седемдесет и пет години Мутантите започнали да поставят телеграфни линии, пресичащи това огромно пространство, и местните жители трябвало да намерят друго място за племенните си сбирки. Оттогава цялото изкуство, резбовани с исторически сцени произведения и реликви били отнесени. Някои от предметите били изложени в австралийските музеи, но повечето били изнесени зад граница. Гробовете били ограбени, а олтарите плячкосани. Племето вярва, че Мутантите били толкова неблагоприятни да си помислят, че като им отнемат светите места, свещенослуженето на аборигените ще замре. И никога не им хрумвало, че тези хора могат да намерят друго място, за да продължат. Но това било непоправим удар за обичайните племенни срещи и положило начало на тоталното разбиване на аборигенските народности. Някои от тях оказали съпротива и загинали в една губеща битка. Повечето се отправили в света на белия човек в търсене на обещаните блага, които включвали неограничено количество храна, но умрели в мизерия, тази легална форма на робство.

Първите бели преселници в Австралия били затворници, които пристигнали оковани и натоварени на кораби – като разрешение на проблема с претъпканите британски затвори. Дори военните, изпратени да надзирават престъпниците, били мъже, на които кралският двор изобщо не държал. Така че нищо за чудене, дето при изтичане на присъдата заточените, както си били без нито едно пени и без възстановени права, се превръщали самите те в сурови тирани. Хората, върху които можели да упражнят своята власт, трябвало да стоят по-долу от тях. И ето че за тази роля се намерили коренните жители.

Ооота ми разкри, че на племето бил даден знак свише преди два-найсет поколения да се завърнат тук:

– Това свещено място е запазвало живота на нашите хора още от мига, когато времето е започнало да тече, когато по тази земя е имало

много дървета, дори когато е дошъл големият потоп и е залял всичко. Тези хора са били на сигурно място тук. То не е било открито от вашите аероплани, а вашите хора не са могли да оцелеят достатъчно дълго в пустинята, за да го установят къде се намира. Много малко човешки същества знаят за неговото съществуване. Античните предмети, принадлежащи на нашата раса, са били взети от твоите хора. Ние вече не притежаваме нищо с изключение на това, което ще видиш под земята. Нито пък друго племе аборигени има вещи, свързани с неговата история. Всички те са били откраднати от Мутантите. Това тук е всичко – от една цяла нация, от една цяла раса, расата на Истинските Хора на Бога. Първите хора на Бога, единствените истински човешки същества, останали на тази планета.

Лечителката дойде при мене повторно този следобед. Носеше съд с червена боя. Цветовете, които те използват, означават освен други неща и четирите компонента на тялото: костите, нервите, кръвта и тъканите. Жестът ѝ с ръка придружи наставленията, които ми предаваше по телепатичен път, да си покрия лицето с червената боя. Така и направих. След което всички хора от племето излязоха и аз, гледайки ги един по един право в очите, започнах да повтарям заклеването си, че никога няма да разкрия местонахождението на това светилище.

И след това ме придружиха до вътре.

ВРЕМЕТО НА МЕЧТАТЕЛНОСТТА

Вътре се намираше огромно помещение със солидни каменни стени и няколко прохода, които водеха в различни посоки. Стените бяха украсени с разноцветни знаменца, а върху естествено получените каменни первази имаше статуи. Но това, което видях в края на помещението, ме накара да се усъмня в разсъдъка си. Там имаше градина! Камъните на върха на могилата бяха подредени така, че пропускаха слънчевата светлина, освен това дочух звук от течаща вода. Подпочвените води бяха каптирани през една скална синклинала и изтичаха непрекъснато през цялото време, докато се намирахме там. Пространството правеше впечатление повече на голо, но атмосферата му беше предразполагаща.

За първи и единствен път видях тези хора да се прехласват пред неща, които за мен имаха определението на лични вещи. В пещерата те пазеха своите ритуални предмети, както и майсторски изработени спални постелки с много натрупани една върху друга кожи, за да се образува меко и дълбоко ложе. Разпознах и копита от камили, които бяха превърнати в нещо като сечива. Всъщност се намирах в стая, която според представите ми беше музей. Тук те съхраняваха и купища предмети, събирани през годините от онези сред тях, които бяха посещавали градовете. Имаше и изрезки от списания с картинки на телевизори, компютри, автомобили, танкове, ракетни площадки, игрални машини, прочути сгради, различни раси хора и дори храна за чревоугодници в лъскави цветове. Можеха да се съзрат и слънчеви очила, самобръсначка, колан, цип, безопасни игли, клещи, термометър, батерии, няколко молива и писалки, а също и няколко книги.

Имаше и кът, където тъчаха особен вид платно. Те търгуваха с вълна или други преди със съседни племена, случваше се да правят и рогзки от лико или въжета. Наблюдавах как един седнал мъж взе в ръка няколко нишки и започна да ги усуква върху бедрото си. Той продължаваше да добавя нови нишки и да усуква, докато получи дълга връв. Съединявайки няколко подобни върви, той направи въже, което беше с неравномерна дебелина. В много от тези ръчни произведения се заплитат също и косми. По онова време все още не осъзнавах, че тези хора покриват телата си единствено защото знаеха, че за мен ще бъде много трудно, да не кажа невъзможно, да ги възприема как се разхождат съвършено голи.

Прекарах си деня в цъкане с език. Ооота беше неотлъчно до мен, за да ми обяснява, докато разглеждах това и онова. На някои места трябваше да се придвижваме с факли, но в средната част на помещението каменният таван позволяваше на светлината да прониква с целия си блясък. Пещерата на Истинските Хора не е култово място. На практика всеки един миг от живота им представлява култов акт. На това свещено място те съхраняват памет за своята история, това е място, където те дават уроци по истина и пазят своите ценности. Това е убежище от Мутантската мисъл.

Когато се върнахме в централното помещение, Ооота ми показа отблизо каменните и дървени статуи. Широките му ноздри се разшириха още повече, докато ми обясняваше, че шапките върху главите им подказват личността на всяка статуя. Малката шапка означавала мислите, нашата памет, вземането на решения, физическото представяне на сетивата на тялото, удоволствието и болката – всичко това аз отнесох към съзнанието и подсъзнанието. Високата шапка представлявала нашето творческо аз, как можем да проникнем в познанието и да изобретим все още несъществуващи неща, да имаме преживявания, които могат да бъдат действителни, но могат и да не бъдат такива, да се настроим на вълната на мъдростта, изстрадана от всички същества и хора, които някога са живели на този свят. Хората търсят осведомление, но, изглежда, не се досещат, че и самата мъдрост търси своето проявление. Високата шапка също представлявала нашето истинско и съвършено аз, онази част от нас, която е вечна и към която можем да се обърнем при случаи, когато ни е нужно да знаем дали някое замислено от нас действие ще бъде за наше висше добро. Имаше и трети вид шапка, която затулваше лицето и се димпеше отзад, докосвайки земята. Тя пък посочвала връзката между всички нива: физическо, емоционално и духовно.

Повечето от статуите бяха сътворени с внимание върху всеки детайл, затова се учудих, когато видях една от тях без зеници. Какъв ли беше този сяп символ?

– Вие вярвате, че Божественото Единение вижда и съди хората – обади се Ооота. – Ние считаме, че Божественото Единение усеща намерението и чувството на хората и не се интересува от това, какво правим, а защо го правим.

Това бе най-значимата нощ от цялото пътуване. През нея научих защо се намирам там и какво се очаква от мен.

Изпълнихме и ритуал. Наблюдавах как художниците приготвят боя от бяла глина: два нюанса на червеникава охра и лимоновожълто.

Създателят на Инструменти направи четки от две къси пръчки на дължина около шест инча, които разръфа откъм края със собствените си зъби. Хората от племето скоро положиха върху себе си сложни рисунки, изобразяващи животни. А мен облякоха в костюм от пера, някои от които бяха от птицата ему – в мек ванилен цвят. Трябваше да имитирам коокабура – австралийската разновидност на птицата рибарче. Моето участие в ритуалната драма беше да изобрази птицата като носител на послание, прелитаща до всички кътчета на света. Коокабура е красива птица, но издава крясък, който често бива сравняван с рева на магарето. Коокабурата има силен инстинкт за оцеляване. Тя е голяма птица и е подходяща да бъде използвана.

След като песните и танците приключиха, ние се наредихме в малък кръг. Бяхме деветима: Старейшината, Ооота, Билкарят, Лечителката, Пазителката на Времето, Пазителката на Паметта, Носителят на Мир, Родственикът на Птиците и моя милост.

Старейшината беше точно срещу мене, седнал по турски така, сякаш краката му бяха възглавница. Той се наклони напред, за да ме погледне очи в очи. Някой извън кръга му подаде каменен потир, пълен с течност. Той отпи една глътка. Пронизващият му поглед достигаше сърцето ми. Той подаде чашата на следващия отдясно и проговори:

– Ние, племето Истинските Хора на Божественото Единение, напускаме планетата Земя. През времето, което ни остава, ние избрахме да съществуваме на най-високо ниво от духовния живот: половото въздържание като начин да демонстрираме физическа дисциплина. Ние не създаваме повече деца. Когато и най-младият сред нас си отиде, той ще бъде последният от чистата човешка раса. Ние сме вечни същества. Във Вселената има много места, където душите, които ще ни последват, могат отново да се облекат в тяло. Ние сме преки потомци на първите хора. Ние преминахме изпитанието на оцеляването от мига, в който времето започна да тече, като се придържахме неотменно към първоначалните ценности и закони. Нашето групово съзнание поддържаше целостта на земята. Сега получихме позволение да си отидем. Хората по света се промениха и предадоха част от душата си и от земята. Ние ще се присъединим към тази част на небето. Ти беше избрана като наш известител сред Мутантите, за да съобщиш на себеподобните си, че ние си отиваме и оставяме Майката Земя на вас. Молим се за вас да осъзнаете какво правите чрез вашия начин на живот на водата, животните, въздуха и как си пакостите един на друг. Молим се за вас да намерите разрешение на вашите проблеми, без да рушите този свят. Съществуват Мутанти,

които са на ръба да възстановят своя индивидуален дух на истинско съществуване. Ако се положат достатъчно усилия, все още не е късно да се поправят разрушенията, причинени на тази планета, но ние вече не сме в състояние да ви помагаме. Нашето време свърши. Дъждовете вече не падат както преди, затоплянето се увеличава и ние станаме свидетели как през годините възпроизводството в животинския и растителен свят намаля. Ние не можем повече да доставяме човешки форми, които да бъдат населени с дух, защото в скоро време в пустинята няма да остане вода и храна.

Чувствах мозъка си да работи на пълни обороти. Сега вече всичко добиваше смисъл. След цялото това време те бяха допуснали контакт с чужденец, защото се нуждаеха от известител. Но защо бяха избрали мене?

Каменната чаша стигна до мен. Аз отпих от течността, която имаше странния вкус на оцет, смесен с чисто уиски. Предадох чашата по-нататък.

Старейшината продължи:

– Сега е време да дадеш почивка на тялото и мислите си. Поспи си, сестро моя, утре ще поговорим отново.

Огънят догаряше и въглените проблясваха в червено. Топлината от тях излиташе през широките процепа на каменния покрив. Не можех да заспя. Дадох знак на Носителя на Мир и го попитах дали можем да поприказваме. Той се съгласи. Ооота също изяви желание да ни превежда, така че ние тримата потънахме в сложен разговор.

Носителят на Мир, с лице, ошмулено досущ като пейзажа, който бяхме прекосили, ми довери, че в началото на времето, в периода, наричан от тях Време на Мечтателността, цялата земна територия била съединена. Божественото Единение създадо светлината и първият изгрев на слънцето разчупил вечната непрогледна тъма. Осветеният отвор бил използван да се поставят в небето много въртящи се около оста си дискове. Нашата планета била един от тях. Тя била плоска и без особени белези. Нямаło и помен от пейзаж, повърхността била гола. Всичко тънело в тишина. Нямаło и едничко цвете, което да се превива от порива на вятъра, всъщност нямаło дори и вятър. Нито птица или звук, който да премине през това мъртвило. Но после Божественото Единение изпратило познание на всеки един от дисковете и ги дарило с различни неща. Първо се появило съзнанието. От него произлезли водата, атмосферата, земята. Били въведени и всички временни форми на живот. Моите хора мислят, че на вас, Мутантите, ви е трудно да дадете определение за Бог,

защото сте пристрастени към формите. За нас Единението няма нито размери, нито форма, нито тегло. Единението е същност, творчески заряд, чистота, любов, необхватна, безкрайна енергия. Много от племенните народни приказки разказват за Змията-Дъга, която олицетворява нишката на енергията или съзнанието, което започва като абсолютен покой, после сменя вибрациите си, за да се превърне в звук, цвят и форма.

Досетих се, че това, което Оота се опитваше да обясни, не се отнасяше за съзнанието като състояние – в смисъл да бъдеш в съзнание или в безсъзнание – а по-скоро за някакъв вид творческо съзнание. И то е всичко. То съществува в скалите, растенията, животните, както и в самото човечество. Хората са били сътворени, но човешкото тяло само подслонява вечната част от нас. Други, вечни същества са били сътворени на други места из Вселената. Според едно от племенните поверия Божественото Единение е сътворило първо жената и така оповестило съществуването на света. Божественото Единение не е личност. То е Бог, висша, изцяло положителна, любеща сила, която е сътворила света чрез разпростиране на енергията си.

Племето вярваше, че хората са направени по Божия образ, но не на физическия му образ, защото Той няма тяло. Душите били създадени по подобие на Божественото Единение, което означава, че са способни на чиста любов и покой, че имат потенциал за сътворяване и грижа за много неща. На нас ни е била дадена свободната воля и тази планета, за да я използваме като учебен полигон за чувствата си, които са осезателно остри, когато душата е облечена в човешка форма.

Казано ми бе, че Времето на Мечтателността се състои от три части. Това е времето преди времето. Времето на Мечтателността продължило също и след като се появила земята, но докато била още девствена. Първите хора, когато експериментирали с чувствата и действията, открили, че те имат свобода на волята да се гневят, ако това е техният избор. Те могли да си търсят неща, които да събуждат техния гняв, или да си създават ситуации, от които да се разгневят. Тревогата, алчността, похотливостта, льготенето, властолюбието не са сред чувствата, за чието развитие трябва да отделяме от времето си. За да илюстрират това, първите хора изчезнали и на тяхно място се появили скалните маси, водопадите и всичко останало. Тези неща все още съществуват и са места за размисъл за всеки, който е достатъчно мъдър, за да се учи от тях. А съзнанието е, което е формирало действителността. Последната част от Времето на Мечтателността е СЕГА. Мечтателността е все още в развой, съзнанието продължава да сътворява нашия свят.

Това е една от причините, поради която те не вярват, че се е предвиждало лично притежание върху земята. Земята принадлежи на всяко живо и неживо творение. Споделянето ѝ и споразумението как да стане това са истинският човешки подход. Притежаването е крайност, при която се изключват останалите заради себеналагането. Преди да пристигнат англичаните в Австралия, никой не е бил обезземен.

Племето вярва, че първите земни хора са се появили в Австралия, когато цялата земя на планетата е била съединена. Учените споменават за един-единствен земен масив, съществувал преди около сто и осемдесет милиона години, и го наричат Пангеа. Впоследствие той се разцепва на две. Северните континенти образували Лаурасис, а Австралия, Антарктида, Индия, Африка и Южна Америка оформили Гондваналанд. Преди шейсет и пет милиона години Индия и Африка се отдалечили, като оставили Антарктида долу, а помежду си Австралия и Южна Америка.

Според племето в самата зора на човечеството хората започнали да изследват и усвояват нови и нови територии. Те се изправяли пред нови ситуации и вместо да се облягат на основните си принципи, възприели агресивни чувства и поведение в името на оцеляването. Колкото повече отивали надалеч, толкова повече се променяла и тяхната ценностна система, техните вярвания, най-накрая дори техният външен вид еволюирал и кожата им придобила по-светъл цвят при по-хладния северен климат.

Те не споделят дискриминацията заради цвета на кожата, но вярват, че ние всички сме имали изначално един и същи цвят и че сега се връщаме към него.

Те определят Мутантите, като казват, че те имат свои специфични характеристики. На първо място Мутантите не са способни вече да водят живот на открито. Повечето от тях напускат този свят, без някога да са изпитали какво означава това да стоиш гол под дъжда. Те прекарват времето си в сгради, които отоплят или изстудяват по изкуствен начин, а изведени навън при нормални температури, Мутантите получават слънчев удар.

На второ място Мутантите вече не притежават добрата храносмилателна система на Истинските Хора. Те трябва да пулверизират, емулсират, обработват и консервират храната. Те я приемат повече обработена, отколкото натурална. Стигнали са дотам, че развиват алергии към основни храни или към хвърчащите във въздуха полени. Понякога бебетата на Мутантите имат непоносимост дори спрямо майчината си кърма.

Мутантите са ограничили разбирането, защото измерват времето с някакви свои понятия. Те не успяват да проумеят каквото и да било друго време освен днешното, ето защо унищожават без оглед на утрешния ден.

Но най-голямата отлика между това, което представляват хората сега, и някогашната им оригинална същност е, че Мутантите са пропити от страх. Истинските Хора не се страхуват. Мутантите плашат децата си. Те се нуждаят от палката на закона и от затвори. Дори сигурността на една държава се основава на заплашването другите държави с оръжие. Според племето страхът е чувство от света на животните. Там то играе важна роля за оцеляването. Но ако хората знаят за Божественото Единение и разбират, че Вселената не е случайно събитие, а разгънат план, те няма да изпитват страх. Човек храни или вярва, или страх – не е възможно и двете. Освен това те смятат, че вещите са първопричина за страха. Колкото повече вещи притежаваш, толкова повече се страхуваш. Така ще се окаже, че живееш живота си заради вещи.

Истинските Хора ми обясниха колко абсурдно им се сторило, когато мисионерите настоявали да учат децата им да допират длани за двуминутна молитва преди хранене. Та те, Истинските Хора, се събуждат с благодарност! И не приемат през целия ден нито едно нещо като даденост. Ако мисионерите трябва да учат собствените си деца на благодарност, нещо, което е изначално заложено във всички хора, племето чувства, че те трябва да погледнат много сериозно на обществото, в което живеят. Защото може да се окаже, че тъкмо мисионерите са онези, които се нуждаят от помощ.

Не могат също така да си обяснят защо мисионерите им забраняват да се изплащат на земята. Всеки знае, че колкото по-малко взимаш от земята, толкова по-малко ѝ дължиш. Истинските Хора не виждат нищо дивашко в това да заплатиш своя дълг или да изкажеш своята благодарност на земята, като оставиш част от кръвта ти да потече в пясъка. Те също вярват, че трябва да се зачете изборът на човек, който пожелае да спре да се храни и седне под небето, за да посрещне края на своето съществуване в този свят. Те не считат, че смъртта, причинена от болест или злополука, е естествена. Та нали в края на краищата, казват те, ти не можеш да убиеш нещо, което е вечно. Не си го нито създал, нито можеш да го убиеш. Те вярват в свободната воля: тъй като душата е избрала свободно да дойде, как тогава могат да бъдат справедливи правилата, които твърдят, че душата не може да си отиде у дома? И не става въпрос за лично решение, направено в така проявената действителност, а за

решение на ниво вечност, което е взето от едно всезнаещо аз.

Те споделят мисълта, че естественият начин да напуснеш преживяването да си човек е, като упражниш свободно волята на своя избор. На възраст сто и двацет или и трийсет години, когато на човек му се прииска да се върне към вечността и след като е попитал Божественото Единение дали това ще е за висше благо, те си уреждат забава, за да празнуват изживения живот.

От векове Истинските Хора имат практиката при раждане да изговарят една и съща фраза пред новороденото. Всеки един чува абсолютно едни и същи първи човешки думи: „Ние те обичаме и те подкрепяме през твоето пътуване.“ На своето последно празненство всеки получава прегръдка и отново чува същите думи, повторени от оставащите. Това, което чуваш на идване, е това, което чуваш на отиване!

След това заминаващият сяда на пясъка и все едно спуска шалтера на системите в тялото. За по-малко от две минути те спират да функционират. Няма ни скръб, ни траур. Съгласиха се да ме обучат на тяхната техника за преминаване от ниво човек обратно към ниво невидимост, когато бъда готова да поема отговорността за подобно знание.

Думата Мутант, изглежда, отразява състояние на сърцето и ума, а не цвета или личността. Тя изразява отношение! Използва се за някой, който е изгубил или сам е прекъснал древния спомен или универсалните истини.

Най-накрая трябваше да приключим с нашия разговор. Беше вече много късно и всички се чувствахме изтощени. Вчера пещерата беше празна, а сега изпълнена с живот. Вчера мозъкът ми съхраняваше години на образование, но сега попиваше като гъба различни и много важни познания. Начинът на живот на тези хора ми беше толкова чужд и толкова дълбок, за да бъде лесно разбран от мен, че бях благодарна, когато мисловният ми процес премина зад фасадата на безсъзнателния покой на съня.

АРХИВИ

На следващата сутрин ми бе позволено да видя прохода, който те наричаха Хранилище на Времето. Бяха сътворили каменно приспособление, което позволяваше на слънцето да изпраща лъчите си през някакъв процеп. Само веднъж годишно те падаха пряко и образуваха дадена фигура. Когато това ставаше, хората от племето знаеха, че е минала цяла година, откакто за последен път са забелязали тази фигура. Тогава падаше голямо празненство в чест на Пазителката на Времето и Пазителката на Паметта. Тези, така да се каже, архивистки изпълняваха своя годишен ритуал. Те сътворяваха стенопис с изобразени всички значими прояви за последните шест сезона на аборигените. Всички раждания и смърти биваха отбелязани по деня на сезона и времето според слънцето и луната. Бяха нанасяни и други важни наблюдения. Аз изброих повече от сто и шейсет подобни изографисвания и рисунки. Ето как определих, че най-младият член на племето е на тринайсет години, а четирима са над деветдесетте.

Нямах представа, че австралийското правителство някога е участвало в ядрени опити, докато не видях това обозначено на стената. Правителството вероятно изобщо не се е досещало, че може да има хора около мястото на опитите. Беше нанесено и бомбардирането на град Даруин от японците. Без помощта на хартия и молив Пазителката на Паметта знаеше как всяко важно събитие да бъде запечатано в подходящата последователност. Когато Пазителката на Времето описа тяхната отговорност при гравирването и рисуването, на лицето ѝ се появи израз на такава доволство, че тя заприлича на дете, току-що получило безкрайно ценен подарък. И двете жени бяха в напреднала възраст. Можех само да се дивя как нашето общество беше пълно с престарели, излезли от строя хора, които забравяха, не приемаха и не предаваха, на които не можеше за нищо да се разчита и направо страдаха от старческо слабоумие, докато тук, сред дивата природа, колкото по остаряваха хората, толкова по-мъдри ставаха, толкова повече биваха ценени за техния принос към обсъждания от всякакъв род. Те са стълбовете, на които другите се облягат за сила и пример.

Аз започнах да броя назад и открих резките върху стената, които изобразяваха годината на моето раждане. През сезон, който отговаря на месец септември и нашенска дата двайсет и девети, през ранните часове

на деня беше вписано раждане. Попитах чие е. Казаха ми, че е на Кралския Черен Лебед, сега познат като Старейшината.

Едва ли ченето ми увисна от учудване, но за малко и това да стане. Какви ли са шансовете да срещнеш някого, който е роден в същия ден, час и година като теб, и то на срещуположния край на света, като при това ти предскажат срещата? Казах на Оота, че искам да разговарям на четири очи с Кралския Черен Лебед. Той го уреди.

Преди години Черният Лебед е бил известен за съществуването на духовен партньор, който населява личност, родена в горната част на земното кълбо в обществото на Мутантите. Като младеж той искал да се осмели и да прекрачи прага на австралийското бяло общество, за да започне да издирва тази личност, но му било казано, че трябва да бъде уважено споразумението всеки от партньорите първо в продължение на петдесет години да развива своите заложби.

Ние сравнихме ражданията си. Неговият живот започнал, след като майка му самичка пропътувала много дни, за да стигне до определено място, където с ръце издълбала яма в пясъка и клекнала над нея. Ямата била предварително покрита с мекичката козина на рядко срещаната коала албинос. А моят живот започнал в бяла и стерилна болница в Айова, след като майка ми също пропътувала много мили от Чикаго до това избрано от нея място. По време на раждането му неговият баща пътувал и се намирал на хиляди мили далеч. Същото било и с моя баща. През целия си живот досега моят духовен партньор сменял на няколко пъти името си. И с мене беше така. Той разказа при какви обстоятелства е ставало това. Рядко срещаната бяла коала, която се появила на пътя на майка му, била знак, че духът на детето, което тя носела в себе си, бил предопределен за водачество. Той лично почувствал родственост с австралийския черен лебед и по-късно съчетал името, свързано с лебеда, с едно украшение от техния свят, което ми беше преведено като Кралско. Аз на свой ред му разказах за обстоятелствата, при които бях сменяла името си.

В действителност нямаше никакво значение дали нашата връзка беше мит или факт. Тя се превръщаше в партньорство в самия момент на разговора. Последваха много разговори очи в очи, сърце в сърце.

Много от нещата, на които се спряхме, бяха лични и едва ли заслужават да се споменат в този ръкопис, но аз ще споделя с вас най-проникновеното според мен изявление на Старейшината.

Кралският Черен Лебед сподели с мен, че в този свят на личности винаги съществува дуализъм. Това аз разтълкувах като намек за борбата

между доброто и злото, за избора между робство и свобода, конформизъм и неговата противоположност. Но, изглежда, не е точно така. Няма бяло и черно, а само нюанси на сивото. И най-важното – всичкото това сиво е в движение напред и обратно към първоизточника си. Тогава аз споменах нашата възраст и казах, че вероятно ще са ми нужни още петдесет години, за да разбера за какво става въпрос.

По-късно през същия ден в прохода, наричан Хранилище на Времето, аз трябваше да науча, че аборигените са най-първите откриватели на боядисването по спрейметода. В тон с тяхната загриженост за опазване на природата те не ползваха отровни химикали и отказваха да променят това през годините, така че както действаха през хилядната година, така беше и днес. Те оцветиха парче от стената в тъмночервено, като за целта използваха освен собствените си пръсти и четка от животински косми. Няколко часа по-късно, след като боята изсъхна, ми беше показано как да получа бяла боя от варовита глина, вода и гущерова мас. Всичко това разбърках върху плоско парче кора от дърво. Когато се получи шо-годе приемлива гъстота, те навиха кората на фуния и изляха боята в устата ми. За езика ми това бе доста странно усещане, но поне вкусът не беше натрапчиво силен. Следващото, което направих, беше да поставя ръка върху червената стена и да започна да плюя под налягане боя около пръстите си. Накрая вдигнах сплесканата си ръка и ето ти следа от Мутант върху свещената стена! Нямахше по-висока чест за мене, дори да бяха издокаросали лицето ми по тавана на Сикстинската капела.

Прекарах цял един ден в изучаване на данните по стената. Срегнах признаване господството на Англия, въвеждането на паричната обмяна, първото съзиране на автомобил, на аероплан, на реактивен самолет, на кръжачи над Австралия сателити, на затъмнения, дори на нещо, което приличаше на хвърчаща чиния с Мутанти, които изглеждаха още по-мутиралаи и от мене! Беше ми казано, че някои от събитията бяха обрисувани по свидетелски показания от страна на предишните Пазителки на Времето и Паметта, но за други се знаеше от изпратени да правят наблюдения племенни хора из цивилизованите области.

Отначало те изпрашвали млади хора, но разбрали, че това е трудно изпитание за младостта. Младежите лесно били впечатлявани от обещанието да притежават пикап или да похапват сладолед всеки ден, както и да имат достъп до всички чудеса на индустриалния свят. По-възрастните хора били по-земни, те усещали това привличане като с магнит, но не му се поддавали. Така или иначе на никой в племето не му била държаната сметка какъв ще е неговият избор и периодично някой от членовете

изчезвал, за да се завърне отново. Самият Оота бил взет от майка си при раждането, деяние, което в миналото било не само обичайно, но и законно. Правело се с цел да се покръстят езичниците и да се спасят техните души. Тези деца били изолирани и им се забранявало да учат родните си езици, както и да практикуват какъвто и да е от свещените си ритуали. Оота бил държан в продължение на шестнайсет години в града, след което побягнал, за да намери истинските си корени.

Ние всички се смяхме, докато Оота разказваше какво ставало, когато правителството осигурявало жилища за аборигените. Те спели на двора, а използвали къщата за склад. Ето как стана въпрос за тяхното определение що е подарък. Според племето подаръкът е подарък само когато даваш някому нещо, което той иска. И съвсем не е подарък, ако ти си този, който искаш еди-кой си да притежава това, което подаряваш. Подаръкът не обвързва. Той се дава безусловно. Хората, които го получават, имат правото да постъпят както си искат с него: да го ползват, да го унищожат, да го дадат другиму и прочие. Той си е техен, без да са поставяни никакви условия, и лицето, направило подаръка, не очаква нищо в замяна. Ако не се спази този критерий, тогава не става дума за подарък, а за нещо друго. Трябваше да се съглася, че правителствените подаръци и за съжаление повечето от това, което моето общество наричаше подарък, изобщо не се вместили в тази представа. Но успех също така да си спомня и за някои хора у дома, които непрекъснато правеха подаръци и даже не го осъзнаваха. Те подаряваха окуражителни думи, споделяха смешни случки, предоставяха рамото си, за да се облегнеш на него, или просто бяха истински приятели.

Мъдростта на тези хора за мен бе постоянен извор за удивление. Само да бяха те световните лидери, какъв различен свят щяхме да имаме!

УПЪЛНОМОЩЕНА

На следния ден ми бе позволено да вляза в най-защитената част на това подземие. Това бе най-сакралното място и повод за повечето от отминалите вече спорове, дали изобщо да бъде допускана тук. Използвахме факли, за да осветим стаята от полиран опал. Пламъците, които се отразяваха по стените, пода и тавана, вероятно представляваха най-разкошните цветове от дъга, които някога бях виждала. Чувствах се все едно, че се намирам вътре в кристал с цветове танцуващи, под мен, над мен и леко докосващи ме от страни. Това бе стаята, където хората от племето официално идваха да общуват пряко с Божественото Единение, и изпадаха в състояние, което бихме нарекли медитация. Те ми обясниха, че разликата между молитвата на Мутантите и тази форма на общуване на Истинските Хора се състои в това, че молитвата е говорене навън към духовния свят, а те постъпват точно обратно. Те се заслушват. Първо прочистват главите си от мисли и после чакат да приемат нови. Обяснението можеше да бъде следното:

– Не можеш да чуеш гласа на Божественото Единение, ако си зает да приказваш.

Много сватбени церемонии са се състояли в тази зала и много имена са били официално сменяни. Много често това е мястото, което най-възрастните хора от племето желаят да посетят, когато умират. В миналото, когато тази раса е била единственият заселник на континента, различните кланове са използвали и различни погребални обреди. Някои погребвали своите мъртви, увити като мумии, в гробници, изкопавани по снагата на планините. Така например Ейърс Рок някога е съхранявал много покойници, но сега, разбира се, това вече не се прави. Хората не отдават голямо значение на вече мъртвото тяло, така че много често го погребват в някоя плитка яма в пясъка. Те считат за правилно в крайна сметка човешкото тяло да бъде върнато в земята и рециклирано подобно на всички останали елементи във Вселената. Някои туземци сега искат да бъдат оставени непокрити след смъртта си в пустинята и по този начин да станат храна за животинското царство, което от своя страна винаги им е доставяло прехрана през целия цикъл на живота. Голямата разлика според мен беше, че Истинските Хора знаят къде отиват след последния си земен дъх, докато повечето от Мутантите не знаят. Ако си наясно, ти тръгваш в мир и доверие, ако не си – очевидно ще се

съпротивляваш.

В опаловата зала се дават и някои специални уроци. Тя е класната стая, където се учи изкуството да ставаш невидим. За аборигените отдавна се носят слухове, че могат да изчезнат яко дим, когато са изправени пред някаква опасност. Много от живеещите в града коренни жители твърдели, че това е номер и че техните хора никога не били в състояние да извършат суперменски подвиг. Но те грешат. Изкуството на илюзионизма беше демонстрирано на майсторско ниво тук, в пустинята. Истинските Хора владеят също фокуса да се мултиплицират. Един от тях може да изглежда десет, дори петдесет души. Това се използва вместо оръжие заради самото оцеляване. Използва се страхът на другите раси. Необходимо им е, за да ги предпази от затриване. Те прибягват до илюзионизма на широка енергийна скала и изпълненият със страх противник си плюе на петите, крещейки, за да разказва по-късно, че се сблъскал със самия дявол и злото магьосничество.

Останахме на това свещено място само няколко дена. Преди да го напуснем, в опалната зала в моя чест бе проведена церемония, при която аз бях произведена в техен говорител, а те изпълниха специален ритуал, с който осигуряваха бъдещата ми закрила. Ритуалът започна с помазването ми по главата. Челото ми бе опасно с лента от пухкава кожа на сребристосива коала с полиран опал, закрепен посредством смола по средата. По цялото ми тяло, включително и по лицето ми, налепиха пера. Останалите също се докараха с пернати костюми. Получи се чудесен празник, по време на който те задвижваха, за да се чуе гласът им, малки звънчета, като вееха ветрила, направени от пера и тръстика. Получаваха се невероятен звук, подобен на този от органите в най-страхотните катедрали на света, в които бях влизала. Те също свиреха и на глинени свирки и къси дървени инструменти, които наподобяваха много на нашенските флейти.

Тогава разбрах, че съм истински приета. Бях преминала изпитанията, на които ме бяха подложили, въпреки че не бях известна предварително какво се изискваше от мен, нито пък се досещах за предназначението им. И сега, докато се намирах в центъра на кръга, докато се пееше в моя чест и слушах древните чисти звуци на тяхната музика, аз бях развълнувана до дъното на душата си.

На сутринта само една част от първоначалната група напусна свещеното място, за да ме придружи през останалата част от пътуването. Накъде обаче тръгнахме, не знаех.

ЧЕСТИТ НЕРОЖДЕН ДЕН

През време на пътешествието на два пъти се случи да празнуваме и да отдаваме почит на нечий талант. На всекиго се посвещава специално честване, но то няма нищо общо с възрастта или рождения ден – то е признание за уникалност и принос към живота. Племето вярва, че предназначението на изтеклия период от време е да даде възможност на човек да стане по-добър, по-мъдър, да изрази все повече и повече от своето съществуване. Така че, ако през тази година си станал по-добър в сравнение с миналата, и само ти си го знаеш със сигурност, то ти свикваш празненство. Щом съобщиш, че си готов за това, всички останали се отзовават да те уважат.

Едно от честванията, които имавме, беше за жена, чийто талант или лекарство в живота се състоеше в това да изслушва. Името ѝ беше Пазителката на Тайни.

Замислих се за хората у дома: за онези млади хора, които, изглежда, нямаха чувство за посока и цел, за бездомните хора, които смятаха, че няма какво да предложат на обществото, за наркоманите, които искаха да населяват една друга действителност, а не тази, в която се намирахме. Искаше ми се да мога да ги доведа всичките тях тук, за да могат да се убедят колко малко се иска понякога, за да допринесеш полза на твоето общество, и колко чудесно е да познаваш и да изпитваш чувството за собствената си стойност.

Тази жена знаеше своите силни страни, както и всеки от останалите. Групата се състоеше от Пазителката на Тайни, която седеше леко изправена, и останалите от нас. Тя бе помолила Вселената да ни дари с освежителна храна, ако това беше в реда на нещата. Можете да бъдете сигурни, че вечерта достигнахме място, където растяха къпинови растения и грозде.

Преди няколко дни видяхме да вали дъжд в далечината и ето че сега намерихме попови лъжички в малките локви. Тези попови лъжички бяха проснати върху горещите скали и бързо изсъхнаха, за да се превърнат в храна, каквато не бях мислила за възможна. Към менюто ни бяха включени и някакви доста непривлекателни, подскачащи в калта животинки.

По време на пиршеството имавме и музика. Научих Истинските Хора на един тексаски танц, който нагодихме към ритъма на техния

тъпан, и не след дълго всички се заливахме от смях. Тогава аз обясних как Мутантите обичат да танцуват с партньори и поканих Кралския Черен Лебед на танц. Той веднага налучка стъпките на валса, но не можахме да хванем такта. Аз започнах да тананикам мелодията и ги окуражих да се присъединят към мене. И ето че цялата група започна да тананика и да играе валс под откритото австралийско небе. Показах им също как да сменят един танц с друг. Ооота свърши страхотна работа като ди-джей. Тази нощ те решиха, че аз вероятно съм овладяла лечителското изкуство в рамките на моето общество и че може би ще пожелаея да премина в областта на музиката!

И ето че дойде моментът да получа своето аборигенско име. Те почувстваха, че аз имам повече от един талант, и откриха, че мога да обичам и тях, и начина, по който те гледат на живота, като същевременно остана вярна на себе си, така че ми дадоха прякора Две Сърца. По време на празненството в чест на Пазителката на Тайни различни хора един по един се изказаха какво удобство е да я имат в общността и колко ценна е работата ѝ за всеки. А тя сияеше скромно и прие похвалите с достойнство на кралица.

Това беше велика нощ. Докато заспивах, аз прошепнах: „Благодаря на Вселената за този забележителен ден.“

Ако ми беше дадена възможност за избор, нямаше да се съглася да дойда при тези хора. Нито пък щях да си поръчам попови лъжички, ако случайно ги срещнех вписани в някакво меню, но това не ми пречеше да си спомням колко изпразнени от значение бяха някои от нашите празници, докато тук наистина прекарвахме чудесно.

ПОТОПЪТ

Пред очите ни се разкри местност, цялата проядена от ерозия. Проломите ни пречеха да вървим в права посока. Изведнъж небето притъмня. Над главите ни се появиха огромни сиви облаци и ние виждахме как кълбовидната енергия се понася по небето. Само на няколко крачки от нас удари гръм и последва оглушителен трясък. Небето се превърна в раздиран от светкавици покров. Всеки хукна да търси къде да се скрие. Пръснахме се като пилци на всички страни, но нито един от нас не успя да се докопа до подслон. Земята по тези краища на континента беше полява. Върху очертанятия ѝ на крехко земно покривало се срещаша само храсталаци и няколко измъчени дървета.

Виждахме как тежко падат капките от поройния дъжд. Можех да ги чуя още отдалеч, защото напомнях тътена на приближаващ влак. Земята под нозете ни потрепери. От небесата се посипаха гигантски капки вода. Проблесна светкавица и гръмотевиците станаха толкова оглушителни, че косите ми настърхнаха. Веднага посегнах към кожения колан, който носех на кръста, бях взела със себе си мех за вода и кожената торбичка, която лечителката беше натъпкала с нейните треви, мазила и прахове. Тя внимателно ми беше обяснила кое при какво помага, но аз бях наясно, че за да бъде усвоен нейният начин на лекуване, би отнело толкова време, колкото и нашите американски шестгодишни програми, за да станеш лекар и доктор на медицинските науки. Опипах възела на торбичката, за да проверя дали е здраво завързана.

Сред целия този шум и кипез аз дочух нещо друго, съвършено непознато – повеляващ звук, който стигаше до мене. Оказа се, че Ооота ми крещи!

– Хвани се за дърво, дръж се здраво!

Наоколо нямаше никакво дърво. Видях как нещо се търкаля по пустинната земя. Нещото беше високо, черно и широко трийсет стъпки, освен това се движеше много бързо! Преди да проумея какво става, то беше вече връхлетяло върху мене. Водна спирала, потоп от кална пенеща се вода ме покри цялата. Тялото ми се усука и потъна във водопада. Направих усилие да си поема дъх. Дращех с нокти и се опитвах да се хвана за нещо, каквото и да било то. Не различавах горе и долу. Ушите ми бяха натъпкани с кал и тежка тиня. Тялото ми се премяташе, сякаш правех салта. Успях да се спра, когато се блъснах отстрани в нещо

много твърдо. Сякаш бях прикована, увита около един храст. Изпънала колкото мога по-силно глава и шия, аз жадувах за глътка въздух. Дробовете ми пицяха за кислород. Трябваше да си поема дъх. Нямах обаче никаква възможност, като че ли все още се намирах под водата. Изпитах неопикуем ужас. Изглежда, трябваше да се подчинявам на сили, които не проумявах. За малко да потъна, когато вместо вода успях да поема глътка въздух. Тинята по лицето ми беше толкова тежка, че не можех да си отворя очите. Усещах как храстът се впила все повече в мене, тъй като силата на водата ме блъскаше към него.

Всичко свърши така бързо, както и започна. Вълната отмина и водата зад нея постепенно намаляваше. Можех да почувствам големите дъждовни капки върху кожата си. Извърнах лице нагоре и оставих дъжда да изчисти калта от очите ми. Направих опит да се надигна и за малко да се строполя. Поне успях да отворя очи. Когато се огледах наоколо, видях, че краката ми се люлеят на пет стъпки над земята и бях по средата от едната страна на пролома. Постепенно започнах да чувам гласовете на останалите. Нямах начин да се покатеря нагоре, така че се оставих да падна на земята. Коленете ми поеа болката и аз започнах да се смъквам надолу. Скоро разпознах, че гласовете идват от другата страна и се обърнах.

Не след дълго всички се събрахме, никой от нас не беше сериозно ранен. Изчезнали бяха кожените ни постелки, както и моят колан със скъпоценния товар. Постояхме изправени под дъжда и втвърдилата се по телата ни кал се върна при Майката Земя. Един след друг хората събличаха, своите дрехи, заставаха голи и чакаха, докато не се отмие и последната песъчинка от гънките на кожата. Аз също съблякох моите дрехи. По време на подводния балет бях изгубила препаската си за чело, затова започнах да оправям сплъстените си коси с пръсти. Това сигурно е изглеждало забавно, защото останалите се притекоха на помощ. Дрехите, които бяхме оставили върху земята, бяха просмукани с дъждовна вода. Направиха ми знак да седна и започнаха да заливат косата ми с вода и да оправят сплъстените й кичури по моята система – с пръсти.

Щом спря дъждът, се облякохме. Когато дрехите най-после изсъхнаха, ние само изтупахме останалите по тях песъчинки. Топлият въздух сякаш попиваше влагата и оставяше кожата ми като опънато върху триножника платно. В онзи именно момент ми казаха, че в племето предпочитали при голяма горещина да не носят никакви дрехи, но като домакини следвали моите обичаи, защото сметнали че ще се притеснявам.

Най-удивителното в цялата случка беше краткостта на

напрежението, която тя породила. Едва всичко беше отминало, и ние вече се смеехме. Нямаше начин да не призная, че се чувствах, а вероятно и изглеждах по-добре като резултат от теляческия ефект на потопа.

Бурята беше разтърсила представата ми за величието на живота и моята готовност да се вкопча в него. Този полъх на смъртта отнесе, разруши моята увереност, че нещата извън мене можеха да бъдат причина за радост или отчаяние. Буквално всичко с изключение на парцалите около телата ни беше отнесено. Съсипани бяха дребните подаръци, които бях получила, и нещата, които щях да взема със себе си в САЩ, за да ги предам на моите внуци. Предоставяше ми се възможност за избор – да се тръшкам или да приема нещата, каквито са.

Беше ли тази размяна честна – единствените ми реални притежания срещу извлечената поука за необвързаност. Бяха ми казали, че вероятно ще ми бъде позволено да задържа за спомен нещата, но ето че те бяха отнесени от пороя и очевидно според енергията на Божественото Единение аз все още изпитвах твърде силна привързаност към вещите и ги смятах за твърде важни. В последна сметка бях ли се вече научила да ценя житейския опит, а не отделната дреболия?

Същата вечер те изкопаха малка дупка в земята. В нея беше запален огън и няколко камъка бяха поставени така че да се нагорещат силно. Когато огънят угасна и останаха само камъните, бяха прибавени мокри клонки, след това големи коренища и накрая суха трева. Накрая ямата беше покрита с пясък. Закакахме подобно на хора, които чакат за печени сладкиши, които всеки момент ще бъдат извадени от електрическата фурна. След около час ние изровихме храната и с благодарност я изядохме, намирайки я за превъзходна.

Докато заспивах тази нощ, без дори да имам удобствата да си постеля една кожа от динго, на ум ми дойде една много известна молитва за смирение на душата: „Господи, дай ми смирение да приема нещата, които не мога да променя, сила да променя нещата, които мога, и мъдрост да позная разликата.“

КРЪЩЕНЕ

След поройния дъжд цветята сякаш започнаха да никнат от нищото. Обруленият пейзаж се покри с цветен килим. Ние стъпвахме по цветя, хранехме се с тях и си ги окичвахме като гирлянди. Беше чудесно.

Добирахме се все по-близо до брега и пустинята оставаше зад нас. С всеки изминал ден растителността ставаше все по-буйна. Тревите и растенията по-високи и по-многобройни, а храната по-изобилна. Появи се съвсем ново разнообразие от семена, филизи, ядки и диви плодове. Един от мъжете направи разрез в ствола на дърво. Ние доближихме новосъшитите си мехове до този прорез и аз наблюдавах как соковете потекоха направо от дървото в съдовете. За първи път имахме възможност да ловим риба. Из съзнанието ми като скъп спомен продължаваше да се рее споменът за този деликатес. Освен това можехме да си набавим безчет яйца както от влечуги, така и от птици. Един ден се натъкнахме на великолепен вир – след като през целия ден ме бяха занасяли, че ме чака специална изненада, ето че тя се състоя. Водата беше студена и дълбока. Вирът лежеше в обятията на скали и с гъстата растителност наоколо създаваше атмосфера на джунгла. Наистина ме обхвана вълнение, каквото спътниците ми очакваха да изпитам. Вирът изглеждаше достатъчно голям, за да поплувам, и аз поисках позволение за това. Отговориха ми да запазя търпение. Позволениято щяло да дойде от хората, обитаващи тази територия, така че племето направи ритуал с молба вирът да бъде споделен. Докато те припяваха, повърхността на водата започна да се къдри. Кръговете тръгнаха от центъра и се движеха към отсрещния бряг. След което една дълга плоска глава се появи, последвана от грубоватото туловище на крокодил, дълъг шест стъпки. Съвсем бях забравила за крокодилите. Още един изскочи на повърхността, после двата изпълзяха от водата и се скриха в заобикалящия гъсталак. Когато ми казаха, че вече мога да плувам, кой знае защо ентузиазмът ми беше поуевхнал.

– Сигурни ли сте, че не е останал някой – попитах аз телепатично.

Та откъде можеха да знаят със сигурност, че са били само два. Убедиха ме в правотата на думите си, като взеха дълъг клон и започнаха да бучкат водата. От дъното не дойде никакъв отговор, така че беше поставена стража да наблюдава да не би крокодилите да се завърнат, а ние се хвърлихме да плуваме. Направо си беше свежарско да камбуркаш във водата и да се носиш по гръб по нея – гръбнакът ми сякаш за първи път

от векове узна какво е това блаженство.

Въпреки че може би ще прозвучи странно, моето безстрашно гмуркане във вира с крокодилите се превърна в символ на още едно покръстване през този мой живот. Бях открила не нова религия, а нова вяра.

Не спряхме да лагеруваме край вира, а продължихме нашето пътуване още същия ден. Когато за втори път се натъкнахме на крокодил, той се оказа много по-малък и се появи по познатия ми вече начин, да ни снабди с живот, като доброволно послужи за вечерята ни. Истинските Хора не се хранят много с крокодилско месо. Те усещат, че влечугото има агресивно и вероломно поведение. Вибрациите от това месо могат да се смесят с личните вибрации и така да накарат човек да изпитва трудности, когато желае да бъде миролюбив и да не проявява насилие. Ние си опекохме яйца от крокодил, чийто вкус беше ужасен, но на хари-зан кон зъбите не се гледат – когато молиш Вселената да ти осигури вечеря, няма какво да критикуваш това, което получаваш. Просто осъзнаваш, че от вселенска гледна точка всичко е наред, така че се оставяш на течението, преглъщаш на големи зальци и отказваш допълнителното!

Докато вървяхме край брега, видяхме много водни змии. Ловяха ги, но ги оставяха живи, за да имаме прясно месо за вечеря. В бивака наблюдавах как няколко души държаха здраво змиите и слагаха съскащите им глави в устата си. Като захапваха змията здраво със зъби, те отмятаха глава и с този внезапен жест докарваха мигновена безболезнена смърт в чест на предназначението за съществуването на това животно. Знаех, че те силно вярват, че Божественото Единение не предвижда страдания за което и да е живо същество повече, отколкото самото същество приема за себе си. Това се отнася както за хората, така и за животните. Докато змиите се опушваха, аз седях, усмихвах се и мислех за един стар приятел, д-р Карл Клевъланд, и годините му на усърдна дейност, когато той преподаваше на студентите как да наместват стави. Някой ден, заканих се аз, трябва да споделя това мое преживяване с него.

– Не трябва да има страдания за което и да е същество с изключение на това, което то може да приеме за себе си.

Имаше над какво да се замисли човек. Жената на Духа обясни, че душата на всеки индивид на най-високото ниво от нашето съществуване може и понякога наистина избира да бъде родена в несъвършено тяло и че често пъти такива души идвали да дават уроци и да оказват влияние върху живота, до който се докосват. Жената на Духа каза, че членове на племето, които в миналото са били убити, преди да се родят, са избрали да изживеят цялостен живот, но в някаква точка от жизнения път да се

превърнат в част от изпитанието и просветлението на друга душа. Ако са били убивани, това е ставало с тяхно съгласие на ниво вечност и само удостоверявало колко истински разбирали те значението на „завинаги“. Това означавало, че убиецът не е устискал на предизвикателството и ще бъде подложен повторно на изпитание някъде в бъдещето. Племето смята също така, че всички болести и душевни разстройства имат някаква духовна връзка и биха послужили за трамплин на Мутантите, стига те да пожелаят да се вслушат в телата си и да научат какво става в тях.

Тази нощ в черната и монотонна пустиня чух светът да оживява и осъзнах, че най-последно съм преодолела своя страх. Може би аз започнах неохотно като някаква градска ученичка, но сега ми изглеждаше съвсем на място да изживея подобно нещо тук, в Пустошта, където съществуваша само земята, небето и правечният живот, където праисторическите люспи, нокти и зъби присъстваха неизменно, но биваха покорявани от безстрашни хора.

Почувствах се най-последно готова да посрещна живота, който очевидно бях избрала аз самата да наследя.

ОСВОБОДЕНА

След катерене направихме бивака си на по-голяма надморска височина. Въздухът беше свеж и скрипящ и въпреки че не се виждаше, океанът не беше далеч.

Толкова рано сутринта слънцето още не беше изгряло, но много от хората вече се движеха и кладяха сутрешен огън, което беше необичайно. Погледнах нагоре и видях сокола, кацнал над мен на едно дърво.

Ние изпълнихме обичайния утринен ритуал и тогава Кралският Черен Лебед ме хвана за ръка и ме заведе по-близо до огъня. Ооота ми каза, че Старейшината иска да произнесе специална благословия. Събраха се всички и аз застанах сред кръга от протегнати ръце. Лицата им бяха обърнати към небето, а очите им – затворени. Кралският Черен Лебед говореше на небесата, а Ооота на мене:

– Здравей, Божествено Единение. Ние сме застанали тук пред теб с един Мутант. Ние вървахме с нея и разбрахме, че в нея все пак се намира искра от твоето съвършенство. Ние се докоснахме до нея и я променихме, но да се преобрази един Мутант е доста трудна задача. Ти ще забележиш, че странно бледата ѝ кожа става по-естествено кафява, а бележникавата ѝ коса израства и на нейно място се появяват хубави черни корени. Само дете няхахме възможност да повлияем на странния цвят на очите ѝ. Ние научихме Мутанта на много работи, като и ние усвоявахме от нея. Изглежда, в живота на Мутантите има зърно, което сякаш е пропаднало вдън земя. Те познават истината, но тя е заровена под много наслоения от най-различни удобства, материализъм, несигурност и страх. Освен това те са създали нещо, на което викат глазура. Това нещо като че ли олицетворява начина, по който те изразходват почти всяка секунда от своя живот, като правят повърхностни, изкуствени, временни, с вкус на удоволствие, красивичко изглеждащи проекти и отделят много малко секунди от живота си, за да развият съществуването си на ниво вечност. Ние избрахме този Мутант и сега я освобождаваме като птичка, която се намира на края на гнездото, готова да полети надолу, нависоко и да издава крясъци като коокабура, разказвайки на онези, които я слушат, че ние напускаме този свят. Ние не съдим Мутантите. Молим се за тях и докато се молим, ги освобождаваме, така както освобождаваме и себе си. Ние се молим те да се взрат по-отблизо в своите действия, своите ценности и да разберат, преди да е станало твърде

късно, че целият живот е едно цяло. Ние се молим те да спрат да унищожават земята и себе си. Ние се молим да има достатъчно Мутанти, които са на път да станат истински и да променят нещата. Ние се молим светът на Мутантите да чуе и да приеме нашето послание. Край на посланието.

Жената на Духа повървя с мен известно разстояние и когато слънцето настигна зората, тя посочи към стелналия се пред нас град. Беше време да се завърна в цивилизацията. Кафявото, набраздено от бръчки лице се извърна и пронизващите черни очи отправиха поглед от татък ръба на скалата. Жената на Духа заговори на своя роден език, като ми показваше далечния град, и аз разбрах, че това се превръщаше в утрин на освобождението – племето ме освобождаваше и ме отправяше от учителите. Колко добре бях усвоила уроците им? Единствено времето щеше да покаже. Можех ли да запомня всичко? Може и да беше смешно, но бях далеч по-загрижена за това да предам тяхното послание, отколкото за собственото си завръщане в обществото на оситата.

Ние отидохме при групата и всеки един от членовете на племето ми каза довиждане. Ние разменихме онова, което изглежда да беше универсална форма за сбогуване между приятели – прегръдка. Оота каза:

– Не можехте да ти дадем нищо, което ти вече да не притежаваш, но чувстваме как въпреки това, че не ти дадохме, ти се научи да приемаш, да получаваш и да взимаш от нас. Това е и нашият подарък.

Кралският Черен Лебед взе ръцете ми в своите. Мисля, че имаше сълзи в очите. Сигурна бях.

– Моля те, никога не губи твоите две сърца, приятелко – започна той, а Оота продължи да превежда за мен. – Ти дойде при нас с две отворени сърца. Сега те са пълни с разбиране и чувство и за двата свята – нашия и вашия. Ти ми подари урока за второто сърце. Сега аз зная и разбирам нещо, което преди беше извън представите ми. Аз ценя нашето приятелство. Върви в мир и нека нашите мисли те закрилят.

Очите му просветнаха отвътре, когато той добави мислено:

– Ние отново ще се срещнем, без нашите обременяващи ни тела.

ЩАСТЛИВ КРАЙ

Докато се отдалечавах, усещах, че животът ми никога няма да бъде отново толкова непретенциозен и същевременно пълен със значимост, както беше през последните няколко месеца, и че една част от мен винаги ще желае, ако би могла, да се върне.

Отне ми цял ден да се добера до града. Изобщо няха идея по какъв начин ще стигна от него, където и да се намираше той, до къщичката ми под наем. Съгледах магистралата, но не ми се стори особено умно да вървя по нея, така че продължих да напредвам през храстите. В един момент аз се обърнах да погледна назад и точно тогава сякаш от нищото се появи лек порив на вятъра. Той изтри като с огромна гума стъпките ми по пясъка. Все едно чистеше и най-малкия спомен за моето пребиваване в Пустошта. Моят периодичен изпращач, кафявият сокол, се спусна над главата ми точно когато стигнах покрайнините на града.

В далечината видях възрастен човек. Той беше облечен в сини джинси и спортна риза, напъ-хана под солидният колан, на главата му се мъдреше стара, поизносена шапка в горскозелено. Дока-то се приближавах, той не само че не се усмихна, но ми отправяше и пълни с недоумение погледи.

През вчерашния ден аз имах всичко, от което се нуждаех: храна, облекло, подслон, медицински грижи, приятели, музика, забавления, подкрепа, семейство и много смях – всичкото това безплатно. Но този свят вече беше зад гърба ми.

През настоящия ден, поне ако не просех, нямаше начин да функционирам. Всичко необходимо за съществуването трябваше да бъде купувано. Няха избор. В този момент бях докарана до просяшка тояга, без да имам дори тояга. Само на мен ми бе известна истината за собствената ми личност под тази мизерна външност и мръсотия. Моята връзка с бездомните на света в този миг се промени завинаги.

Като доближих австралиеца, попитах:

– Можете ли да ми заемете няколко монети? Аз току-що излязох от Пустошта и трябва да завъртя няколко телефона, но нямам пари. Ако желаете, дайте ми името и адреса си и ще ви ги върна.

Но човекът само продължи да се вира безмълвно и така напрегнато, че веждите му сменяха посоки. След това бръкна в десния си джоб, извади монета, докато през това време запушваше нос с лявата ръка.

Знаех, че смърдя ужасно. От банята ми без сапун в крокодилската локва бяха минали две седмици. Човекът поклати глава в знак, че не проявява интерес да му върна парите, и светкавично се отдалечи.

Аз обходих няколко улици и видях на едно място да се събират ученици. Бяха в очакване да пристигне рейсът, който да ги закара по домовете. Всичките притежаваха лъщящата чистота, типична за австралийските униформени деца. Облеклото им беше абсолютно еднакво, единствено обувките показваха индивидуалност. Младежите се вторачиха в босите ми нозе, които към този момент наподобяваха повече мутирано копито, отколкото женски крайник.

Знам, че изглеждах ужасно, и се надявах поне да не стряскам хората с оскъдното си облекло и нересаната си от сто и двайсет дни коса. Кожата по лицето, раменете и ръцете ми се беше белила толкова пъти, че сега се състоеше само от лунички и мехури. Освен това току-що ми бе намекнато доста нелюбезно, че смърдях!

– Извинете – провикнах се аз, – точно сега се прибирам от Буша. Може ли да ми кажете къде има телефон, а пък ако някой от вас знае, и къде е телеграфната служба?

Реакцията им беше окуражителна. Съвсем не изглеждаха изплашени, само дето умираха да се хият. Американският ми акцент послужи за подхранване отколешното убеждение на оситата, че това американците са винаги перковци. Бе ми съобщено за телефон, намиращ се през два тротоара.

Обадих се в службата си и ги помолих да преведат пари, а те ми дадоха адреса на телеграфната компания. Аз отидох там и по израза на лицата им разбрах, че са подготвени да очакват някой с наистина необичайна външност. Чиновничката с подчертана неохота ми връчи авоарите, без да й представям какъвто и да е документ за самоличност. Когато си взех снопчето банкноти, тя напръска и гишето, и мене с лизол от спрей.

С пари в ръка аз си взех такси до един голям магазин, който продаваше с намаление, и си накупих панталон, риза, маратонки, шампоан, четка за коса, паста за зъби, четка за зъби и фиби. Шофьорът спря и до пазар на открито, където напълних найлонов плик с пресни плодове, купих също половин дузина различни видове сокове в еднократни опаковки. После той ме откара в един мотел и изчака, докато се навият да ме подслонят. И двамата доста се питахме какво ще излезе от това, но парите в ръката ми говореха по-гръмко от какъвто и да бил стряскащ външен вид. Аз отвъртях крана и благослових ваната. Докато тя се

пълнеше, се обадох на аеролиниите да питам за полет на следващия ден. Последвалите три часа прекарах, киснейки във ваната, подреждайки наум подробностите от живота са през последните пет години и най-вече през последните пет месеца.

На следния ден се качих на самолета с изчегъртано лице и грозни, но чисти коси, кретайки върху маратонките, които трябваше да срежа и да нагодя към придобитото си копито. Важното е, че ухаех вълшебно! Оказа се, че не разполагам с джобове, така че натъпках парите си в пазвата.

Наемодателката беше изключително доволна да ме види. Нямахте грешка, докато отсъствах, тя се беше оправяла с кредиторите. Никакви проблеми – само трябваше да наваксам с плащанията.

Чудесният и приятелски настроен австралийски бизнесмен, който ми бе предоставил телевизора и видеото точно преди да замина, дори не беше изпратил предупреждение, камо ли да мине да си прибере техниката. Той естествено също беше много щастлив да ме види. Знаеше се, че аз няма току-така да хукна, без да му възстановя стоката и да уредя сметката. А и проектът ми си беше все още там, очакващ височайшето ми внимание. Участниците в него от страна на здравните органи бяха разтревожени, но се шегуваха и питаха дали случайно някой ден, като съм излязла, не съм отишла да копая опали в някоя мина, вместо да се върна в кабинета си. Научих, че собственикът на джипа се е съгласил, ако аз не се върна с Ооота, той самият да иде в пустинята да си търси возилото и след това да се обади на моя работодател. Той именно съобщил, че съм отишла на „пътешествие“, което означавало пътуване в неизвестна посока и в аборигенското безвремие. Нямали друг избор, освен да се примирят с моите действия. Същевременно никой друг не можел да довърши проекта, така че той все още си стоеше и ме очакваше.

Обадох се на дъщеря си. Тя направо си откъсна и бе любопитна да чуе онова, което ми се беше случило, като призна, че всъщност винаги е имала предчувствието, че всичко около моето изчезване ще има благополучен край. Тя беше абсолютно убедена, че ако съм се намирала в истинска беда, е щяла да го усети по някакъв начин. Отворих натрупалата се поща и научих, че съм изключена от фамилния кръг за размяна на коледни подаръци от някакъв самоупълномощил се роднина! Е, поне нямахте да търся извинения, че не съм им прашала коледни подаръци!

Трябваше с часове да се кисна, да използвам пемза и да се плескам с лосион, за да могат краката ми отново да познаят що е това чорапогащник и обувки. В един момент дори се наложи да употреба

електрически нож, за да отстрани по-голяма част от мъртвата тъкан!

Хванах се, че съм благодарна за най-невероятни неща, като например да имам самообръсначка, с която да си махна рунтавината под мишниците, матрак, който да ме повдига доста над пода, и ролка тоалетна хартия. Опитвах отново и отново да разказвам на хората за племето, което бях заобичала. Обяснявах техния начин на живот, тяхната ценностна система и най-важното – тяхното послание за загриженост по отношение на планетата ни. Всеки път, когато прочитях във вестника нещо ново за сериозността от поражения върху околната среда и за предсказания как и най-озелененото кътче с най-буйна растителност може да бъде обречено на загиване, аз знаех, че това е истина. Племето с Истинските Хора трябваше да напуснат. Те вече едвам смогваха да се препитават от храната, която намираха, и изобщо не можеше да става дума да се справят с бъдещите поражения на радиоактивността. Те бяха прави, когато казваха, че хората не могат да произвеждат кислород, а само дърветата и растенията го могат. Или както те се изразяваха:

– Ние унищожаваме душата на Земята.

Нашата технократска алчност разкри дълбоко невежество, което е сериозна заплаха за целия живот. Невежество, което само дълбокият поклон пред природата може да изкупи. Истинските Хора бяха спечелили правото да не продължават своята раса на тази и без това вече свръхнаселена планета. Още повече от самото начало на времето те са се запазили като честни, искрени и миролюбиви хора, които никога не са таили съмнения относно връзката си с Вселената. Това обаче, което не разбирах, беше, че никой от хората, с които разговарях, не прояви интерес към ценностите на Истинските Хора. Осъзнавах, че допирът с непознатото и опитът да се обхване нещо, което изглежда различно, са винаги плашещи. Но аз се опитвах да обяснявам, че техният опит може да разшири нашите представи, той може да изцери някои от социалните ни проблеми и дори някои болести. Все едно говорех на старата си шапка. Австралийците веднага заемаха отбранителна позиция. Дори Джоф, който в един момент ми беше намеквал нещо за женитба, дори той не можа да преглътне възможността мъдростта да идва от аборигените. Той се изрази в смисъл, че било чудесно, дето ме споходило нещо, което се случвало веднъж за цял живот, но все се надявал, че ще си седна на задника и ще си налегна парцалите и ще възприема очакваната женска роля. Междувременно аз напуснах Австралия, като си завърших проекта за здравеопазването, но не успях да разкажа историята на Истинските Хора.

Изглеждаше, сякаш следващата част от моето пътуване в живота изобщо не беше под мой контрол, а все едно бях движена от Висши сили.

В джета на връщане към Щатите мъжът, който седеше до мен, подхвана разговор. Той беше бизнесмен на средна възраст, с едно от онези бирени коремчета, които изглеждаха готови всеки момент да се пръснат. Ние бърбехме на различни теми и най-накрая споменахме и коренните жители на Австралия. Аз му разказах за моето преживяване в Пустошта. Той ме слушаше внимателно, но забележката, която направи накрая, по своеобразен начин сумира всички отговори, които аз получавах във връзка с тази тема. Той каза:

– Е, никой даже и не знаеше за съществуването на тия хора. И сега като си тръгват – какво, голям праз? Честно казано, изобщо не мисля, че някой ще си върже черна панделка заради тях! Освен това – добави той – имаме само техните идеи срещу нашите. А възможно ли е цяло едно човешко общество да греши?

В продължение на няколко седмици мислите ми за чудесните Истински Хора бяха опаковани като подаръци и запечатани здраво вътре в сърцето ми и зад устните ми. Тези хора бяха навлезли в моя живот толкова дълбоко, че ми се струваше направо като „да замеряш свине с перли“ това непрекъснато предугаждане отрицателната реакция при всяко мое споделяне. Постепенно обаче взе да ми просветва, че моите стари приятели започнаха да проявяват искрен интерес и някои от тях ме поканиха да говоря за уникалните ми преживявания пред сформирани за целта групи. Реакцията винаги беше една и съща: слушателите оставаха слисани, но възприемаха внушението, че това, което е направено, не може нито да се върне, нито да се промени.

В действителност племето на Истинските Хора си тръгваше, но тяхното послание оставаше за нас, дори при нашия самоокопаващ се и глазурено-гортен начин на живот и поведение. Не че щяхме да поискаме да убедим племето да остане и да има още деца. Това не беше наша работа. Това, за което трябваше да се загрижим, беше да приложим на практика техните миролюбиви и значими ценностни системи. Сега аз знам, че всички ние имаме по два живота. Един, от който получаваш уроци, и друг, който живееш след това. Дошло е време да се вслушаме в стоновете на тези наши братя и сестри, за да разберем, че наистина Земята изпитва болка.

Вероятно бъдещето на света ще бъде в по-добри ръце, ако забравим за желанието си да откриваме нови неща, а се съсредоточим върху

възстановяването на нашето минало.

Племето не критикува нашите модерни изобретения. Те отдават почит на факта, че човешкото съществуване е сборен опит от изява, творчество и приключение. Но те вярват, че когато търсят познанието, Мутантите имат нужда и да прибавят изречението: „Ако това е за Висшето добро, за целия живот, навсякъде.“ Те се надяват, че ние ще направим преценка на нашите материални притежания и ще ги адаптираме към новите си виждания. Те също вярват, че човечеството е по-близо откогато и да било до вратите на Рая. Ние притежаваме технологии да изхраним всеки човек на света и познание да му осигурим средства за себеизява и чувство за собствена значимост, покрив и т.н. за всички хора навсякъде, стига само да пожелаем това.

С подкрепата и насърчението на моите деца и най-близки приятели аз започнах да оформям преживяването си в Пустошта като ръкопис и говорех за това навсякъде, където бивах канена – светски организации, затвори, църкви, училища и т.н. Реакциите бяха двуполусни – едни ме обявиха за враг и бяла расистка група в Айдахо започна да слага расистки позиви по колите на паркингите около местата, където държах речите. Нареккоха ме ментърджийка Но по някакъв странен начин се създаваше равновесие. При всеки неприятен коментар някой скачаше и искаше да научи повече за телепатията и как да подмени оръжията с илюзионни трикове и да чуе пространно за ценностите и техниките, които Истинските Хора използват в своя начин на живот.

Хората ме питаха как този мой опит е променил живота ми. Отговорът ми е: издълбоко. След като се върнах в САЩ, почина баща ми. Аз бях до него, държах ръката му и му давах своята любов и подкрепа за последното пътуване. Денят след погребението помолих машехата си да взема нещо за спомен от него – копче за ръкавел, стара шапка. Тя ми отказа.

– Тук няма нищо за теб – бяха думите й.

Вместо да реагирам с огорчение, както би следвало, аз отговорих, като благослових наум скъпата душа, и напуснах дома на родителите си завинаги, горда от собственото си съществуване. Погледнах нагоре към синьото небе и намигнах на татко.

Сега си мисля, че нямаше да бъде допусната до никакъв урок, ако машехата ми беше казала:

– Разбира се, вземи си. Къщата е пълна с неща на родителите ти. Отнеси със себе си нещо, което ще ти напомня за баща ти.

Ето такова нещо очаквах. Но израстването ми в духовен план

дойде, когато ми бе отказано това, което по право ми принадлежеше, и аз разпознах дуалистичността на ситуацията. Истинските Хора ми казаха, че единственият начин да издържиш едно изпитание е да преминеш през него. Сега се намирам в такава точка от жизнения си път, когато мога да съзря възможност да издържа едно духовно изпитание дори при ситуация, която изглежда изцяло негативна. Усвоих разликата между това да наблюдаваш едно събитие в развитие и да му даваш оценка. Научих урока, че всичко на този свят дава възможност за духовно обогатяване.

Неотдавна някой, който бе чул лекцията ми, пожела да ме запознае с човек от Холивуд. Беше януари, в Мисури, през студена снежна нощ. Ние вечеряхме и аз прекарах часове в разговори, докато Роджър и останалите гости се угощаваха и пиеха кафе. На следващата сутрин той се обади да обсъдим възможността да се направи филм.

– Къде изчезна снощи? – попита той. – Ние тъкмо плащаме сметката, взимахме си палтата и се сбогувахме, когато някой посочи, че си изчезнала. Тръгнахме да те търсим навън, но ти просто се беше изпарила във въздуха, дори нямаше следа от стъпките ти в снега!

– Да – отговорих аз и у мен се породих идея, въздействаща като издълбана върху камък. – Възнамерявам да прекарам остатъка от живота си, като прилагам познанието, което получих в Пустошта. Всичко от него! Дори магията на илюзионизма!

КРАЙ

© Марло Морган
© Илинда Маркова, превод от английски

Marlo Morgan

Сканиране, разпознаване и редакция: Панайот Кювлиев, 2007

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2879>]